

Fayrene Preston Damaronové:

Zlatá klec

WIST 1999

Wist 147 li Damaronové-: ZLATÁ KLEC

**Originál title THE DAMARON MARK: THE SINNER Loveswept® #79& Copyright © Fayrene
Prcston, 1996 Published by arrangement with Ba/itam Hooks,
a division of Bantam Doubleday Dell Publishing Group,**

**LOVESWEPT® is a trademark of BANTAM BOOKS a division of Bantam Doubleday Dell
Publishing Group, AU rights reserved**

Translation © J. Andresová, 1999 Cover art © Garin Baker, 1998

Odpovědný redaktor T. Trancygier Copyright © W1ST, 1999 Všetchna práva vyhrazena

**Vydalo nakladatelství WIST, spol. s r. o., Kozmonautov 35, 036 Vytiskly Žilinské tlačiarne, a. s.,
Žilina**

ISBN 80-8049-173-9

Kapitola prvni

Šedivé vlny jedna po druhé narážely na pobřeží a šplhaly stále výš a výš po skalách. Vítr byl ostrý a studený a zapadající slunce už dávno zmizelo za mohutnými tmavými mraky. Nadcházející noc zcela určitě nebude patřit mezi ty klidné.

A přesto se Jilianě nechtělo odejít. Milovala toto divoké skalnaté pobřeží státu Maine, kde vládly nezkrotné větry a vysoké mořské vlny. S větrem ve vlasech a slaným vzduchem na kůži ji ovládal pocit svobody. V této denní době, kdy slunce zapadalo a těch pár lidí, kteří se odvážili ven, už odešlo domů, bylo pro ni pobřeží neodolatelné. Byla sama, přesně tak jak to měla ráda.

Ale už za hodinu měla být v práci a musela se ještě převléct. Pokud bude počasí příliš bouřlivé, možná budou lidé raději jíst doma, než aby se odvážili do restaurace, kde pracovala jako servírka. A to by znamenalo, že Jimmy, majitel, bude mít dobrou náladu.

Usmála se. Jimmy byl asi jediným majitelem restaurace, který byl nejšťastnější, když neměl v podniku nabito. Neměl rád, když bylo příliš mnoho práce, protože rád chodil za svými hosty ke stolům a povídal si s nimi. Na rozdíl od ní, která byla nejšťastnější, když měla pořád co dělat.

Přinutila se vstát z balvanu, na kterém seděla. Bouřka nebo ne, restaurace prázdná nebo plná, musí tam být. Považovala se za šťastnou, když tu práci před půl rokem dostala, protože se výtečně doplňovali. Ona obsluhovala a Jimmy si povídal.

Uviděla ho, jen co udělala několik kroků.

Neznámý muž seděl na kameni a pozoroval zpěněné moře. Pokud půjde dál svou cestou, bude muset projít těsně kolem něj.

Automaticky se zastavila a uvažovala, co má udělat. Mohla by se otočit a odejít jinudy. Ovšem... Váhala. Z toho muže vyzařovalo něco zvláštního, co ji přimělo, aby se na něj zadívala pozorněji.

Viděla ho z profilu a měla zvláštní pocit, že z něho vychází jakási síla. Na pozadí skalnaté pláže vypadal, jako by odpočíval. Měl štíhlé tělo a přitažlivý snědý obličej. Místo obvyklých džín, které si většina lidí oblékala na procházku po pobřeží, měl kalhoty a drazé vypadající tmavě hnědé kožené sako.

Měl by zde působit nepatřičně, ale zdálo se, že si s divokými živly rozumí, jako by už zažil spousty bouří – a ze všech vyvázl živ a zdrav. Možná že to bylo zrovna tohle, co ji na něm upoutalo, protože to bylo něco, čemu ona sama rozuměla.

Přestala o něm dumat a znovu vykročila směrem k němu, přesvědčená, že si jí ani nevšimne.

Opatrně se k němu blížila po nerovném chodníku a ani jednou se na ni nepodíval.

Napadlo ji, jaké barvy asi má oči. Možná černé, když má černé vlasy. Nebo modré? Nebo...

Vtom otočil hlavu a ona skoro klopýtla, když tak dostala odpověď na svou otázku. Měl oči tak tmavě zelené, že se zdálo, jako by v sobě tajily přicházející bouři. Tu smaragdovou zeleň už viděla. Tu samou barvu měl noční les, osvětlený pouze měsíčním světlem.

„Ahoj,“ řekl příjemným hlubokým hlasem a zvedl se. „Ahoj.“ V černých vlasech měl stříbrný pramen, začínající nad čelem na pravé straně. Zvláštní...

Najednou, aniž postřehla jakýkoliv pohyb, stál vedle ní. Ucítla železnou paži, která se kolem ní sevřela a uvěznila ji. Pokoušela se křičet, ale bílá látka jí přikryla nos a ústa a ona se nadechla něčeho odporně sladkého.

Celé roky měla na paměti, že se jí něco takového může stát, když se toulá sama po pobřeží, a pak zapomene na všechnu opatrnost kvůli páru zelených očí.

Vyprchala z ní veškerá síla, před očima se jí udělala mlha a naštvaná sama na sebe začala pociťovat chladný, studený strach.

Ucítla pohyb a uslyšela monotónní zvuk motoru. Letadlo? Proboha, jak se dostala do letadla? „Nechci, aby se už probudila,“ řekl hluboký hlas. „Ještě máme před sebou celé hodiny letu.“ Ten hlas už předtím slyšela. Ale kde? Pokoušela se otevřít oči, ale nedokázala to. Zamrazilo ji a celým tělem se jí šířil strach. Uslyšela jakési zamumlání a uvědomila si, že ho vydává ona.

Po čele ji pohládila něčí ruka.

„Pššt,“ řekl hlas konejšivě. Ruka byla jemná, pak ale ucítla ostré bodnutí a po chvilce už opět o sobě nevěděla.

Sinclair Dameron zíral na Jilianu a znovu viděl strach v jejích očích, krátce předtím, než ztratila vědomí. Nemohl na to zapomenout. Strach byl základ ho viděl v mnoha mužských očích – i v několika ženských. Na strach v Jilianiných očích se mu však dívalo velmi špatně. Možná proto, že když se poprvé podíval do jejích krásných šedých očí, neviděl nic jiného než nevinnou zvědavost. Strach se tam objevil až o chvílku později, když si uvědomila, co se děje.

Připadala mu krásná se svými vlasy barvy žlutého másla a karamelu, poletujícími kolem její hlavy, a zářící, nevinné tváře. Chvíli nato už byla jako zvířátko chycené do pasti. Bylo to hrozné, ale jinak se to udělat nedalo. Potřeboval ji a bude ji držet tak dlouho, dokud to bude nutné.

Natáhl přes ni přikrývku a dotkl se její tváře. Prudce se narovnal. „Je jí zima. Podejte mi ještě jednu přikrývku.“

V hlavě jí vytrvale pulzovala bolest, v ústech měla sucho a pocit, že má nateklý jazyk. Víčka ji pálila, jako by měla v očích písek. Pokoušela se je otevřít, ale nedokázala to. Bože, co se to s ní jenom stalo? Znovu a znovu zkoušela otevřít oči...

Po nezměrném úsilí se jí to nakonec podařilo.

Ne že by jí to udělalo nějak dobře. I sebemenší pohyb ji bolel a měla pocit, že bude každou chvíli zvracet. Proto raději civěla na strop a pokoušela se sebrat myšlenky.

Strop v jejím malém bytě v Maine byl světle modrý. Vybrala si tu barvu sama a sama ho taky jednou v neděli odpoledne vymalovala. Strop nad ní však byl mnohem vyšší než ten v jejím bytě a navíc byl krémové barvy.

Nebyla tam, kde předpokládala, že bude.

Tak kde tedy je? A proč?

Vzpomněla si na pár smaragdově zelených očí. Ano, v nich byla odpověď.

Místnost byla plná denního světla. Poslední, co si pamatovala, byla přicházející noc. Jak dlouho tedy byla v bezvědomí? Zkusila se pohnout a byla odměněna ostrou bolestí, která jí projela hlavou.

„Konečně jste se vzbudila.“

Hlas byl konejšivý, hluboký a nebyl to ten, který slyšela posledně. Posunula se, aby viděla, kdo to mluví, ale bolest byla tak velká, že hlasitě zasténala.

„Vydržte,“ řekl hlas. „Dám vám něco, co vám pomůže.“

Musel by ji leda zabít, aby jí bylo líp, a možná to i udělá. Musí se pokusit pravidelně dýchat, jinak se zadusí.

Muž se naklonil nad ni a jeho široká ramena jí zaclonila výhled. Byl vysoký, se žlutohnědýma očima a s vlasy stejné barvy, ve kterých měl zvláštní stříbrný pruh.

Stříbrný pruh? Ten muž u moře ho měl taky. Ale jantarové oči? Ne, ty jeho byly zelené. Tohle nebyl ten muž z pobřeží, kterého tolik chtěla znovu vidět a který by jí měl odpovědět na její otázky. A jakmile jeho odpovědi bude znát, vynasnaží se udělat mu ze života stejné peklo, jako on udělal z jejího.

„Kde... kde...“ Chytil ji pod rameny, mírně ji nadzvedl a podržel jí u úst sklenici s vodou.

Pomyslela si, že by měla být opatrná, ale její vysušené hrdlo si žádalo svlažit. Cítila se moc špatně na to, aby odmítla. Ukázalo se, že tekutina je jenom studená voda, a tak se chtěla napít víc.

„Opatrně.“ Odtáhl sklenici. „Ne tolik najednou.“ Pak jí přidržel u úst pilulku. „Spolkněte to a já vám dám ještě trochu napít.“

Voda byla jedna věc, ale neznámý lék byl něco jiného. Pevně stiskla rty. „No tak, Jiliano,“ domlouval jí chlácholivě. „Slibuji, že vám po tom opravdu bude líp.“

Zná ji? To vylučovalo možnost, že by ji unesli omylem. Co se to děje? Neměla ani ponětí, kdo by to mohl být, a taky neměla důvod mu věřit.

Proto ústa neotevřela.

„Podívejte se na to z druhé strany,“ vybídl ji s náznakem humoru v hlase. „Můžete se cítit ještě hůř?“

Bod pro něj, pomyslela si. Bolest v hlavě byla nesnesitelná a žaludek se jí tak svíral, že pochybovala, bude-li ještě někdy schopná normálně jíst. A protože ji ani tento, ani muž se zelenýma očima ještě nezabili, možná to ani v nejbližší době nehodlají udělat.

Takže pilulku spolkla.

„Hodné děvče. Brzy vám bude opravdu líp.“

Kdyby měla dost sil, vyškrábala by mu oči za to „hodné děvče“. A to bylo přitom to nejmenší z jeho provinění. Bohužel vůbec neměla sílu. Byla v maléru a dokud se nedozví, proč se v něm octla, nemůže nic dělat. A do té doby, než to zjistí, bude muset sebrat všechny své síly.

„Kde to jsem?“

„Je to důležité?“

Navlhčila si rty. „Životně.“

Přitáhl si k její posteli židli a posadil se. „Na jednom soukromém ostrově v Pacifiku.“ Nedávalo jí to žádný smysl. „Proč?“

„Budete nějakou dobu hostem rodiny Damaronů.“

„Hostem?“

„Uklidněte se, Jiliano. Nikdo vám nechce ublížit.“ V jeho úsměvu byla okouzlující nenucenost pracháčů, ale na ni vůbec nezapůsobil. „Myslíte, ublížit mi ještě víc?“ Úsměv z tváře mu zmizel.

„Omlouvám se, že jsme vás museli omámit, ale neměli jsme na výběr.“

„Mýlíte se. To já jsem neměla na výběr.“

„Jak jsem řekl. Mrzí mě to.“

„Kde je ten druhý muž?“

Vypadal zmateně. „Který?“

„Ten z pláže. Ten, který mě omámil chloroformem.“

„Ach, to byl můj bratranec Sin.“

„Sin?“ To jméno sedělo. (Sin, anglicky hřích.

Pozn. překl.) Po tom, co jí provedl, si mohla důvodně myslet, že je s hříchy jedna ruka.

„Sinclair Dámaron. Tohle je jeho dům.“ Vstal a dal tím najevo, že co se jeho týká, řekl jí všechno, co chtěl. „Odpočiňte si, Jiliano. V tomhle pokoji a koupelně, která k němu patří, najdete všechno, co potřebujete. Až se znovu probudíte, stačí jen zvednout telefon a přinesou vám jídlo.“ U dveří se znovu obrátil a podíval se na ni. „Dělejte si, co chcete, jenom se nepokoušejte utéct. Nepodaří se vám to a mohla byste přijít k úrazu.“

„Počkejte. A jak se jmenujete vy?“

„Lionel Dámaron.“ A zavřel za sebou dveře.

Zírala na ně a nemohla pochopit, jak se octla v této nemožné situaci. Tmavovlasý muž se zelenýma očima ji na pobřeží státu Maine omámil chloroformem a teď je na nějakém ostrově v Tichém oceánu? A nebyl to omyl. Věděli, jak se jmenuje.

Dámaron? Evidentně šlo o jméno, které by měla znát, ale jí jednoduše nic neříkalo.

Měla pocit, jako by prožívala nějaký příšerný sen. Musí se nějak dostat z této místnosti, kde ji vězní, ven z domu a pryč z ostrova.

Musí.

Octnout se zčistajasna v situaci, ze které by nebylo úniku, to prostě pro ni nebylo. Ještě teď jí srdce bušilo strachem. Na seznam věcí, na něž se bude muset soustředit, si rychle přidala ještě hluboké, klidné dýchání.

Zavřela oči a přála si, aby ji přestala bolet hlava, aby se jí uklidnil žaludek a aby ji opustil strach. Přísahala si, že se z té šlamastiky dostane.

Musí...

Znovu na ni padl spánek.

Někdy později uslyšela hlas. Ten hlas. Pronikl k ní i přes její hluboký spánek.

„Jak je jí?“

U její postele stál muž se zelenýma očima, nazývaný Sin.

Pokoušela se otevřít oči, ale drogy v jejím těle byly silnější než její vůle, a víčka zůstala zavřená. Nedovolily jí ani zoufalstvím křičet, ani se na něj podívat a požadovat vysvětlení a omluvu. Většinu

svého života se pokoušela být volná, ale on jí jenom řekl ahoj; i bylo po jejím bezpečí a svobodě. To mu přece nemohla dovolit.

„Až se probudí, bude v pořádku.“

To byl Lion.

„Víš to jistě? Zdá se mi, že spí nějak dlouho.“

„Je v pořádku, Sine. Spánek je pro ni to nejlepší. Až se vzbudí, bolest hlavy bude pryč a bude se moct pořádně najíst.“ Pokoušela se znovu otevřít oči, ale víčka měla jako přilepená. Slabě zavzdychala.

„Pokouší se vzbudit.“

„Ale nevzbudí se. Ještě ne.“

Ucítila na čele ruku. Stejnou, která ji uklidňovala v letadle. Dotyk Sina Damarona byl jemný, přesto ji pobouřil. Bože, jak nenáviděla svou bezmocnost.

Odtáhl ruku. „A zaručil se ti doktor, že jí to neublíží? Doufám, že sis to ověřil.“

„Samozřejmě. Nemusíš se bát. Bude v pořádku.“

„Tak dobrá, Lione. Dokud se to neskončí, postarej se, aby byla z cesty a dostala všechno, co potřebuje.“ To bylo to poslední, co slyšela, než znovu usnula.

Když opět otevřela oči, v místnosti se šelo a hlava ji už vůbec nebolela. A netrvalo dlouho, než si uvědomila, že Lion měl pravdu, když říkal Sinovi, že bude mít hlad. Doslova umírala hlady. Snaha utéct však byla silnější. Posadila se a odhrnula si z čela vlasy.

Lion jí sice tvrdil, že odtud nemůže uniknout, ale ona mu ani na chvíli nevěřila. Absolvovala několik kurzů sebeobrany. Bohužel dosud jí moc platné nebyly, ale koneckonců žádný kurz neříkal nic o nejpozoruhodnějších zelených očích, jaké kdy viděla. Přesto strávila většinu života unikáním z různých pastí. Nešlo o to, jestli se jí podaří uniknout, ale kdy a jak.

Jednoduše musí najít slabá místa a zjistit, kolik bude mít volnosti. Tedy pokud nějakou vůbec bude mít.

Jestli to správně pochopila, nejdůležitějším člověkem byl muž se zelenýma očima, který se jmenuje Sin Damaron. Řekl: *Postarej se, aby měla všechno, co potřebuje*, jako by ji Lionovi dával na starost. *Postarej se, aby byla z cesty*. Jo. To určitě! To by musela být na hlavu padlá, aby tu jen tak se

založenýma rukama seděla a odevzdaně se poddala osudu. Jestli si Sin Damaron myslí, že mu strpí něco tak podlého jako únos a následné *ignorování*, pořádně se mýlí.

Opatrně slezla z postele a zůstala stát. Zatočila se jí hlava. Počkala, dokud to nepřešlo a pak zkusila udělat pár kroků.

„Čert ho vem, ať je to, kdo chce,“ mumlala si cestou ke dveřím.

K jejímu překvapení nebylo zamčeno. A navíc na chodbě ani nebyla stráž. Zamračila se, zavřela dveře a zamířila přes pokoj k francouzskému oknu, ale pohled na její zavazadla na křesle u postele ji přiměl k zastavení. Uvnitř našla své oblečení a toaletní potřeby!

Sin Damaron byl tedy v jejím bytě, probíral se jejími věcmi a balil je. Jak promyšlené. A jak hrozné. Strach a vztek ji téměř ochromily. Očividně její únos důkladně promyslel. Ale proč? Co mu udělala

– nebo komukoliv jinému – aby si něco takového zasloužila? Žila si tak klidně, jak jen to šlo. Nikoho neobtěžovala a ani se nijak nesnažila upoutat něčí pozornost.

A teď tento muž... Polkla slzy. Ať už Sin Damaron hraje jakoukoliv hru, nemůže ho nechat vyhrát. Prostě nemůže.

Vytáhla z tašky pár věcí a šla do koupelny. Ani jí nemuseli říkat, jak dlouho už měla na sobě džíny a svetr, aby věděla, že to bylo příliš dlouho.

Osprchovala se v prostorné krémové, zlatem zdobené mramorové koupelně a oblékla se do čistých džín a trička. Teprve pak měla pocit, že se začíná znovu ovládat, i když si uvědomovala, že její pocit mohl být klamný.

Když znovu zkontrolovala chodbu před svými dveřmi, zjistila, že je pořád prázdná. Musí si být moc jisti nemožností jejího útěku, pomyslela si neradostně. Zkusila francouzské okno. Bylo zavřené, ale zevnitř. Otevřela je dokořán.

Ovanul ji mírný vánek, pohladil jí kůži a pocuchal její ještě mokré vlasy. Vyšla na malou terasu, z níž byl vidět pruh trávníku a nekonečný azurový oceán.

Ostrov v Pacifiku, říkal Lion. Klidně mohla být i na Měsíci, nebyla by o nic moudřejší.

Vtom uviděla Sina Damarona o několik teras níž, jak hledí na moře. Přesně tak, jak ho pozoroval, když ho uviděla poprvé. Jako by vyhlížel bouři, přestože nadcházející noc byla jasná a pomalu se snášela v odstínech šedé a levandulové barvy.

Bez přemýšlení sešla po schodech dolů.

„Proč jste mi to udělal?“

Sin Damaron se prudce otočil, vytržen ze svých myšlenek. „Už jste vzhůru?“

Viděla jeho oči jenom jednou, ale nezapomněla na jejich sílu a hlubokou, zelenou barvu. Ted' tedy s jistotou věděla, že se ve svých vzpomínkách nemýlila. „Ano, jsem vzhůru. Konečně!“ Hlas se jí třásl zlostí a větším zoufalstvím, než chtěla dát najevo, ale s tím nemohla nic dělat. „Jak jste si mohl dovolit dát mi nějaké drogy a bez mého svolení mě přivést sem? Kdo jste a proč jste to udělal? Proč?“

Místo aby jí odpověděl, podíval se jí přes rameno a odmítavě zvedl ruku.

Otočila se a viděla, jak se k nim blíží mladý muž tmavě olivové pleti, na hlavě účes z copánků. „To je váš bodyguard?“

„Přítel rodiny. Jmenuje se David.“

Zaťala ruce v pěst, aby odolala chuti ho udeřit. „Je mi jedno, jak se jmenuje. A mimochodem, bylo by pro vás lepší, kdyby byl váš bodyguard.“

Na rtech se mu objevil sotva znatelný úsměv. „Pokud to měla být výhrůžka, беру ji na vědomí.“

V krku ji až zabolelo, jak potlačila výkřik. Ječením přece ničeho nedosáhne, kromě možná dalších, mozek omamujících drog. „Řekněte mi, proč jste to udělal, a pak se hned chci vrátit domů. *Okamžitě*.“

Sinclair přikývl a zamyšleněji pozoroval. Ještě pořád měla v těch svých čistých šedých očích strach, spolu s nezměrným úsilím držet ho na uzdě. V duchu jí vzdal hold a současně sám sebe napomenul. Nikdy ho neměla zaskočit nepřipraveného, jak se jí to právě ted' podařilo. Měl by znovu zvážit své rozhodnutí nezavírat ji v pokoji. Má si toho ještě spoustu promyslet a nepotřebuje, aby ho při tom rušila.

Naklonil hlavu na stranu a prstem si masíroval spánek. Spíš kvůli únavě než bolesti. V uplynulém týdnu téměř nespál, nejprve promýšlením a následně započítáním uskutečňování svého plánu.

„Chápu, proč to chcete vědět, a řeknu vám to. Ale nejdřív byste se asi měla najíst.“ Pokynul směrem k domu. „Jen běžte dovnitř a já zatím –“

„*Ne*. Nechci *nic*, dokud mi neřeknete, co chci vědět.“

„Po jídle.“ Znovu se podíval na Davida. „Davide, řekni Jacquelině, aby Jilianě připravila večeři a prostřela jí v jídelně. Bude tam hned.“

„Půjdu dovnitř jenom tehdy, když půjdete taky. Chci odpovědi na své otázky.“

„David vám –“

„Ne, vy! Vy *jste* ten, kdo mě unesl. Vy *jste* ten, kdo mi to musí vysvětlit.“

Zamyslel se nad jejím odhodlaným postojem. I kdyby byla méně inteligentní, měla by vědět, že se má držet zpátky. Copak si neuvědomuje, že pouhým kývnutím prstu by ji mohl nechat znovu uspat? Ne že by to udělal, ale to ona nemůže vědět. Jedná zřejmě čistě instinktivně. Vycítila, že se chce zbavit zodpovědnosti, a proto se rozhodla neustupovat.

„Já jsem vás neunesl sám, Jiliano. Byla to záležitost celé skupiny.“

„Skupiny? Jaké skupiny?“ Zastavila se, zhluboka se nadechla a pak znovu vykročila. „Na té pláži jsem

neviděla žádnou skupinu, která by držela hadr s chloroformem. Viděla jsem jenom vás.“

Rozčilení jí zbarvilo pleť do růžová a v očích jí nádherně jiskřilo. Celým tělem jí vibrovala energie a tvořila kolem ní jakousi chvějivou svatozář. Měl podivný pocit, že kdyby vztáhl ruku a dotkl se jí, nepochybně by dostal elektrickou ránu. Ještě podivnější však bylo, že i přesto se jí chtěl dotknout. Ale neudělal to.

Nebyla mu ničím než prostředkem, jenž mu pomůže dostat se k cíli, a nikdo a nic mu v tom nezabrání. Proto odpoví-li jí teď na všechny otázky, ostatní ji pak líp zvládnou.

Rozmrzele požádal Davida: „Pověz Jacquelině, že se také najím.“

Kapitola druhá

Jiliana nevěděla, bylo-li od ní moudré panovačně trvat na tom, aby jí Sin zodpověděl její otázky, ale z nějakého důvodu se jí kupodivu najednou rozhodl vyhovět. Netušila, co to znamená, nebo znamená-li to vůbec něco, ale rozhodla se aspoň vyzkoušet, kam až si může dovolit zajít.

Kdyby nic jiného, stálo za to moci rychle zjistit meze svých možností. Musela nějak začít s výzvědy, jak se dostat pryč, a Sinclair Damaron představoval jedinou osobu, od níž mohla začít.

Vedl ji do velké místnosti obložené mahagonovým dřevem, plné ratanového nábytku se spoustou polštářů potažených pestrou bavlněnou látkou, a usadil ji k oválnému stolu u okna zabírajícího celou délku místnosti.

Byl odtud krásný výhled na rudě planoucí západ slunce, jasnou modř oblohy a nefritovou zeleň oceánu. Kdyby byla na dovolené, ta krása by ji okouzlila, k podobnému pocitu však teď měla daleko. Byla zde proti své vůli, a když teď měla lepší výhled, uviděla, i čeho si předtím nemohla všimnout – muže, strategicky rozestavené podél pláže. Jejich pohodlné oblečení nenasvědčovalo, že by mohli mít zbraně, ale nepochybovala, že byli ozbrojeni. Občas jednoho z nich viděla mluvit do vysílačky.

„To je kvůli mně?“ zeptala se a ukázala na ně.

„Nepřímo.“ Rozprostřel si na kolena ubrousek.

„Opravdu si myslíte, že potřebujete ostrov s ozbrojenou stráží, abyste zabránil utéct jediné ženě?“ Hlas se jí třásl úsilím ovládnout svůj strach.

„Nebojím se, že utečete.“

„To byste měl, protože to při první příležitosti udělám.“

„Jiliano, Jiliano – copak jste se ještě nenaučila, že není dobré vyrazovat své plány nepříteli?“

Ráda by věděla, uvědomuje-li si, jak měkce vyslovil její jméno. Pokud ano, možná tak udělal proto, aby odvedl její pozornost, a to nehodlala připustit. „Naučila, ale jistě mi odpustíte, pokud v téhle situaci nemyslím přísně logicky.“ Ignorovala víno, které jí nalil. „Můj únos mi totiž nedává žádný smysl.“

„Ne?“

„Ne. Co je na mně tak cenného, že vám stálo za to unést mě na místo vzdálené tisíce mil?“

„Opravdu to nevíte?“

„Nemám ani ponětí.“

„Tomu se dá sotva věřit.“

„Mě ale nezajímá, čemu vy věříte. Prostě je to pravda. Skutečně netuším, proč jsem tady. Peníze to být nemohou. Žádné nemám, zvlášť ve srovnání s tím, co jich musíte mít vy.“ A ukázala kolem.

„Máte pravdu. Peníze to nejsou.“

Hleděla na něj se svrašťelým obočím, soustředěná na každé jeho slovo. Oplácel jí neproniknutelným, nevyzpytatelným pohledem. Dala by všechno za to, kdyby mohla znát jeho

myšlenky. „Nemyslela jsem si, že by v tom mohly být peníze. A taky si nemyslím, že byste ke mně na dálku zahořel horoucí vášní a rozhodl se mě unést a mít jenom pro sebe jako středověký rytíř.“

Musel se usmát. Netušil, jaké milostné vztahy měla za sebou, ale evidentně se na sebe nikdy nepodívala mužským očima. On sám ji měl možnost pozorovat pouze dvacet čtyři hodiny, než ji unesl, ale na to, aby upoutala jeho zájem, mu stačil jediný pohled. Viděl, jak mile se směje na své zákazníky v restauraci, kde pracovala, a jak stejně ochotně a rychle se jim snaží vyhovět. Všiml si, jak sexy vypadala, když se loudala v džínách a svetru pobřežním městem, nepatrně nalíčená, ale plná energie a života a pranic se nestarala o to, že má rozčuchané vlasy.

I teď její vlasy, zvláštní, nádherně teplé karamelové barvy, vypadaly hedvábně jemné, jak si jimi vánek pohrával a čuchal je. Lákaly ho, aby do nich vjel prsty a pročesával je.

Světle růžové tričko podtrhovalo svěží, růžový tón její pleti a bavlněný úplet tak těsně lnul ke křivkám jejích plných nader, že byl vidět i slabý obrys jejích bradavek.

„To je opravdu tak těžké si představit, že by pro vás mohl muž zahořet horoucí vášní, Jiliano?“

„Ano.“

Znělo to velmi jistě a jeho by zajímalo proč. Copak byla tak naivní? Copak nevěděla, že by mohla vzrušit muže i pouhým pohozením hlavy, veselým pohledem šedých očí nebo třeba i výbuchem svého vzteku? „Možná byste se měla pořádně podívat do zrcadla.“

Pomaloučku zakroutila hlavou. „Kvůli tomu jste mě neunesl.“

To tedy ne, mlčky souhlasil. Ale to neznamena, že by ho nepřitahovala. V duchu zaklel. Co to dělá? Vyvedla ho pořádně z míry, a to se už nemělo nikdy stát. „Máte pravdu, kvůli tomu ne.“

Naklonila se dopředu. „Tak proč tedy? Co ode mě chcete?“

„Chci Steffana Wytha.“

To jméno jí vyrazilo dech a cítila, že bledne. Někde hluboko uvnitř, v místě, o kterém si ani nepřipouštěla, že existuje, věděla, že její nevlastní otec má něco společného s tím, co se jí stalo. Když se ráno probudila, chvíli si myslela, že leží ve svém žlutém pokoji ve Steffanově domě na Středním východě.

„Ne!“ Vyhrkla první slovo, které ji napadlo. Vlastně to bylo jediné, co vůbec chtěla říct.

„Ano,“ řekl mírně. „Chci Wytha a dostanu ho.“

V hrudi ji pálilo úzkostí a v uších jí hučelo. Pomalu se opřela zády o židli. „A to si myslíte, že si pro mě přijde, až uslyší, že jste mě unesl?“

„To si tedy myslím.“

„To se ovšem mýlíte.“ Modlila se, aby se mýlil.

Zakroutil hlavou. „Nemýlím se. Jsem přesvědčen, že jste to jediné na světě, co ho přiměje vytáhnout paty ze svého exilu.“

Odvrátil od ní oči a usmál se na vysokou postarší

ženu, která vstoupila do místnosti následována mladým mužem, přivázejícím jim na servírovacím stolku večeři. „Děkuji, Jacqueline, že jsi nám tak rychle připravila něco k jídlu.“

„To nebyl vůbec žádný problém,“ usmála se. „Jacqueline, tohle je Jiliana Wythová. Nějakou dobu tady s námi zůstane.“

Jacqueline trochu ustoupila, zatímco jim mladík beze slova servíroval jídlo. „Těší mě, slečno Wythová.“

Slušné chování, kterému ji naučila matka, jí nedovolilo nic jiného, než lehkou úklonu směrem k ženě. „Jacqueline mladý pomocník,“ pokračoval Sin,

„je její synovec Clay.“

Jiliana se dívala do talíře, aniž by viděla, co tam vlastně je, a cítila, že se jí zmocňuje hysterický záchvat. Považovala za neuvěřitelné, že je Sin představuje, jako by byli na nějaké společenské události. Jacqueline a Clay museli vědět, že je tady zajatcem proti své vůli. Vzala do ruky nůž ležící u talíře. Co to je za lidi, kteří bez jediné otázky podávají večeři někomu, kdo je vězněm jejich zaměstnavatele?

„Máte nějakou představu o tom, jak dlouho asi bude slečna Wythová naším hostem?“ zeptala se Jacqueline Sina, když usoudila, že od Jiliany očividně žádnou odpověď nedostane.

„Ne, ale přesto si nemyslím, že to bude trvat příliš dlouho.“

Jiliana měla víc než dost důvodů k zlosti i bez toho, aby ji zlobilo, že se o ní baví, jako by tu nebyla. Bezmyšlenkovitě hleděla na nůž a palcem přejížděla jeho tupé ostří. Důvod, proč byla unesená, byl pro ni obrovský šok a v hlavě měla pouze jedinou myšlenku: V žádném případě nesmí dovolit, aby ji Stefan přišel osvobodit. Musí uniknout ještě předtím.

„Děkuji, Jacqueline, Clayi,“ zamumlal Sin, když odcházeli. „Nebudete jíst, Jiliano?“

Pomalu na něj zaostřila pohled a uvědomila si, že jsou zase sami. Opatrně položila nůž. I kdyby byl ostrý, nijak by jí neposloužil. „On nepřijde,“ řekla potichu. „Steffan už celé roky nevytáhl paty ze Středního východu.“ To byl jediný argument, kterého se musela držet, jediný důvod, proč ve své mysli dosud úspěšně potlačovala myšlenku na něho, když se pokoušela přijít na to, proč ji unesli.

„Ani nemusel, protože vy jste za ním pravidelně létala. Ale když zjistí, že vás tady držím proti vaší vůli, vsadím se, že přijede. Mám informace, že vás velmi miluje.“

„A já vám říkám, že nepřijde. Považuje to za příliš nebezpečné.“

„To vím. Ale když jde o život jeho milované, i když nevlastní dcery, nebude na nebezpečí hledět.“

Zayrtěla hlavou a ze všeho nejvíc si přála, aby to nebyla pravda. „Jde o moji matku. Je moc nemocná.“

„Vím a je mi to líto.“

V jeho hlase neslyšela ani stopu účasti a v očích neměl ani zlomek soucitu. Odvrátila pohled. Místnost, v níž seděli, byla obrovská a výhled za oknem nekonečný, ale teď už byl večer, a i když byl pozemek osvětlený, viděla jenom tmu. Cítila se, jako kdyby se za ní zavírala zeď a tmavá noc na ni padala. Pomyslela si, že hysterický záchvat na sebe nenechá dlouho čekat.

„Tatí! Tatí!“

Juliana sebou trhla, když viděla, jak malá bosá holčička, s baculatýma nožičkami a ručičkami a vodopádům blondatých kudrnatých vlásků, vtrhla do místnosti a namířila si to rovnou do Sinových natažených paží.

Sin si ji posadil na klín a políbil na hebkou hlavu „Proč jsi ještě vzhůru, drahoušku?“

Juliánu šokoval jeho najednou měkký hlas. Vlastně to dítě pro ni bylo šokem.

Andělský přelud oblečený do nařasené květované normí košilky se zahihňal a neodolatelným způsobem našpulil dolní ret. „Nepřišel jsi mě uložit do postýlky.“

„To je pravda, protože jsme se na něčem dohodli, kývl jsem, že když dnes necháš Rinu, aby tě uložila spolu něco podnikneme. Pamatuješ?“

„Ne,“ řekla sladce a uhnízдила se mu na klíně jako na polštáři. V jemných vlasech měla úzký stříbrný pramen, evidentně zděděný po otci, stejně jako zelené oči, teď upřené na Jilianu. „Ahoj,“ řekla stydlivě.

Poprvé v životě nebyla Jiliana schopná odpovědět. Objevení se dítěte na místě, které pokládala za své vězení, by nikdy nečekala. Stejně tak ji ohromila nenucenost, s jakou se děvčátko tulilo do náručí muže, jenž ji tak chladnokrevně unesl.

„Jiliano,“ řekl Sin varovným tónem, „tohle je moje dcera Lily. Lily, to je slečna Wythová. Nějakou dobu bude s námi bydlet.“

Nechtěl, aby znepokojila jeho dceru, ale nemusel ji varovat. Ani ji to nenapadlo.

„Může si se mnou hrát?“ zeptala se Lily.

„Ne. Slečna Wythová bude mít moc práce, ale já si s tebou budu hrát. Pokud ovšem teď půjdeš do svého pokoje.“ Jednou rukou objímal svou malou holčičku, druhou se natáhl na stolek za sebe pro telefon a vytukal číslo. „Rino, Lily je se mnou v jídelně. Přišla byste pro ni a odvedla ji zpátky do postele? Děkuji.“ Zavěsil a podíval se na svou dceru. „Jsi malá potvůrka, že?“

„Ano,“ zahihňala se, nahrabila ramena a rukou si koketně přikryla ústa.

Jiliana si nemohla nevšimnout, jak moc má Sinclair Damaron rád své dítě. Ale nového jí to o něm příliš neřeklo. I to nejdivočejší a nejdravější zvíře chrání svá mláďata a on byl pouze její nepřítel. Atraktivní nepřítel, připustila v duchu nevraživě, když pozorovala něžný výraz v jeho tváři, zatímco mluvil se svou dcerou, ale přesto jen nepřítel.

„Rina si pro tebe přijde, Lily. Když s ní půjdeš do postele, slibuji, že ti za malou chvilku přijdu dát pusku na dobrou noc.“

„Jak dlouho trvá malá chvilka?“ usmála se na něj jako andílek. „Dlouho ne.“ Políbil ji na tvář.

Do místnosti vešla zavalitá žena s vážným výrazem na tváři, oblečená do květovaných šatů ušitých ve stylu obyvatel ostrovů jižních moří. „Tak tady jsi, moje maličká.“ Pohrozila jí prstem. „Jenom se otočím a ty frnk, zmizíš jako beruška.“ Lily se zahihňala a natáhla k ní ruce. „Promiňte, pane Damarone,“ omlouvala se Rina s Lily v náručí.

„Dnes mi to nevadí, ale prosím vás, v příštích několika dnech bude bezpodmínečně nutné nespustit ji z očí.“

„Rozumím, pane Damarone. Ještě dnes večer si k ní přestěhuji postel. Budu spát mezi ní a dveřmi.“

„Řekněte někomu, ať vám pomůže. A ty, Lily, jdi do postele a já budu za chvilinku u tebe.“

Nedbajíc na obavy, které svým útekem chůvě vyvolala, holčička si mnula oči. „A co když už budu spát?“

„Pak tě vzbudím.“ Se sladkým úsměvem položila hlavu na chůvino rameno. „Tak jo.“ Když odešly, vzal Sin do ruky vidličku a začal znovu jíst, jako by je nic nevyrušilo.

Jiliana konečně našla řeč. „Vy máte svou dceru tady, kde – pokud všechno půjde, jak očekáváte může brzy vypuknout ozbrojený konflikt?“

„Ano.“

„A nebojíte se o její bezpečnost?“

Vzhlédl. „Víc než vám dokážu říct. Ale raději ji mám tady u sebe, kde na ni mohu sám osobně dohlédnout, než někde pryč z mého dosahu, pro případ, že by Steffana napadlo oplatit mi stejným. A to by určitě udělal.“

„Unést Lily? Ale proč?“

„Ale Jiliano. Musíte přece vědět, že když se Steffan dozví, že mám vás, první, co ho napadne udělat, bude oko za oko. Bude zjišťovat, jak udeřit, aby mě zranil nebo získal protihodnotu k vyjednávání. Ztrátu Lily bych nepřežil, a proto je tady se mnou.“ A s tímto pozoruhodným prohlášením se dal znovu do jídla.

Zamyšleně zírala na svůj talíř. Až po chvíli se zeptala: „Proč?“

„Co proč?“

„Proč máte zálsk na Steffana?“

Zaváhal, pak se opřel zády o židli a přitáhl si sklenici s vínem. „Opravdu to chcete vědět? Není to nic hezkého a mohlo by to zničit vaši představu milujícího tatínka.“

„Myslíte?“

„Ano, pokud mi uvěříte. Nebo pokud jste to už neslyšela v jeho podání a neuvěřila jemu.“

Zhluboka se nadechla. Byla jenom krůček od nervového zhroucení, ale neměla jinou volbu. Musela se dozvědět všechno, než se rozhodne něco podniknout. „Povídejte.“

Přikývl. „Dobrá. Kolik vám bylo tak před patnácti, skoro před šestnácti lety?“

„Jedenáct,“ odvětila překvapeně.

„A když si vaše matka vzala Wytha? Asi tak pět?“

„Ano.“ Přikývl. „Mně bylo skoro dvacet let, když se to stalo.“

Pokud tady bylo něco, co měla vědět, nevěděla nic.

„Když se stalo *co*?“

„Když váš nevlastní otec zaplatil známému teroristovi, aby dal nálož do letadla, ve kterém letěli mí rodiče spolu se všemi mými tetami a strýci na obchodní jednání do Švýcarska.“

Ohromeně na něj zírala. „Co-cože?“

Sina by bylo nepřekvapilo, kdyby o tom věděla, ale její prázdný pohled potvrzoval, že o tom skutečně neměla ani ponětí. Byl tomu rád, aniž se však nad tím pozastavil a ptal se sám sebe, proč vlastně ho to potěšilo. „Váš nevlastní otec zabil najednou celou jednu generaci mé rodiny. Nálož sfoukla jejich letadlo z oblohy jako smítko, a to všechno jenom kvůli už dlouho trvající rivalitě a důležitému obchodu, o který by byl přišel, kdyby jejich letadlo ve Švýcarsku přistálo a došlo k jednání.“

Jiliana jen ohromeně a strnule seděla.

Napil se vína, aniž z ní jedinkrát spustil zrak. Bylo mu jasné, že ji naprosto šokoval. „Vidím, že se tomu zdráháte uvěřit, ale ujišťuji vás, že je to pravda. Ten terorista, který Wythovi tak dobře posloužil, se jmenuje Vergara – možná jste už o něm slyšela a všechno přiznal.“

„Až teď? To se přiznal po tolika letech? Proč až teď?“

„Protože můj bratranec Jonáš ho dlouhá léta hledal, než se mu konečně podařilo ho chytit. A protože jsme Vergarovi slíbili, že se postaráme o jeho rodinu, pokud řekne pravdu.“

„A to je legální?“

Sin zaklonil hlavu a drsně se zasmál. „Právě jsem vám řekl, že váš nevlastní otec vyvraždil téměř celou naši rodinu, a vy se ptáte, jestli je legální, že dva malí chlapci, Vergarova dvojčata, budou mít dost prostředků na živobytí a na vzdělání? Copak jste k Wythovi tak loajální, až jste slepá?“

Sepjala své třesoucí se ruce a položila si je do klína. „Nemůžete čekat, že budu logicky uvažovat, když uslyším takové věci.“

„Během těch let jste přece musela přinejmenším tušit, jak velkého zla je schopen. Wythe vás přece vychoval, ne? Žila jste v jeho domě.“

Potichu zaklel. Říct něco takového bylo kruté a vůbec ne nezbytné. Pro ni byl otcem, a ne příšerou jako pro něho. Ubližovat jí ještě víc, než už se stalo, nebylo nutné. „Promiňte. Neměl jsem to říkat.“

Chvilí počkal, ale když mlčela, postavil sklenici s vínem na stůl a zamyšleně ji pozoroval. Zvláštní. Nikdy by ho nenapadlo, že na něj tak velmi zapůsobí. Měla totiž v sobě něco, co ho nutilo nezapomínat na to, že má svědomí a že je muž.

Promasíroval si šíji, protože mu tam bolestivě tuhly svaly. Po celé roky on a jeho bratraci směřovali k tomuto cíli. Bylo pro ně životně důležité najít muže zodpovědného za smrt jejich rodičů a odevzdat ho spravedlnosti – ať už soudu, nebo jejich vlastní spravedlnosti. Dlouho podezřívali z tohoto činu Wytha. Jakmile Vergara jejich podezření potvrdil, začali realizovat svůj plán a každý, kdo byl s Wythem sepnatý, se stal lovnou zvěří.

Bylo to těžké, protože po výbuchu letadla se Wythe chytře uchýlil do jedné země na Středním východě, která neměla se Spojenými státy dohodu o vydávání stíhaných osob a vděčně přijala peníze, nabídnuté jím jejich státní pokladně – na oplátku mu dovolila žít si jako král. A tak Sin se svými bratraci vymyslel plán, jak ho vylákat z úkrytu. Unést Jilianu.

Když se teď díval do jejích šedých očí, zjistil, že k ní nemůže být tak lhostejný, jak by si přál.

Doufal, že se to brzy skončí, a do té doby měl k dispozici ostrov plný lidí, kteří ji ohlíďají. Jakmile se Wythe objeví, chytanou ho a ona se bude moct vrátit a žít si svůj vlastní život. I když mu připadalo velmi zvláštní, že Wythová dcera pracuje jako obyčejná servírka a žije v malém třípokojovém bytě.

„Jezte,“ zavrčel příkře. „Přece nechcete, aby se vám udělalo špatně.“ Ne, to nechtěla, ale pochybovala, že by dokázala něco polknout. Musela to zkusit. Poprvé se soustředila na talíř před sebou. Byla to nějaká ryba s mandlovou omáčkou. Při pohledu na jídlo se jí zvedl žaludek. „Nemůžu.“

„Proč ne?“ Řekla první, co ji napadlo: „Mám... mám alergii na mořské ryby.“

Natáhl se pro telefon a vytákal číslo. „Jacqueline, slečna Wythová je alergická na mořské ryby. Přines jí něco jiného.“ Letmo se na ni podíval. „Je něco, co byste chtěla?“

„Ano. Chtěla bych domů.“

Sevřel ústa. „Udělej jí jednu ze svých skvělých omelet, Jacqueline. Děkuji.“ Zavěsil a hodil na stůl ubrousek. „Měla jste to říct dřív, ale nevadí. Omeleta tady bude co nevidět a já si zatím zařídím pár věcí.“

„Jsem alergická i na vejce.“

Už napůl stál, ale zase se posadil. „Vy jste alergická i na vejce?“

„Ano.“

„Aha.“ Zatáhl zuby. „Tak co potom můžete jíst?“

„Můžu jíst jenom doma v Maine.“

„Tady máme stejná jídla, jaká jíte v Maine. Stačí jenom říct, co můžete jíst.“

Naštvala ho. Výborně! Už se jí chtěl zbavit, ale ona mu to nedovolí. Obrátil jí život vzhůru nohama. Udělal z ní zbraň, jíž chce dopadnout nepřítele. A na oplátku od ní očekává, že se bude slušně chovat a nebude dělat potíže. Jediné, co může udělat, je postarat se o to, že v tomto směru bude trpce zklamán.

„Jiliano?“

„Už jsem vám řekla, že jediné jídlo, které můžu jíst, je to v Maine.“

Vzal do ruky telefon. „Nech tu omeletu být, Jacquolino. Za chvíli jsem u tebe.“ Zavěsil a obrátil se k ní. „Čeho chcete tou hladovkou dosáhnout?“

Měla v úmyslu nejíst, stejně jako měla v úmyslu mu znepříjemňovat život, dokud ji nepustí, nebo dokud mu neuteče. Ale po jeho dalších, přesně formulovaných a odměřených slovech začínala pochybovat, že bude v něčem úspěšná.

„Nemám chuť ani moc času na to, abych vás bavil, Jiliano, takže pozorně poslouvejte a zkuste to pochopit. Za žádných okolností se nedostanete zpět do Maine, dokud nebudu mít Wytha. Až do té doby zůstanete tady. Dal jsem příkazy, abyste měla všechno, co potřebujete pro své pohodlí. Jacquolina vám uvaří všechno, po čem zatoužíte. Ale pokud nebudete jíst, nebudu mařit ani čas, ani energii přesvědčováním. Odmítnete-li jíst, dám vás prostě živit infuzí.“

Jak mohou tak úžasné oči být tak studené a tvrdé? „To neuděláte.“

„Udělám.“ Postavil se a podíval se na ni. „Prostě je na vás, jak příjemný bude váš zdejší pobyt. Nebo nepříjemný.“

Vyskočila a třásla se zlostí. „Jak může být příjemný? K čertu s vámi, jsem vaším vězněm!“

„Ano, to jste, ale nemáte pouta. Můžete se volně pohybovat v domě a v jeho nejbližším okolí a je toho tady spousta, abyste se mohla zabavit. Zkuste to považovat za dovolenou.“

„Dovolenou?“ vyprskla. Usmál se. „Dobrou noc, Jiliano. Cestu z pokoje znáte a jsem si jist, že ji najdete i zpět.“ Klesla na židli právě včas, než jí nohy vypověděly poslušnost. Bože, co jenom bude dělat? Do očí jí vstoupily slzy a ona si je vztekle utřela. Musí přemýšlet...

„Slečno Wythová?“

Trhla sebou a viděla před sebou stát Jacquelinu. „Prosím?“

„Musíte něco sníst,“ domlouvala jí žena mírně.

„Já-já nemohu.“

„Chápu, že váš žaludek je teď poněkud slabý. Možná vám udělá dobře trocha vývaru. Přinesu ho a jestli ani to nesnesete, pokusíme se vymyslet něco jiného.“

Po tak laskavém jednání se jí chtělo plakat, ale pak si uvědomila, že žena pouze plní příkazy svého zaměstnavatele. Ale ani tak nebyl důvod, aby na ni byla hrubá, chtěla přece, aby trpěl Sinclair Dameron. Přikývla. „Děkuji vám, Jacquolino.“

Kapitola třetí

Jiliana seděla na posteli, všechna světla svítila a hodiny na nočním stolku ukazovaly pár minut po půlnoci.

Často mívala problémy se spánkem, ale snažila se s tím bojovat. Když se jí konečně podařilo usnout, spávala lehce a jenom několik málo hodin souvisle.

Uvědomila si, že se cítí unavená, což jí bylo divné, protože díky drogám prospala většinu uplynulého dne. Ale vlastně to tak divné nebylo, vždyť od své procházky na pobřeží v Maine zažila pořádné trauma.

Steffan vyvraždil celou generaci Sinový rodiny.

Ta myšlenka pro ni byla noční můrou, i když vůbec nespala. Její rozum se to zdráhal pochopit. Věděla o Steffanovi spoustu věcí, ale o téhle temné stránce jeho minulosti zcela určitě neměla ani ponětí. Bylo to příliš hrozné, příliš ďábelské. Pokud je za to Steffan opravdu zodpovědný...

Zlatá klec

Pokud...

Její mozek odmítal myšlenku dokončit.

Rozhlédla se kolem sebe. Pokoj byl pohodlný, celý v bezových a zlatých tónech. Na posteli byla měkce čalouněná matrace s jemně tkanými prostěradly a spousta polštářů. Musí se na ní spát přímo božsky. Aby se jí ještě lépe odpočívalo, převlékla se do svého obrovského trička, v němž obvykle spávala a jež našla ve svém zavazadle.

A přesto se nedokázala uvolnit a usnout. Ve skutečnosti se spánku bála. V bdělém stavu měla kontrolu sama nad sebou, ve spánku by na ni útočilo i její podvědomí.

Sklouzla z postele a spěchala k francouzským oknům, aby se znovu přesvědčila, že zamkla zevnitř. Zamkla. A ještě jednou zkontrolovala dveře. I ty byly zamčené.

Objala se pažemi, skousla si spodní ret a zírala na kliku. Tyhle zámky jí bezpečnost nezaručí. Nezadrží nikoho, kdo se bude opravdu chtít dostat dovnitř.

Cítila, jak má kůži rozpálenou a napjatou, a srdce jí bušilo. Byla příliš rozčilená na to, aby mohla spát. A taky nesnášela být zavřená v místnosti.

Otevřela dveře a vyšla na chodbu, osvětlenou sadou nástěnných svítidel. Nebyla tam žádná stráž, ale byla si jistá, že i uprostřed noci jsou někde muži chránící dům i celý pozemek. Nikde je však neviděla, a proto ji snad nebudou obtěžovat.

Neměla na mysli žádnou určitou část domu, když opustila pokoj, ale protože se s ním ještě neměla příležitost seznámit, může tak klidně učinit teď. Prohlížela si každé dveře, kolem nichž šla, a uvažovala,

kdo asi za nimi spí. A taky bude muset zjistit, kolik lidí je na ostrově. Vlastně toho byla spousta, co musí zjistit, pokud bude chtít uprchnout. Pokud...

Zastavila se, když uviděla dvojkřídlé vyřezávané mahagonové dveře na konci chodby. Že by ložnice pána domu? Pozorovala široké dveře a přemítala, jeli za nimi Sin, a když ano, jestli spí.

Znechuceně se zamračila. Jistěže spí. On se ovládá, ne jako ona. Na postavení, ve kterém se octla, nebylo nic správného. Ještě víc nefér však bylo, že měla odpočívat, a ne se bdělá potulovat domem. Přesto váhala. Kdyby se pokusila trochu nabourat to jeho sebevědomí, mohlo by jí to uškodit. Na druhou stranu, co horšího by se jí ještě mohlo stát?

Zkusila vzít za kliku. Nebylo zamčeno. Opatrně vklouzla dovnitř.

Pokoj byl tmavý, a tak musela chvíli počkat, aby si oči zvykly na tmu. Cítila, že Sin tam je. Ve vzduchu bylo něco, co ji o tom přesvědčilo – teplý závan mužského potu, špetka kořeněné vůně. A taky slyšela tiché, stejnoměrné a hluboké dýchání.

Bože, musela se zbláznit, když přišla do jeho pokoje! Ve dne by si to určitě nedovolila. Ale byla hluboká noc a ona měla zlost, nehledě na rozčilení a strach. Byla doslova uzlíčkem nervů. A to všechno kvůli němu. Sakra, nemůže si přece jen tak beztrestně zahrávat se životy lidí. A pak si klidně lehnout a spát! Ať už k tomu má důvody nebo ne. A bez ohledu na to, kým je.

Vehnal ji do nebezpečné situace, takže bude jenom správné, když i on bude trpět spolu s ní.

Šla po špičkách až k posteli a opatrně si na ni sedla. To bylo snadné, pomyslela si, příliš snadné.

Zlatá klec

Uslyšela zvuk natahovaného revolveru a jeho hluboký, ostrý hlas. „Nehýbejte se.“ Zamrazilo ji v zádech. „To ani nemám v úmyslu,“ zamumlala. Rychlým pohybem rozsvítil lampu a posadil se, zatímco jeho zbraň jí stále mířila na srdce. Když ji uviděl, hrubě zaklel. „Co to má sakra znamenat, takhle sem v noci přijít?“

„Nemohu spát,“ řekla upřímně, neschopná odtrhnout zrak od hlavně revolveru.

Zamrkal. „Cože?“

„Nemohla jsem spát. Necítím se dobře. Nemohl byste tou zbraní mířit na něco jiného?“

Zajistil zbraň a položil ji na noční stolek. „To od vás bylo ztraceně hloupé, Jiliano. Mohl jsem vás zastřelit.“

Napadlo ji to, ale věřila, že to neudělá. Protože když seděla sama ve svém pokoji, uvědomila si, že se nebojí Sina. Pouze té situace, do jaké ji dostal.

Z mnoha důvodů se děsila příštích dnů, ale neměla strach ze Sina. Nedávalo to smysl, ale bylo to tak.

„Nezdálo se mi fér, že vy můžete spát a já ne.“

„Fér?“ Přetřel si rukou tvář, pak se posunul v posteli a přitáhl si přikrývku do pasu. „Takže jste se vplížila do mého pokoje. Proč? Chcete něco na spaní?“

„Myslíte prášek? Bože chraň, to ne.“

„Tak co tedy chcete?“

„Co chci? Řekla jsem vám –“

„Já vím. Že to není fér.“

„To není.“

Zhluboka vydechl. „Dobrá. A proč nemůžete spát?“

„Myslíte kromě toho, že mě tu držíte proti mé vůli?“

„Ano.“

Musela mu říct něco, co by mohlo vyznít pravděpodobně. „No... v mé posteli není ani jeden pohodlný polštář. Zvykla jsem si spát na určitém typu polštáře a bez něj neusnu.“

Zdálo se mi o ní, uvědomil si Sin, i když si ten sen nepamatoval. Jednoduše tam byla stejně jako teď a vyplňovala prostor tak, že neviděl nic než ji. Její jemné, rozčuchané vlasy, vážné, ustrašené oči a zářící plet', která sváděla k dotyku.

Co ve svém snu neviděl, bylo to, jak vypadala teď

– ve volném tričku, sedící na jeho posteli s nohama pod sebou a rukama složenýma v klíně.

Vybledlé modré triko, aspoň o tři velikosti větší, na ní volně viselo, dosahovalo jí k stehnům a zakrývalo tak všechno, co mělo zůstat skryto. Ale jak přiléhalo ke kulatým prsům, mohl vidět, že na sobě neměla podprsenku. Navíc odhalovalo pořádnou část jejích' dlouhých nahých nohou. A to všechno dohromady způsobilo, že mu najednou vyschlo v ústech.

Jeho postel uprostřed noci nebyla tím nejlepším místem pro ni, a už vůbec ne pro něj. S povzdechem si znovu rukou přetřel tvář. „A jaký druh polštáře to má být, Jiliano?“

Pokrčila rameny. „Ani tvrdý, ani měkký. A taky nesmí být moc nacpaný, ale nenávidím zase moc tenké polštáře.“

Rezignovaně přikývl. „Tak jo. Tohle je velký dům a má spoustu pokojů. Určitě tady někde bude polštář, který vám bude vyhovovat.“ Odhodil přikrývku a vstal.

Zlatá klec

„Počkejte!“ vyjekla vyděšeně. „Co to děláte?“

Podíval se na ni přes rameno. „Vstávám, abychom mohli najít ten polštář.“

Jiliana polkla. Ve světle lampy jasně viděla jeho štíhlé, svalnaté tělo, oblečené pouze do boxerek. *Hedvábných* boxerek. *Krátkých* hedvábných boxerek.

Ani to nemusela zkoušet dotykem, aby věděla, že má nohy tvrdé jako kámen. A nemusela mu sahat na hrud', aby věděla, že černé chloupky, jimiž byla porostlá, jsou jemné. Nemusela zírat na přední část jeho boxerek, aby věděla, co by tam uviděla. A přesto se jí to všechno chtělo udělat. Jak neuvěřitelně hloupý nápad. Už tam daleko na pobřeží Maine její první dojem z něho byla síla držaná na uzdě, ovšem netušila, jak velká. „Nemyslela jsem si...“ Ztichla. „Měla bych požádat Jacquelinu.“

„Nevadí,“ řekl, natáhl si kalhoty a zapnul zip. „Jsem už vzhůru. Pojďme.“

Najednou si uvědomila napětí vyvolané pocitem intimity, která mezi nimi zavládla. Byla v tichém domě uprostřed noci s napůl oblečeným mužem. A jedině, co měla na sobě ona, bylo tričko. Sklouzla z postele a stáhla si ho dolů. „Snad bych se měla jít obléct.“

„Netrapte se tím. Můžete si přes sebe přehodit některou z mých košil.“

„Ne, to je v pořádku –“

„Vezměte si tuhle.“ Přistoupil k ní a dal jí kolem ramen košili, kterou měl předešlý den na sobě, přičemž jí ruce nechal na ramenou o chvíli déle, než bylo nutné. „Takže vy si opravdu myslíte, že na správném polštáři usnete?“

Pomalů začínala litovat; že o tom vůbec mluvila. A ještě více litovala toho, že vůbec vešla k němu do pokoje. Stál u ní příliš blízko, a ona vůně, kterou ucítila, když vešla do místnosti, byla ještě silnější a celou ji obestírala. „To doufám.“

„Tak pojďme.“

MLčky ho následovala. Cestou ukázal na troje dveře. „Tady bydlí Lily a Rina.“ Blízko něj, což bylo rozumné. „A co tyto dveře?“

„Ten pokoj používá Lion, ale teď tady není.“ Otevřel jiné dveře, rozsvítil a počkal na ni.

„Vyzkoušejte tyhle polštáře.“

Cítla se neuvěřitelně trapně. Přímo cítila, jak ji propaluje pohledem. A ještě hůř jí dělalo pomýšlení na to, z jakého důvodu ho vyhledala. Každopádně to byla chyba, protože to byla ona, kdo byl v rozpacích, ne on.

Když vyzkoušela už čtvrtý polštář, řekla: „Ne, tyhle vůbec nejsou dobré.“

„Fajn.“ Sin si uvědomoval, že ji musí dostat zpět do jejího pokoje a pryč od sebe dřív, než udělá něco, čeho by mohl litovat. Jakkoliv nepříjemněji asi bylo na tomhle nočním výletě po pokojích, bylo to nic ve srovnání s tím, jak nesvůj se cítil on. Přísahal si, že hned ráno si s ní Jacqueline sedne a prodiskutuje všechny její požadavky.

A on se s tím už nebude muset zabývat a může se cele soustředit na Wytha. I když začínal pochybovat, že to bude možné. Už si všiml, že není ženou, jíž by mohl snadno manipulovat nebo ji ignorovat. Na to byla příliš žádoucí.

„V tomto křídle je ještě jeden pokoj, do kterého se můžeme podívat.“

Přikývla a šla za ním. „Takže v tomto křídle už nikdo další nebydlí?“

„Ne.“

„A co David?“

„Pokud je tady, bydlí jinde.“

„Pokud je tady?“

„Jestli je na řadě, odletěl odsud už večer.“

Otevřel dveře do posledního pokoje a díval se, jak jde k posteli a zkouší polštáře. Nikdy by ho nenapadlo, že jeho košile může na nějaké ženě vypadat tak dobře a tak svůdně. „Našla jste něco vhodného?“

„Ne.“ Mluvila pravdu, když říkala, že potřebuje určitý polštář, aby mohla spát. A i když vyzkoušela všechny možné, bohužel ani jeden z nich se nezdál být tím správným. Otočila se k němu. „Nemáte ještě nějaké?“

Sarkasticky se usmál. „Myslel jsem si, že vám balím všechno, co potřebujete. Nenapadlo mě, že bych měl přidat i polštář. Už dávno nejste dítě.“

Všimla si, že v očích mu zazářilo pobavení. Považovat ho za přitažlivého muže a zapomenout, že je únosce, by bylo nebezpečné. Ale to se nikdy nestane, protože to prostě nedovolí. Byl její nepřítel. „Možná že až příště budete chtít někoho unést, připravíte se na to lépe.“

„Žádné příště nebude,“ odsekl a všechn humor mu z tváře rázem zmizel. Podržel jí dveře. „Pojďte. Na druhé straně je ještě několik dalších prázdných pokojů.“

„A kde jsou stráže?“

„Všichni moji bratraci a sestřenice mají na ostrově své domy a příslušné stráže.“

Zastavila se a podívala se na něj. „Jak velký je vlastně ostrov a kolik máte těch příbuzných?“

Do očí se mu vrátil smích. „Ostrov je docela obstojně velký – patří celé rodině – a mám poměrně dost příbuzných. Chcete vědět ještě něco?“

Prohlédl její úmysl získat informace, ale to bylo v pořádku, protože už zjistila pár věcí, které jí mohou být užitečné. „Jsou všichni na ostrově?“

„Ne, ale o ty, kteří tady nejsou, je dobře postaráno.“

Kvůli Steffanovi. Damaronovi si byli vědomi, že Steffan by je mohl napadnout, aby ji dostal z ostrova. Zamrazilo ji. Měl-li Steffan to letadlo opravdu na svědomí, snad byli v právu. Najednou dostala strach. „Myslím, že se vrátím do svého pokoje.“

„Ale ještě jste nenašla ten správný polštář.“

„Budu se muset spokojit s tím, co mám.“

Chvilí si ji zkoumavě měřil. „Jste v pořádku?“

Slabě se pousmála. „Ne, nejsem. Ani trochu.“

Vzal ji za loket a vedl ke svému pokoji. „Nezkusila jste mé polštáře.“

„Ne. To není zapotřebí –“

„Nezabere vám to moc času.“ Na jeho široké posteli bylo šest polštářů. Vyzkoušela všechny a kupodivu ten poslední se jí zdál být vhodný. Zvedla ho. „Tento.“

„Prima. Vezměte si ho.“

„Děkuji.“ Zamířila ke dveřím, když si vzpomněla na košili. Vyklouzla z ní a podala mu ji.

„Děkuji.“ Děkovala mu, místo aby na něj ječela a nutila ho dopravit ji zpátky do Maine. Právě teď totiž měla pocit, že na to vůbec nemá sílu.

„Není zač. Teď už budete moci spát?“

Unaveně přikývla. Dobře věděla, že si musí odpočinout a zmobilizovat všechny síly, aby z toho všeho vyšla se zdravou kůží.

Vypadala velmi zranitelně. A za to mohl on. Jak se jí mohl ptát, jestli jev pořádku? Samozřejmě že není, pomyslel si znechucený sám sebou. A přesto se zdráhal nechat ji odejít. „Slyšel jsem, že Jacqueline našla něco, co můžete jíst.“

Přitiskla si polštář k tělu. „To je pravda.“

„To jsem rád. Až se ráno vzbudíte, zvedněte sluchátko a ozve se vám Jacqueline.“ Zastavila se, aby něco namítla, ale pak řekla jenom: „Dobrou noc,“ a zavřela za sebou dveře.

Chvilí na ně zíral, pak přešel k posteli a zvedl košili, kterou měla na sobě. Ještě hrála její teplem. Nadechl se a jejich smíšené vůně mu naplnily nozdry. Cítil svou kořeněnou vůni... i slabý závan květinové vůně a vanilky.

Sklopil oči na své pěsti pevně svírající látku a cítil, jak mu tuhne celé tělo. Byla nevlastní dcerou jeho nepřítele, jeho zajatcem. Chtěl ji, ale nemohl ji mít. To přece nesmí udělat!

Kapitola čtvrtá

Sin si chvíli pozorně prohlížel horizont a pak se zadíval na Lily a Rinu, procházející se po pláži a hledající další přírůstky do sbírky mušlí. Procházely se tak každé ráno. Neviděl žádný důvod, aby Lily o její procházku připravil, alespoň co se týkalo dnešního dne. Zítra to možná bude něco jiného.

Za nimi, souběžně s pláží, pomalu klouzal speciálně vybavený člun se dvěma ozbrojenými muži na palubě. Dva další se drželi kousek od Lily. Většina strážců na ostrově byla skrytá, ale pokud šlo o Lily, nenechával nic náhodě.

Bože, jak jen to čekání nenáviděl! Udělal všechno, co se udělat muselo, na nic nezapomněl. Past byla nastražená a teď už jenom čekali, až se ukáže dravec. Nic si nenalhával, protože vůbec nic v této záležitosti nemohlo být jednoduché.

Za sebou na terase uslyšel tiché kroky. Prudce se

obrátil. Byl to však jenom Lion kráčející přímo k němu. „Žádná zpráva?“ zeptal se ho.

„Zatím ne.“ Lion se posadil k prostřenému stolu. „Vsadil bych se, že to už dlouho trvat nebude.“ Nalil si sklenici pomerančového džusu a žíznivě ji vypil. „Naše zdroje hlásí, že začal sledovat situaci okamžitě poté, co uvěznili Vergaru. Musel si být vědom toho, že ho prozradí.“

„Víš jistě, že dostal vzkaz o Jilianě?“

„Už to ví.“ Lion se líně usmál. „Postaral se o to Wyatt. Kromě toho jeden z Wythových pobočníků se ukázal v Maine jenom pár hodin po tom, co jsme odtud Jilianu odvezli.“

„Takže jsme měli jenom malý náskok. Měli jsme zatraceně kliku, když jsme jednali tak rychle.“

„To ano.“

Sin si k němu přisedl. „A teď nás čeká ta nejtěžší část plánu. Uhádnout, o co se Wythe pokusí, a počkat si na to.“

Lion se zašklebil. „Povídej mi o tom. Ale já si myslím, že jsme připraveni na všechno. Wyatt a Nathan mají pod kontrolou druhou polovinu ostrova a máme i volnou linku, abychom s ním kdykoliv mohli komunikovat.“

Sin přikývl a vrátil se očima k Lily. „Nevím nic

o Jonášově konečném rozhodnutí. Podařilo se ti ho přesvědčit, aby zůstal tam, kde je?“

„Nakonec ano, ale bylo to těžší, než jsem si myslel. Nechtěl si to nechat ujít, ještě že jsem měl na své straně Jolie.“ Uchechtl se. „Je legrační, jak může čerstvá novomanželka přimět muže přehodnotit věci, obzvlášť někdo tak hezký jako Jolie.“

Sin se zašklebil. „Má štěstí.“

„To jo. Oba je mají. A ten srub, kde jsou na líbánkách, je absolutně bezpečný. Nepatří rodině a tudíž se nedá vystopovat. Přinejmenším ne za tak krátkou dobu, jakou má Wythe k dispozici.“

„Jonáš si to volno perně zasloužil.“

„Dobré ráno, Sine a Lione.“ Objevila se Jacqueline a položila doprostřed stolu podnos s konvicí kávy a košíkem čerstvě upečených croissantů.

„Dobré ráno, Jacqueline.“

„Dobré ráno.“ Sin počkal, až mu nalila kávu, a pak se zeptal: „Už jsi dnes ráno mluvila s Jilianou?“ Kriticky přehlédla stůl a pak řekla: „Ještě ne.“ Mrkl na hodinky. „Počkej ještě půl hodiny a pak za ní zajdi.“

„Pošlu za ní Claye s melounem a jahodami.“

Lion počkal, až se vzdálila, teprve pak promluvil: „Jiliana se včera vzbudila dřív, než jsem předpokládal, a tak jsem jí nestačil zabránit, aby se k tobě dostala. Dnes ji budeme hlídat líp.“

Sin si prstem mnul spánek. „Dobrá. Jenom upozorni strážce, že se jí nesmí zkrivit ani vlasek na hlavě.“

„Vlasek na hlavě?“ Sin se na něj překvapeně podíval. „Nechceme jí přece ublížit.“

„Je to Wythová nevlastní dcera, Sine. Ty si opravdu myslíš, že by se jí mohlo něco stát?“ Myslel si to, ale nedokázal by říct proč. „Postarej se o to, prosím.“

Lion se opřel zády o židli a na obličeji mu bylo

vidět, že přemýšlí. „Jasně. Ty prášky byly zatím největším rizikem. Ted', když už se z toho vyspala, bude v pořádku.“

Sin kývl hlavou. „Taky doufám.“

Lion ho chvíli pozoroval. „Nechceš mi něco říct?“

„Ne,“ odsekl Sin.

„Tak změníme téma.“

„Dobrý nápad.“

Lion se na něj s pochopením zašklebil. „Abigail má nějaké společenské závazky, které nechtěla zrušit ani kvůli naší válce, takže Joanna a Cale jsou s ní a Cale se postará o jejich bezpečnost. Včera odletěl David hlídat Kylie, aby nemusela zameškat vyučování. Ostatní jsou buď tady, nebo mají spolehlivou ochranu.“

„Takže jsme připraveni.“

„Jo. To jsme.“ Odmlčel se. „Vidím, že tě pořád něco trápí, tak ven s tím.“

Sin si ztuhlými prsty prohrábl vlasy. „Jde o Jilianu. Když se na ni podívám, jednoduše se nedokážu vyrovnat s tím, že je Wythová dcera.“

Lion pokrčil rameny. „Nezapomínej, že není jeho pokrevní dcera.“

„Nevím, jestli na tom v jejím případě záleží. Vyrůstala v jeho domě, a když jí bylo jedenáct, odvezl ji na svou usedlost na Středním východě. Ať už se na to díváš, jak chceš, dělá to z něj jejího otce.“

Lion si vzal croissant a důkladně ho natřel džemem. „S tím souhlasím, ale nechápu, co jsi čekal.“

„Někoho tvrdého a zkaženého.“

„A není taková?“

„Ne.“

„Tak jaká je?“

„Nevinná a zranitelná.“

Lion sraštil čelo. „No a co? Řekněme, že je čistá jako padlý sníh. A co se tím změní? Podívej, Sine,co se jí týká, nemusíš se ničeho bát. Hned, jak to skončí, vrátí se domů. Bezpečně a v pořádku.“

„A vzteklá jako čert, že máme jejího otčíma.“

„Vzpomínám si, jak jsme byli vzteklí my, když nám zabili rodiče.“ Lion tlumil hlas. „A vztek byl jenom malá část z toho, co všechno jsme cítili.“

„Ona tam tu nálož nedala.“

„No a co? A proč se tím, sakra, vůbec zabýváš?“

Není ti to zrovna podobné. Dobře víš, že jsme i o Wythovi nasbírali moře informací, a z toho všeho, co jsme zjistili, jsme našli jenom jedinou osobu mimo ten jeho izolovaný tábor, kvůli které bude ochoten riskovat svůj život – Jilianu.“

„Jo, Jilianu.“ Sin zopakoval její jméno a pak si přetřel tvář. „Já vím, já vím.“ Vstal. „Jdu za Lily na pláž. Dej mi vědět, kdyby se něco dělo.“

Jiliana otevřela dveře a vyšla na terasu. Ranní slunce bylo mírné a teplé a vánek na její pleť působil jako dotek hedvábí. Před sebou viděla jenom nekonečnou krásu, měnící se barvy podle postupu slunce. Květiny vypadaly, jako by je vytvořila nějaká tajemná ruka.

Je tady jako v ráji, pomyslela si chmurně, ale pro mě to není nic jiného než zlatá klec. Znala tyto klece velmi dobře a z celého srdce je nenáviděla.

Pozorně se rozhlédla a snadno našla strážce. Jeden z nich stál jenom pár metrů od ní, bezpochyby ji měl na starosti. Už dvakrát se bez problémů dostala až k Sinovi, očividně se tedy rozhodli ji lépe střežit.

Z pláže uslyšela dětský smích a podívala se tam. Spatřila Sina, jak drží Lily za ruku a sklání se k ní, aby prozkoumal, co našla v písku.

Byl to velmi mocný a nemilosrdný muž, který se rozhodl Steffana dostat, ať to stojí, co chce, ale byl to taky muž, který si vždycky udělal čas pro svou dceru a věnoval jí veškerou něžnost, jaké byl schopen. Za jiných okolností by ji to snad i okouzlo.

Pamatovala si své pocity z minulé noci, když uviděla jeho štíhlé, svalnaté tělo, oblečené pouze v hedvábných boxerkách. Vyzařovala z něj vrozená smyslnost, přitažlivost, kterou nemohla přehlédnout.

Ale už to nedopustí.

Jenom jednou ji omámily jeho smaragdově zelené oči a jak to dopadlo? Už nikdy si v jeho přítomnosti nepřestane dávat pozor.

Dnes bude pozorovat a naslouchat, a pokud existuje nějaký způsob, jak se dostat z ostrova, využije ho. A pokud ne...

Znovu k ní dolétl smích Sinovy dcery a poprvé pomyslela na její matku. Včera v noci byl v té velké posteli sám, ale vůbec si ho neuměla přestavit jako muže, který by se mohl – a chtěl – dlouho obejmout bez ženy.

„Slečno Wythová?“ Trhla sebou, otočila se a uviděla ve dveřích stát Jacquelinu.

„Promiňte, že vás ruším. Klepala jsem, ale když jste neodpovídala, vešla jsem dovnitř zjistit, jestli jste v pořádku.“

Zkřivila rty. „V pořádku, Jacqueline. Drží mě tu proti mé vůli, takže se nemusíte omlouvat, když vstoupíte dovnitř bez pozvání. Nepředstírejte, že jsem tady hostem.“

Jacquelininy tmavé oči byly laskavé a hlas tichý a melodický. „Pracovala jsem už pro rodiče pana Sinclaira, a když zahynuli, zůstala jsem pracovat pro něj. Celé ty roky jsem se starala o spoustu lidí, kteří sem přijížděli, a každého z nich jsem považovala za váženého hosta. Jinak to ani neumím.“

Jiliana se cítila jako malá školačka, kterou sice jemně, ale přesto pokárali. Jak divný to byl ostrov! Ozbrojená pevnost v ráji, kde každý bral její přítomnost jako normální.

„Co byste chtěla snídat?“ zeptala se Jacqueline. „Cítíte se dnes ráno na něco sytějšího?“

Jiliana si povzdechla. Vymyslela si alergii na jídlo, aby Sinovi znepříjemnila život a taky aby zjistila, jak daleko je ochoten zajít, aby jí vyhověl. Kdyby vařil on, pokračovala by v tom dál. Ale přece nebude dělat potíže Jacquelině. „Umírám hladu a s ním všechno, co mi dáte.“

„Dobře. Prostřu vám na hlavní terase.“

A ukázala dolů, kde stál dlouhý skleněný stůl a židle. „Klidně mi řekněte, čím vám mohu zpříjemnit pobyt. Slyšela jsem, že jste včera musela hledat polštář. Jestli ještě něco potřebujete, možná bych to mohla zařídit.“ A uctivě sklonila hlavu. „Za chvíli přinesu snídani.“

Takže Sin požádal Jacquelinu, aby zjistila všechna její přání, aby ho už neobtěžovala. To tak! Škodolibě se usmála. To bys měl moc velké štěstí, milánku.

Sešla na terasu ke stolu. Sin zmizel i s Lily a stejně tak i jejich strážci, kteří s nimi byli na pláži. Zato muž, který měl na starosti ji a mezitím diskrétně poodešel, tam byl pořád. Ani jí moc nevadil. Steffanovým mužům utíkala celé roky.

Když pomyslela na uplynulých šest měsíců, pochopila, že udělala chybu svým příliš dlouhým pobytem a zaměstnáním na jednom místě u Jimmyho. Tato délka pobytu i zaměstnání na pobřeží státu Maine byla pro ni skoro rekordní. Ale už ji unavovalo to věčné stěhování, i to, že neměla žádné přátele a nemohla nikde zapustit kořeny. A byla tam opravdu šťastná. Městečko bylo malé a tak trochu zapadlé, a proto si myslela, že by tam mohla nějakou dobu zůstat nepovšimnutá.

Její chyba.

„Dobré ráno, slečno Wythová.“

Jiliana vzhlédla a uviděla mladého muže, který včera večer pomáhal podávat večeři. „Dobré ráno... vy jste Clay, že?“

„Správně.“ Postavil na stůl džbán s pomerančovým džusem a konvici s kávou. „Ten džus je skvělý. Máme velmi sladké pomeranče. Doufám, že vám bude chutnat.“

Znovu se na něj podívala. Hádala mu tak sedmnáct, možná osmnáct. Obrovské tmavé oči mu zářily a ani se nepokoušel skrýt, že se mu líbí. Nikdy s nikým vědomě neflirtovala, a už vůbec ne s teenagery, ale zvláštní okolnosti si žádaly neobvyklé způsoby. Kouzelně se na něj usmála. „Jestli jsi ho dělal ty, jsem si jistá, že mi bude chutnat. Děkuji, Clayi.“

Všimla si, že se mu po ořechově zbarvené pleti rozlévá ruměnec. „Není zač. Tak, ehm...“ Udělal několik kroků, jako by se zdráhal odejít.

„Clayi?“

Okamžitě se vrátil. „Prosím, slečno.“

„Žiješ tady na ostrově dlouho?“

Se širokým úsměvem na tváři přikývl. „Celý svůj život.“

„Opravdu? A co škola?“

„Maturoval jsem na střední škole a přihlásil jsem se na vysokou ve Státech. Pan Damaron mi ji bude platit, pokud budu mít dobré známky. Damaronovi to dělají pro všechny zdejší děti.“

To zrovna slyšet nechtěla, ale přesto jí to zajímalo.

„A kam jsi chodil na střední školu?“

„Všechny děti odsud létají každý den letadlem na sousední ostrov. Tam jsou školy.“

„Letadlem? A kdo tam s nimi létá?“

Pokrčil rameny. „Můj strýc. Máme tady několik pilotů.“

Letci. Letadla. To by mohlo být řešení. „A kde je letiště?“

„Je –“

„To už stačí, Clayi,“ přátelsky ho přerušil Sin. „Děkuji ti.“

„Není zač, pane Damarone.“ Rozpačitě kývl hlavou a spěchal pryč.

Sin si přitáhl sousední židli a přisedl. „Styďte se, Jiliano, pokoušet se ho okouzlit a tahat z něj informace. Je to ještě kluk.“

Jeho tmavý vzhled kontrastoval s třpytivě barevným horizontem ostrova a očima zelenýma jako moře. Srdce se jí rozbušilo. Její tělo na něj vzrušeně reagovalo, navzdory mozku, který ji varoval. Byla to pro ni nová a úžasná zkušenost a samozřejmě vzhledem k okolnostem i pořádně rozčilující. Dalo jí hodně práce zachovat klidný hlas. „Co je to v porovnání s tím, co děláte vy mně.“

Přikývl. „V tomto máte pravdu, ale prokažte mi laskavost. Pokud chcete něco vědět, zeptejte se přímo mé a nezatahujte do toho mé zaměstnance.“

„Vaši zaměstnanci už v tom jsou. Pracují pro vás. Žijí na ostrově. Na ostrově, kde jste připravil Steffanovi past. A vy i já dobře víme, že pokud sem přijde, nebude to přátelská návštěva. Opravdu si myslíte, že je na tomto ostrově někdo, koho se to nedotkne?“

„Ano, myslím si to. Ale teď nejde o to, co si já myslím nebo nemyslím. Poplést hlavu Clayovi vám v ničem nepomůže, jen to způsobí potíže Jacquelině, až bude muset konejšit jeho zlomené srdce.“

„Já bych Clayovi v žádném případě srdce nezlomila.“

Usmál se. „Naopak byste to mohla udělat velmi snadno, Jiliano, takže se zeptejte na všechno, co chcete vědět, raději mne. Odpovím vám.“

Totéž si myslela ona o něm, když uviděla ty jeho oči. „Velmi se o Jacquelinu a Claye staráte.“

„Jsou-li ke mně lidé loajální, jsem i já loajální k nim.“

„A co děláte s těmi, kteří loajální nejsou?“

Usmál se a odhalil při tom rovné bělostné zuby. „Krmím jimi žraloky v zátoce.“

Ani na chvíli nezapochybovala, že by toho byl opravdu schopen, zejména pokud by ublížili jeho rodině. Zvláštní však bylo, že se zdráhala uvěřit, že to už někdy udělal. A taky nevěřila, že by se našlo mnoho lidí, kteří by se odvážili být k němu neloajální.

Měl na sobě tmavě zelenou polokošili s krátkými rukávy, tmavé khaki kalhoty a jak tak ležérně seděl s jedním kotníkem opřeným o koleno druhé nohy, látka kalhot se mu na stehnech napínala. Všimla si i zrnek písku na spodním okraji kalhot. Panebože,

vždyť už ji vzrušuje i pouhý pohled na kteroukoliv část jeho těla! Přinutila se k návratu zpět do skutečnosti. „Takže vy chcete, abych se ptala vás?“

„Správně.“

„A řeknete mi pravdu?“

„Ano. Dokonce vám dám i mapu ostrova, jestli budete chtít. Ale nedostanete se odsud.“

Tón jeho hlasu byl klidný a sebejistý. Prostě měl pravdu. A protože tomu tak bylo, zvedla se v ní vlna až příliš známého strachu. „Já tady nemohu zůstat.“

„Proč ne? Nedržíme vás přece o chlebě a vodě v nějaké zatuchlé kobce.“ Sevřela ruku v pěst.

„Opravdu si myslíte, že je to správné řešení?“

V očích se mu zablýsklo. „Nic z tohoto všeho není správné, Jiliano. Ale i v životě samotném je sotva co správné. V každém případě fakt, že máte na spaní postel místo pryčny a k jídlu všechno, na co máte chuť – místo okoralého chleba a vody, je pro vás mnohem příjemnější.“

Zachvěla se. „Příjemnější? Vy si myslíte, že by mi to tady mělo být příjemné?“

„Říkal jsem vám to už včera. Záleží jen na vás.“

„Jděte k čertu, Sine. Nemůžete si hrát na Boha, když jde o životy lidí. Jsem zaměstnaná. Jimmy –“
Ťukla se do čela, když si to najednou uvědomila. „Bože, co si jen musí o mně myslet?“

„Myslí si, že jste musela rychle odjet, protože jste dostala zprávu, že vaše matka vážně onemocněla.“

„A proč,“ divila se, „by si to měl myslet?“

„Protože dostal vzkaz s vaším vlastnoručním podpisem, kde stálo přesně tohle.“

Zírala na něj. „Myslel jste na všechno, že?“

„Snažil jsem se.“

„A to vám nevadilo, že nemám nic společného s tím, co je mezi vámi a Steffanem? Že já jsem nevinná?“

„Mojí rodiče byli taky nevinní. I všechny tety a strýci.“

Mohla vědět, že nemá smysl s ním diskutovat. Ten muž měl srdce jako kámen. Potřebovala by majzlík a kladivo, aby se mu do něj dostala – pokud vůbec nějaké má.

„Omlouvám se, Jiliano.“

Jeho omluva ji úplně vykolejila. Vlastně jen tak tak dokázala nechat ústa zavřená a neotevřít je úžasem. „Za co?“

„Že jsem vám narušil život.“

Ani nemusela dlouho otálet s odpovědí. Věděla přesně, co chce říct. „Takže mě pustíte? Zavezete mě zpátky do Maine?“

„Hned, jak se ukáže Wythe.“

„Jděte k čertu!“

„Nic se nezměnilo, Jiliano. Hluboce lituji, že jsme vás do toho museli namočit, ale byl to jediný možný způsob.“

„Jediný možný způsob, abyste dostal, co chcete, bez ohledu na to, co mi to způsobí.“

„Je mi to líto.“

Jak citlivý muž, pomyslela si jízlivě. Až by jednoho dohnal k zuřivosti. „To vám ale nevyjde, víte? Steffan nepřijde.“

„Chcete říct, že doufáte, že nepřijde.“

Najednou si uvědomila bolestivý knedlík v krku a studený pot na dlaních. Kolikrát se už snažila nemít strach. Byly doby, kdy si myslela, že se jí to začíná i dařit. Ale pak se strach opět náhle a bez varování vrátil, aby jí připomněl, jak moc se bojí. „Máte pravdu. Doufám, že se neobjeví. Ale jestli ano a já tady ještě budu, dostane mě odtud. A vy nic nezískáte. Absolutně nic.“

Zamyšleně přikývl. „Chápu, proč si myslíte, že by Wythe mohl uspět. Znáte možnosti svého otčíma, ovšem neznáte moje. A já vás ujišťuji, že si v žádném případě v této záležitosti nedovolím neuspět.“

Zklamaně zavrtěla hlavou. „Pokuste se to pochopit. Celé roky cpal Steffan peníze do pokladny země, ve které žije. Je ve velké oblibě tamní vlády a může využít všech jejich prostředků, včetně vojenských.“

„Takže to víte, že?“ Překvapením zamrkala. „Chcete mi namluvit, že vy taky?“

„Jistě. Proto jsme se rozhodli vylákat ho sem. Nebylo by nemožné dostat ho ven z té země, ale bylo by to velmi, velmi obtížné a taky příliš riskantní.“

„Víte, jakou má moc, a přesto po něm pořád jdete? Zbláznil jste se?“ Pousmál se. „Jak jsem řekl, neznáte moje možnosti. Ale poznáte je... Určitě je poznáte.“ Poposedla si. „No, částečně už vím, čeho všeho jste schopen. Proto jsem tady.“

„Ano, proto.“ Sinův hlas byl měkký, stejně jako jeho pohled. Vlasy jí ve slunečním světle zářily a jejich hedvábné pramínky vypadaly, jako by si je nečesala, ale jen tak prohrábla rukama. Šedé oči měla

tak čisté a jasné, že odrážely všechny barvy kolem. Byla krásná, až to bralo dech, a něco v ní ho nutilo chránit ji a starat se o ni. A co bylo ještě podivnější, velmi chtěl, aby pochopila, proč to všechno dělá.

Jenže to nebylo vhodné a žádal by už příliš. Kromě toho, jak říkal Lion, brzy se jejich životní cesty rozejdou. „Řekněte mi něco, Jiliano. Pokud jste nevěděla, že Wythe je zodpovědný za tu nálož v letadle, jak vám tedy zdůvodnil, že se stěhujete na Střední východ?“

Úžasem se jí rozšířily oči. „Chcete mi říct, že to byl pravý důvod k přestěhování?“

„Přesně tak. Moji bratřenci i já jsme tehdy byli příliš mladí a nebyli jsme pro něj vážnou hrozbou. Ale určitě musel vědět, že dříve či později po něm půjdeme nebo že se proti němu objeví nějaký důkaz. Země, kterou si vybral, nemá se Spojenými státy dohodu o vydávání stíhaných osob.“

„Nevím, co řekl matce, ale mně řekl, že tam se o ni bude moci lépe postarat.“

„Postarat se o ni?“

„Lékaři, léky, a tak.“

„A vy jste mu věřila?“

„Bylo mi jedenáct. Neměla jsem na výběr.“

„Na výběr? To je zajímavé. Byl bych si myslel, že řeknete, že vás nikdy nenapadlo se ho zeptat.“

„Myslete si, co chcete, Sine,“ odsekla podrážděně.

„Co se tím změní?“

„Ani nevím.“

„Nezmění se tím vůbec nic.“

Hádka bylo to poslední, o co by stál. Jenom by zhoršila jejich už tak napjaté vztahy. „Ale vaší matce se ani tam neulevilo, vidíte?“

„Po pravdě ne.“

„A postaral se Wytha o ni opravdu tak dobře, jak slíbil?“

„Postaral se o ni výborně.“

„Předpokládám, že to je jeden z důvodů, proč se vám tak těžko věří tomu, co jsem vám o něm řekl.“

Jiliana byla na rozpacích, co mu na to má říct. Možná by ho překvapilo, kdyby se dozvěděl, že ona ví, čeho všeho je Steffan schopen. Přesto myslet si, že by on nebo kdokoliv jiný byl schopen vyvraždit

téměř celou rodinu, bylo pro ni nepředstavitelné. Na druhé straně, když Damaronovi podnikli tak radikální kroky, museli mít proti Steffanovi nezvratné důkazy.

Objevila se Jacqueline a ušetřila ji odpovědi. Po boku jí šel Clay a tlačil servírovací stůl s jídlem.

Sin kriticky přeběhl pohledem vafle, slaninu, rohlíky a čerstvé ovoce. „Pamatovala jsi na Jilianinu alergii na vejce?“ zeptal se Jacqueline.

„Ano.“

„Nejsou ve vafkách vejčka?“

Jacqueline klidně odpověděla: „V těchto ne.“

Nenapadlo ho, že jsem si tu alergii vymyslela, pomyslela si Jiliana, ale stejně ji překvapilo, že si to zapamatoval. „Děkuji, Jacqueline a Clayi.“

Clay se na ni zazubil a ona se usmála, bez ohledu na Sinův nespokojený pohled. Vzala do ruky vidličku a začala jíst, protože najednou dostala opravdu velký hlad.

Sin počkal, až se oba vzdálí, a pak se zeptal: „Mluvila s vámi dnes Jacqueline o tom, co byste potřebovala?“

„Ano. To byl asi váš nápad, že?“

„To je pravda.“

„Promiňte, jestli mě vaše péče dost nudojímá. Za prvé, je evidentní, že nechcete, abych vás obtěžovala. A za další, je jasné, že Steffan mě sem nepřijde zachránit, pokud zemřu na nějakou alergii. Nebo na cokoli jiného.“

„Napadlo vás, že bych taky nemusel dělat nic pro vaše pohodlí? Že bych vás jednoduše mohl zamknout v pokoji a posílat vám tam pravidelně jídlo?“

Ne, to ji tedy nenapadlo. Usilovně se pokoušela vyrovnat se se skutečností, že je zajatcem, a vymyslet si způsob, jak odtud pryč. „Čekáte, že vám budu děkovat za lidskost?“

„Ne,“ odpověděl. „To bych toho asi chtěl moc.“

V tónu jeho hlasu slyšela únavu, která tam dříve nebyla, a něco jako zklamání. A ke svému překvapení se cítila vinna. Pěkný trik, pomyslela si sarkasticky. Jak se mu to jen podařilo?

Čekala, že ještě něco řekne, ale mlčel. A pak překvapila sama sebe. *Chtěla*, aby s ní mluvil. „Okay, Sine, řekněte mi něco o ostrově.“

„Něco konkrétního?“

„Ano, řekněte mi, jak se odtud dostanu.“

Pobaveně se usmál. „Jsou dva způsoby, jak se dostat na ostrov a z něho – po moři nebo letadlem. Letiště je na nejvyšším místě ostrova a je dost velké na malá trysková letadla. Ale nikdo na tomto ostrově vám nevyhoví – neudělá ani půl metru po ranveji. A co se týká moře, momentálně máme flotilu lodí různých velikostí a typů, ale nebudete se k nim moct ani přiblížit. Pokud je nikdo nepoužívá, jsou velice pečlivě hlídány.“

„Proč?“ V její otázce bylo slyšet zřetelný sarkasmus. „Jsou tady kromě mě ještě nějací jiní lidé, kteří se chtějí dostat pryč?“

„Ne, ale brzy se objeví takoví, kteří se budou chtít dostat sem.“ Otřásla se chladem. Moc by chtěla Sina ujistit, že mu uteče bez ohledu na jeho ochranu, protože navzdory tomu, co Steffan udělal, ona se nenechá v této záležitosti využívat. Ale její ujišťování nejen že by bylo zbytečné. Bylo by to jako mluvit k hluchému. Většinu svého života bojovala proti zajetí, a teď v něm sama byla. A nezdálo se, že by s tím mohla něco dělat.

Byla mezi dvěma mocnými muži. Jeden ji unesl, aby ji použil jako návnadu pro druhého, odpovědného za to, že letadlo plné lidí spadlo z oblohy. Kdyby měla zvážit váhu spáchaných hříchů, Steffan by zcela jistě vyhrál.

Bohužel nic z toho nemohlo změnit fakt, že přestala být pánem svého života, i když jenom dočasně. A právě proto musela bojovat se strachem, který ji až dusil. Nedalo se to vysvětlit ani rozumně zdůvodnit. Ten strach na ní prostě seděl. A ona si poprvé v životě vůbec nevěděla rady.

Po snídani se Jiliana stáhla do svého pokoje, ale byla příliš rozrušená, než aby vydržela klidně sedět. Objevila hromadu nových časopisů, ale žádný článek ji nezaujal. Opravdu neměla náladu na klepy ze života hvězd společnosti a nezajímal ji ani jeden ze sta způsobů přípravy mletého masa. V jedné ze skříněk našla i televizor s videem a spoustu nahraných kazet. S povzdechem se od toho všeho odvrátila.

Chodila nervózně sem a tam. Byl to velký, luxusní pokoj, jenže znovu v ní navozoval pocit zlaté kleci, do níž ji Sin Dameron uvrhl. Byla příliš napjatá, příliš nervózní. Těžce zhluboka dýchala, až měla pocit, že v místnosti už nezbyl žádný kyslík.

Spěšně vyšla ven, na terasu. Tady aspoň bylo dost vzduchu a konečně měla pocit, že se nedusí.

Odjakživa se bála, že se octne někde, odkud nebude úniku. Bylo to jako nějaká podivná forma klaustrofobie, nemající co dělat s rozlehlostí místa, kde se nacházela. Něco jako jakási intenzivní potřeba svobody, potřeba přicházet a odcházet z vlastní vůle a mít kdykoliv volnou cestu ven.

A tu teď neměla. Mohla odejít z pokoje, ale ne z ostrova. Všechno, co mohla dělat, bylo čekat na Steffana, až přijde a odvede ji. To byla situace pro ni naprosto nepřijatelná a děsivá.

Zamířila k pláži, uvědomujíc si strážce, jenž ji zpovzdáli sledoval. Dnes ho cítila jako obtížného komára, kterého se už dlouho chtěla zbavit.

A taky si všimla několika mužů se stříbrným pramenem ve vlasech, chodících do domu a ven a hovořících na terase ve skupinkách po dvou nebo po třech. Působili jako uzavřený exotický klan a ona se ze všech sil snažila přestat na ně myslet.

Dorazila na pláž, skopla boty a šla k vodě. Džíny si vyhrnula až po kolena a brouzdala se vodou teplou jako ve vaně a čistou tak, že bylo vidět písčité dno.

Jak těžké je věřit, že na místě tak nádherném by se páchalo nějaké zlo, pomyslela si. Dobře však věděla, proč si Sin se svou rodinou vybrali k dopadení Steffana právě ostrov. I když nebylo možné střežit každou píď, určitě se dal lépe ohlídat než jakýkoliv kus pevné země. Kromě toho izolace ostrova zaručovala, že se do záležitosti nebude plést žádná zákonná moc. Koneckonců možná že Damaronovi se Steffanovi vyrovnají. Zdálo se, že si vytvořili své vlastní zákony. A to pro ni byla děsivá myšlenka.

Vyšla z vody a sedla si do bílého písku. Byl jemnější než cukr a prohřátý sluncem. Tyrkysové vlny přibíhaly k ní a rozlévaly se po pobřeží v krajkových vzorech dosahujících téměř až k jejím bosým nohám a nad ní, pod modrou oblohou se vznášeli mořští raci. Krása toho všeho byla až neskutečná, na rozdíl od hrozícího nebezpečí.

Opřela se vzadu o lokty a natáhla své dlouhé nohy před sebe. Ještě jednou se pokusila srovnat si všechno, co jí říkal Sin. Jestli mu Steffan skutečně zabil rodiče spolu se všemi tetami a strýci, dokázala by pochopit, proč ji unesl. Strašně mu zazlívala, že ji unesl proti její vůli, ale jaksi teď chápala, proč tak učinil. A dokonce s ním musela souhlasit, že Steffan by mohl opustit svůj úkryt a pokusit se ji zachránit. Vlastně – určitě to udělá.

Zklamaně vydechla a ulehla na písek. Celým tělem jí prostupovalo sluneční teplo a uklidňovalo její zjitřené nervy. Nad ní pluly obláčky jako nadýchané chumáčky bavlny. Jako malá si představovala

místo obláčků různá zvířata. Dnes však neměla na to ani pomyšlení. Bylo nemožné soustředit se na něco tak triviálního, když toho tolik bylo v sázce.

Pomalů se jí zavírala víčka, až už neviděla modrou oblohu ani bílé obláčky. Zato se jí jako na zlost vybavil pár smaragdově zelených očí. Týchž očí, kvůli nimž se dostala do potíží, a jež v ní od prvního okamžiku, kdy je v Maine uviděla, spolu s mužem, jemuž patřily, vzbuzovaly silné a prapodivné pocity...

Zklamání.

Zlost.

Zvědavost.

Dokonce i určité množství obdivu.

Když ho poprvé viděla sedět na pláži a pozorovat přicházející bouři, vypadal, že nejen se nebojí, ale že je na ně dokonce zvyklý.

Vylákáním Steffana z jeho úkrytu zcela jistě jednu pořádnou bouři rozpoutá. Až sem Steffan dorazí, udeří na mírumilovný ostrov s nepředstavitelnou silou a neušetří nikoho. Ani Sina, ani jeho rodinu a určitě ani ji samotnou.

„Pst, tati. Spí.“

Slyšela nejdřív Lily a pak Sina.

„Tak pojďme pryč, zlato. Možná si potřebuje odpočinout.“

„Ale já se jí chci zeptat —“

„To je v pořádku.“ Jiliana si sedla a odhrnula si

z obličeje vlasy. Jestli si Sin myslel, že by mohla odpočívat, zatímco oni dva jsou nablízku a mluví o ní, je blázen. „Ahoj, Lily.“

Lily vypadala rozkošně ve světle zelených propínacích šatičkách. Na nohou měla bílé sandálky a kudrnaté vlásy vyčesané nahoru a svázané zelenou mašlí stejné barvy. Schovala se za jednu otcovu nohu a vykukovala zpoza ní. „Ahoj.“

Pomyslela si, že Lily má stejně okouzlující zelené oči jako její otec, ale bylo snazší se do nich dívat. „Chtěla bys něco, Lily?“

Holčička přikývla. Sin ji jemně postrčil dopředu. „Jen běž, Lily. Nemusíš se stydět. Řekni jí to.“

Dál držela otce za nohu, chvíli na ni koukala a pak se krásně usmála. „Tatínek a já pořádáme čajový večírek. Mohla bys přijít?“

„Čajový večírek?“ Na ostrově byl klid jako před bouří, ale přes svou nevhodnost ji tak nevinný a milý nápad nadchl.

Lily přikývla. „Tatínek říkal, že nebudeš mít čas, ale vždyť pořád jenom spíš, tak bys mohla mít čas, že?“

Takže jí poskytl důvod k odmítnutí. Myslel přitom na sebe, nebo na ni? napadlo ji. „Tak čajový večírek,“ řekla ještě jednou, aby se ujistila, že pochopila správně. Lily přikývla.

Vmísil se Sin: „Včera jsem Lily slíbil, že dnes spolu něco podnikneme, a ona si zvolila čajový večírek.“

Jiliana si vzpomněla. Snažil se dostat Lily zpět do postele. Vstala, protože ji začínalo bolet za krkem, když se na ně dívala zespod, a oprášila si džíny od písku. „Kde bude ten večírek, Lily?“

Holčička ukázala na svah u domu, kde byla na trávě rozprostřená deka.

„Vysvětloval jsem Lily, že možná máte na práci něco jiného,“ podotkl Sin a obrátil tak její pozornost k sobě.

V očích mu zazářila naděje spolu s něčím, co nedokázala identifikovat. Ať to bylo, co chtělo, byla si jistá, že nechce, aby přišla. „Vypadá to, že dnes na práci nic nemám, Lily. Moc ráda přijdu na tvůj večírek.“

Lily zavýskla radostí: „Jú! Jú!“ a tahala otce za ruku. „Tak pojď už!“

„Díky, že přijdete,“ zamumlal jí Sin, když šli spolu k domu.

Inu, pomyslela si sarkasticky, její předpoklad, že ji tam nechce, nevyšel a hned se začala divit, z jakého důvodu by ji tam mohl chtít. „Lily mě tam asi opravdu chce mít a nevidím důvod ji zklamat.“ Holčička se s důvěrou držela otce za ruku, poskakovala si a vůbec se nestarala o svět kolem sebe. Jiliana jí záviděla.

„I tak je od vás hezké, že máte pro ni pochopení.

Za těchto okolností bych se nedivil, kdybyste odmítla.“

„Za těchto okolností?“ Usmála se. „Vy ale máte smysl pro humor.“

Její úsměv ho zaskočil a v té chvíli se Lily utrhla a rozběhla se k dece. „Pokouším se jí dopřát život tak normální, jak jenom to jde.“

„Každá malá holčička by měla mít zaručeno bezstarostné dětství, bez ohledu na...“ Ted’ byl na radě on se svým úsměvem. „Bez ohledu na to, kdo je její otec?“

„Bez ohledu na cokoli,“ odpověděla rezolutně.

Obrovská deka, plná panenek všech tvarů a velikostí, ležela pod palisandrovým stromem, z něhož opadávaly krásné modré květy.

„Posaďte se, prosím,“ řekla Lily vážným tónem čtyřleté hostitelky. „To jsou moje děti.“ Ukázala na několik panenek, opřených jedna o druhou.

Jiliana udělala, oč byla požádána. „Vidím. Jsou moc krásné.“

„Děkuji.“ Lily zvedala jednu po druhé a představovala jí je. „Jmenují se Maisie, Veronika, Heidi a Annabela.“

Jiliana vážně pokývla hlavou. „Ráda vás poznávám, Maisie, Veroniko, Heidi a Annabelo.“

„Líbíš se jim.“

„Ony se mi taky líbí.“

Lily se pyšně usmála a začala se zabývat dětskou čajovou soupravou uprostřed deky.

Sin se posadil k Jilianě. Protože Lily se svými panenkami a čajovým servisem zabírala většinu deky, bylo to jediné volné místo. Přesto měla Jiliana nejasný pocit, že by si k ní byl sedl v každém případě.

„Tati! Převrátil jsi hrníček!“

„Promiň, drahoušku.“

Podíval se pobaveně na Jilianu a ji ten pohled zasáhl jako něco podivně důvěrného – za těchto okolností. Znovu si vzpomněla na jeho poděkování. Pochopení, ano. Po pravdě si okolnosti žádaly silnější reakce, tohle však byla opravdu hezká chvíle, pomyslela si, když se dívala, jak Lily nalévá svým panenkám neexistjící čaj do malinkých hrníčků. Podle vlastních zkušeností si člověk musí hezkých chvil vážit.

Vzápětí Sin kouzlo zkazil. „Po dnešku bych byl rád, kdybyste se držela blíž u domu.“

„Vy jste zvláštní,“ řekla Jiliana a zakroutila hlavou, spíš pobaveně než nazlobeně. „Byl byste rád? Říkáte to, jako bych měla jinou možnost.“

Sin se podíval na Lily, aby se ujistil, že se baví se svými panenkami a neposlouchá, co si povídají dospělí. „Oba víme, že nemáte, ale nevidím důvod, proč bych na vás měl být tvrdší, než je nutné.“

„A za tyto malé laskavosti bych měla být vděčná?“

„Abych pravdu řekl, být na vašem místě, byl bych vzteklý jako čert.“

„Já jsem vzteklá.“

Mluvila šeptem a on se jí díval na ústa. Byla měkká a vábivá a jeho nesmírně lákalo je ochutnat. Jenže přinutil ji přijít na ostrov proti své vůli, nemohl ji nutit ještě i k něčemu jinému. Všechno, co mohl udělat, bylo pokusit se ji uklidnit. „To chápu. Přesto doufám, že nemáte strach.“

Takový zájem ji zmátl. „Strach?“

„Nemáte proč mít strach. Nikdo vám neublíží.“

Existovalo mnoho druhů a způsobů zranění, jak dobře věděla, které muž jako Sin nikdy nepochopí. „To mi v žádném případě nemůžete zaručit.“ Úmyslně mluvila potichu a klidně, ve shodě s ním, aby nevylekali Lily.

„Ale mohu.“

„Nejste všemocný Bůh.“

Usmál se, až jí jeho úsměv bral dech.

„Věřte tomu nebo ne, vím to, ale jak jsem už řekl, nic se vám nestane.“

Zakroutila hlavou. Nedokázala mu uvěřit, ale ani mu nechtěla vysvětlit svůj strach. „Už jste slyšel o Steffanovi?“

Váhal. „Ne přímo, ale zcela určitě se v jeho táboře něco děje. Je tam nějaký nový pohyb.“

„Máte své lidi dostatečně blízko na to, abyste to mohl tvrdit?“

„Ano.“

Steffanovu moc znala důvěrně a teď začínala znát i Sinovu. Mocní muži ji unavovali, odpuzovali, za určitých okolností z nich dokonce měla i strach, protože si obvykle dělali pouze to, co sami chtěli, bez ohledu na ostatní. Sin sice řekl, že si nemyslí, že by byl Bůh, avšak jeho činy, co se jí týkalo, ho usvědčovaly ze lži. „Tak vy si myslíte, že Steffan už brzy přijde?“

„Ano, myslím.“

„A co se pak stane?“

S bezděčným pohledem na Lily, která si pro sebe zpívala, znovu zaváhal. „Vím jistě jenom dvě věci: Sám se nevzdá a pokusí se vás odtud dostat.“ Bohužel a překvapivě jeho tvrzení považovala za naprosto správná. „Jak to, že o něm tolik víte?“

„Už nějakou dobu mám někoho uvnitř jeho tábora.“

To je ohromující, pomyslela si, protože věděla, jak pečlivě Steffan prověřuje všechny kolem sebe. A taky znepokojující. Poprvé ji napadlo, kolik toho asi Sin ví. Od té doby, co dospěla, strávila většinu svého života snahou všemi možnými způsoby si chránit soukromí. A teď se zdálo, že tento muž o ní ví skoro všechno, jestli ne úplně všechno.

„Dobře se ví, že svou nevlastní dceru zbožňuje. Řekli mi, že vaše fotografie jsou v každé místnosti, a pokaždé když přijedete domů, z toho dělá velkou událost a nutí lidi k nemožnému jenom proto, aby pro vás bylo všechno perfektní.“

V té chvíli ji Lily ušetřila odpovědi. „Prosím,“ řekla a podala jí malý šálek s opravdovým čajem a talířek. „A vidíš tyhle koláče? Pomáhala jsem je Jacquelině péct.“

Jiliana si poslušně vzala malý koláč. „Jsou krásné, Lily. Ani tomu nemůžu uvěřit.“ Holčička se zachichotala. „Jacquelina říká, že jsem dobrá kuchařka. Vezmi si, tati.“ Podala mu koláč.

„Děkuji, miláčku.“

Lily se znovu vrátila ke svým panenkám. „Vezmi si, Maisie.“ A přidržela jí u namalovaných rtů prázdný šálek. „Opravdu si myslíte, že se Steffanovi vyrovnáte?“ tiše se zeptala Jiliana.

„Je mi líto, ale ano, vyrovnám.“

Nebyla si jistá, má-li mu věřit nebo ne, a ukousla si koláče, aby Lily neurazila. „Je moc dobrý.“

„Děkuji.“ Najednou Lily vyskočila. „Zapomněla jsem na med! Hned se vrátím.“

Jiliana ji sledovala pohledem, jak utíkala k domu. „Je to nádherná holčička.“

„Děkuji,“ řekl Sin. „Taky si to myslím.“

Protože se Lily mohla každou chvíli vrátit a protože si museli dávat pozor na to, co říkali a jak to říkali, nastalo trapné ticho. Minuty ubíhaly. Jasně zbarvení ptáčci poskakovali po stromech. Občas zaslechla hlasy hovořících mužů nebo vzdálený zvuk motorového člunu, kroužícího kolem ostrova. Moc mu chtěla položit jednu otázku, ale zatím ji odložila a místo toho se zeptala na něco jiného.

Ukázala rukou na jeho vlasy a řekla: „Viděla jsem na ostrově hodně lidí se stříbrnými prameny ve vlasech. I vy ho máte a Lion s Lily také.“

Mírně se usmál. „To protože jsou Damaronové, a já samozřejmě taky. Každý rodilý Damaron ho ma.

„Napadlo mě, že je to dědičné, ale je neobvyklé, aby ho měl doslova úplně každý z rodiny.“

„Ať už je to dobré nebo špatné, je to naše znamení.“

„Vaše rodina je tedy velmi známá?“

„Víc, než se komukoliv z nás líbí.“

Přikývla. „Asi bych to měla vědět, ale když jsem vyrůstala, málokdy jsem viděla americké noviny.

A teď mám sotva čas sledovat čerstvé události.“

„Buďte ráda. Každý den je tam spousta hloupostí.“

„Asi ano.“ A znovu se odmlčeli. „Kde...“ Zaváhala. Zdráhala se položit otázku, na niž chtěla znát odpověď, ale nakonec zvědavost zvítězila. „Kde je vaše žena?“

„Nejsem ženatý.“

Trhla hlavou. „Vy jste se s matkou Lily rozvedl?“

„Nikdy jsme se nevzali.“

„Tomu nerozumím. Kde je její matka? Proč není se svou dcerou?“ Napadlo ji, že Sin možná zásluhou své moci vyhrál boj o péči o dítě nad neznámou matkou.

„Její matka je mrtvá.“

Prudce se nadechla. „Promiňte.“

Neodpověděl a tvářil se stejně tvrdě jako vždy.

„Takže vy ji vychováváte úplně sám.“ Nevyslovila to jako otázku. I když ho znala jenom krátce, bylo jí jasné, že by nikomu jinému nedovolil vychovávat své dítě.

„Samozřejmě,“ řekl. Veronika spadla. Automaticky se natáhl, aby ji posadil a přitom jí urovnal malou spodničku.

Taková maličkost, pomyslela si. A udělal to bez přemýšlení. A to ho znala jako tvrdého muže s armádou mužů s chladnými očima, kteří pro něj pracovali a byli připraveni mu pomoci v jeho vlastní soukromé válce.

„Tati!“ Lily se vrátila.

Když odtahoval ruku od panenky, náhodou se dotkl Jilianiny paže. Ten krátký dotek ji skoro spálil. Podívala se na to místo a šokovalo ji, jak dlouho cítila teplo.

„Mám med.“ vydechla Lily a při klesání na deku jim ukazovala nádobku.

„Děkuji, že jsi pro něj šla,“ řekla Jiliana a nenápadně si položila ruku na paži, kde ji ještě pálila kůže.

„Není zač.“ Lily se na ně přísně podívala. „Už jste vypili čaj?“

Sin se na svou dceru usmál. „Ano, madam.“

„A snědli jste můj koláč?“

„Kdybych snědl ještě kousek, byl bych tak těžký, že bych se neunesl.“

Lily se zahihňala. „To je hloupost, tati.“

Díval se na svou dceru neuvěřitelně něžným pohledem, a přece si Jiliana pamatovala ty samé oči tvrdé jako kámen. Ale pokud se jednalo o jeho dceru, nic nepředstíral, tím si byla absolutně jista.

Šlo-li o Lily, zapomínal i na sebe. Byl dostatečně sebevědomý a vyrovnaný, aby si nemusel dělat starosti s tím, že by jeho chování k Lily mohlo působit jako slabost.

„Tati?“

„Ano, zlato?“

„Podrž Heidi. Je nešťastná.“

Tvář mu změkla. „To mě mrzí.“ Vzal panenku

a posadil si ji do klína. „Heidi, netrap se. Lily uvažila moc dobrý čaj.“ Natáhl se pro prázdný šálek a podržel ho panence u úst.

Lily se rozesmála a Jiliana žasla nad mužem jménem Sin. Když mluvil o ženě, která mu porodila dítě, měl oči jako ocel, toto dítě však bezmezně miloval. A neměl prázdný strach postavit se muži schopnému bránit se pomocí zbraní a armády cizí země.

„Vědělas, že mám psa?“ zeptala se Lily a obrátila tím na sebe její pozornost.

„Ne, to jsem nevěděla.“

Lily přikývla s očima hořícíma dychtivostí. „Jmenuje se Kirby, ale musel zůstat doma v New Yorku.“

„Aha.“ Dětský hovor by mohl být uklidňující. Nenáročný. „Máš také malou holčičku?“ nečekaně se zeptala Lily.

„Ne, nemám,“ odpověděla jí a rychle se snažila vzpamatovat. Mohla vědět, že s žádným Damaronem se nedá odpočívat.

„A chlapečka?“

„Ne. Nemám žádné děti.“

Lily si ji chvíli vážně prohlížela a pak jí podala jednu panenku. „Můžeš si vzít zatím Annabelu.“

„Vzít? Ale ne, nemůžu ti brát tvou panenku.“

„Můžeš. Můžeš si ji nechat, dokud budeš tady. Pomůže ti, aby ses nebála.“

„Nebála?“

Lily přikývla. „Tatínek říkal, že by ses neměla bát.“

Překvapeně se podívala na Sina, zamyšleně hledícího na svou dceru. Lily slyšela přinejmenším část jejich rozhovoru. Natáhla se a pohládila Lily po jejím hebkém líčku. „Neboj se o mě, srdíčko, ano? Budu v pořádku.“

Lily přikývla s vážností mnohem větší, než se slušelo na její věk. „Tak jo, ale Annabela ti bude dělat společnost.“

„Děkuji.“ To bylo všechno, na co se v té chvíli zmohla. „A řekni mi, kdykoliv ji budeš chtít zpět.“

„Dobře.“

Jiliana se podívala na panenku ve svém klíně. „Víš,Lily, kdysi jsem měla podobnou panenku, jako je

Annabela.“

„Opravdu?“

„Ano.“ Panenka měla měkké, poddajné tělo a hnědé oči. Nepamatovala si její jméno, ale vzpomněla si, že se jí svěřovala. „Myslím, že každá malá holčička potřebuje panenku, jako je Annabela.“

Stejně bez rozpaků, jako když šlo o panenku, což se Jilianě tolik líbilo, se Sin natáhl po své dceři a přivinul ji k sobě.

„A každý tatínek potřebuje Lily, aby ji mohl obejmout,“ řekl s předstíranou přísností a políbil ji na krk. „Ale jenom já mám opravdickou Lily.“

„Tati!“ blaženě zapištěla Lily.

Jiliana se rozhodla večeřet ve svém pokoji. Nutně potřebovala získat od Damaronových odstup. Sin byl příliš milý, když byl se svou dcerou, příliš jemný a starostlivý, Lily zase příliš inteligentní. S nimi dvěma se cítila nesmírně zranitelná.

A Sin sám, bez své dcery, ji strašně vyváděl z rovnováhy.

Představoval pro ni parádní problém. Byla v nejhorším postavení svého života a potřebovala s tím něco udělat. Bez ohledu na to, co Sin tvrdil o spolehlivosti ostrova, musí se pokusit vymyslet, jak uprchnout. A ještě ke všemu na ni dobírá otázka, jak se dozvědět víc o ženě, s níž zplodil dítě.

„Jsi hloupá, Jiliano,“ řekla si nahlas. „Hrozně hloupá.“

Někdo zaklepal, šla otevřít.

„Dobrý večer, slečno Wythová.“ Dovnitř vjel Clay se servírovacím vozíkem. „Kde si přejete prostřít k večeři?“

„Ach, nevím, kdekoliv.“ Nebyla zvyklá, aby jí někdo obsluhoval. Vlastně nejraději by zašla do kuchyně a udělala si sendvič. Jenže ze své dlouholeté praxe v restauracích a ze zkušenosti v Steffanově domácnosti věděla, že kuchaři si své území tvrdě brání, a rozhodně už nechtěla rozzlobit Jacquelinu.

„A prosím, říkej mi Jiliano.“

Potěšené se zašklebil. „Fajn, Jiliano.“ Přitáhl stolek k otevřenému francouzskému oknu a začal ho prostírat k večeři. Mezitím po ní kradmo pokukoval.

V Clayovi bylo něco svěžího a nezkaženého, ve srovnání s americkými mladíky, uvědomila si.

„Doufám, že nejsi příliš nešťastná,“ řekl a po krku se mu rozlila červeň.

„Jsem v pořádku, Clayi.“ Nemělo smysl vybíjet si svůj vztek na Clayovi. Byl v této záležitosti stejně nevinný, jako ona.

Narovnal se a vážně se na ni podíval. „Prosím tě, nemysli si o panu Damaronovi nic špatného.“

Povzdechla si nad jeho nápadem mluvit o její situaci. „Ten tvůj pan Damaron mě unesl, Clayi. Nemůžeš čekat, že z toho budu mít radost.“

„Ale měl k tomu dobrý důvod.“

„Dobrý pro něj, Clayi, ne pro mě.“

„Přesto by ses tady mohla mít báječně. Můžeš plavat, rybařit, chodit na procházky –“

„Rybařit?“ zeptala se se zájmem. „Myslíš tím lodí na moři?“

„Ne,“ řekl lítostivě. „Ne, dokud nechytí pana Wytha, ale je tady molo, kam hodně chodím.“

Zklamaně zavrtěla hlavou. „Ne, děkuji.“ Krátkou chvíli doufala, že našla cestu k úniku.

„Ale –“

„Neboj se o mě, Clayi. Říkala jsem ti, že jsem v pořádku.“

„Dobře, ale jestli změníš názor na rybaření –“

„Dám ti vědět. Děkuji.“

Ironicky si pomyslela, že ji ta jejich laskavost snad

zabije. Bojovala sama se sebou, když ho pozorovala, jak vykonává své povinnosti. Neměla právo se ho vyptávat na nic z toho, co tak moc chtěla vědět. Na druhé straně, na ostrově ji drželi proti její vůli. Tak proč by se měla obtěžovat slušným chováním? A komu ublíží trocha neškodné zvědavosti? „Žiješ tady celý svůj život, Clayi. Setkal ses někdy s matkou Lily?“

Když se na ni podíval, už se neusmíval. „Neměla bys věřit tomu bulvárnímu plátku.“

„Kterému bulvárnímu plátku?“

„Tomu, který píše jenom o skandálech. Nenapsali o panu Damaronovi pravdu.“

„Chceš říct, že v bulvárním tisku opravdu psali o Sinovi?“

„Ano.“ V bulváru se obyčejně psalo o známých lidech ledaco, co se vymykalo její přímé zkušenosti. Ale koneckonců Sin se její zkušenosti taky vymykal.

Clay se očividně jenom třásl na to, aby jí mohl všechno povyprávět, a současně byl rád, že před ní svého hrdinu může hájit. „Psali, že to byla jeho chyba, když se zabila, ale nebyla.“

Rukou se chytila za srdce. „Lilyina matka se zabila?“

„Každý mu dává vinu, ale teta Jacqueline tvrdí, že to zcela určitě nebyl on, kdo ji přivedl na ten most a strčil do ní.“ Vrátil se zpět k prostírání.

Tak na to se tedy musí zeptat. „Ne, to bych taky neřekla.“

„Doufám, že ti bude chutnat. Teta chtěla, abych ti vyřídil, že do toho nedala ani jedno vajíčko. A je to kuře, žádný mořský živočich.“

„Poděkuj jí za mě. Tak co se vlastně stalo? Proč každý dává vinu panu Damaronovi?“

„Nechala dopis, ve kterém stálo, že jí zkazil život a že už nedokáže žít dál. V bulváru ho otiskli, ale neměli to dělat. Pan Damaron je čestný muž.“

Mohla by s ním polemizovat o definici čestnosti, ale Claye by nikdy nepřesvědčila o své pravdě. Posadila se na okraj postele. „Tak proč si myslíš, že její sebevražda nebyla jeho chyba?“

„Protože nebyla. Teta Jacqueline povídala, že pan Damaron řekl Lilyině matce, že ji nemiluje a že si ji nevezme, ale postará se o ni. Jednal s ní na rovinu.“

Pokusila se vcítit do pozice ženy, která čekala Sinovo dítě. Jestliže Sina milovala, pak Jiliana dokázala pochopit, že ji zničilo, když on ji nemiloval. Na druhé straně nevěřila, že sebevražda je řešení. „Říkáš to tak jistě.“

Odstoupil od stolu. „Jsem si tím jist. Pan Damaron je úžasný muž. Neklamal by žádnou ženu.“ Bylo to divné, ale tomu by mohla věřit. Sin jí nikdy nic nepředstíral.

„Teta Jacqueline říká, že v bulvárním tisku sice byla pravda, ale skrytá pod nánosem špíny. Povídala, že Lilyina matka byla bohatá neurotická ženská, která na pana Damarona vytáhla všechny možné triky.“

„Triky?“

„Pokoušela se s ním manipulovat.“

Pomyslela si, že manipulovat se Sinem asi nebude jednoduché. Pokud to vůbec bude možné. A přece...

„Do určité míry se jí to muselo podařit. Otěhotněla.“

„Proti jeho přání.“

„To si přece nemohla způsobit sama.“

Clay zrudl a Jiliana si uvědomila, že v hovoru zašla dál, než dovolovala neškodná zvědavost.

„Večeře je připravena, Jiliano.“

„Děkuji, Clayi.“

„Není zač. Až dojíš, zazvoň a já přijdu sklidit A poslyš...“

„Ano?“

Zavrtěl hlavou. „Raději nic. Jenom... Kdykoliv si budeš chtít popovídat, řekni. A když budeš něco chtít –“

„Zavolám. Děkuji ti.“

Clay je milý mladík, pomyslela si, když odešel Ale už by si s ním neměla povídat o Sinovi a o Lilyině matce jako dnes. To od ní nebylo slušné. I když lidé, s nimiž se seznámila na tomto ostrově, se snažili zpříjemnit jí pobyt, aby se cítila doma z nich, stejně to od ní slušné nebylo.

Ale nemohla si pomoci, Sin ji zajímal. Zamračila se na sebe. Jeho dcera byla příliš roztomilá a on sám příliš podmanivý. Ovšem metody měl ohavné a čím dříve bude schopná opustit toto místo, tyto lidi a jeho – tím lépe pro ni.

Podívala se na Annabelu, opřenou o polštář na posteli. Kdyby jenom všechno bylo tak jednoduché, jak si Lily představovala. Kdyby ji tak mohla uklidnit panenka. Nebo kdyby jí mohlo stačit Sinovo tvrzení, že se nemá čeho bát.

Jenže on to nechápal. Ani jeden z nich to nemohl chápat. Jen ona tomu rozuměla, a proto se tolik bála.

Kapitola šestá

Byla úplná tma.

Jiliana se vzbudila a s bušícím srdcem se prudce posadila na posteli. Strachy bez sebe se natáhla po lampě, aby rozsvítila. Nic. Jenom tma a zlověstné stíny, které na ni ve tmě číhaly. Ó Bože!

Musela se dostat ke světlu.

Vyskočila z postele a utíkala ke dveřím. Chodba byla osvětlená, ale srdce jí bušit nepřestávalo. Probuzením do tmy se tak vyděsila, že nedokázala ani myslet. Jediné, co věděla, bylo, že ve tmě se skrývá zlo. A bolest.

Nenáviděla tmu. Proto se tolik bránila spánku. A proto taky spávala s rozsvícenou lampou.

Pohlédla zpět do pokoje, ale neviděla nic než hroživou tmu.

Otočila se a spěchala k dvojkřídlovým dveřím na konci chodby. Vklouzla dovnitř tak tiše, jak jen to bylo možné.

V Sinově ložnici byla sice také tma, ale slyšela ho pravidelně dýchat a cítila teplo jeho těla. Pomalu se uklidňovala a začínala se cítit lépe. Jenom letmo pomyslela na zbraň, kterou měl u postele. Ve srovnání s temným pokojem pro ni nepředstavovala žádnou hrozbu. Šla přímo k posteli a usedla na ni.

Rozsvítila se lampa, zalila postel světlem a Sin se posadil. „Jiliano? Co –“

„Moje lampa nesvítí. Nemám světlo. Žádné. Přestalo fungovat.“

Přetřel si oči a natáhl se na noční stolek pro své těžké zlaté hodinky. „Jsou tři hodiny ráno, Jiliano. Jak to, že jste vzhůru?“

„Říkám vám to přece – přestalo svítit světlo.“ Objala se pažemi pevně kolem pasu. „Když jsem šla spát, nechala jsem svítit lampu – dělám to tak vždycky – ale když jsem se vzbudila, byla tma.“

Podíval se na ni pozorněji. Měla na sobě bavlněnou noční košili krémové barvy s úzkými ramínky, takže ramena měla holé a z výstřihu jí vábivě vykukovala svůdná ňadra. Avšak pleť měla popelavě bílou a oči plné strachu. „O jakém světle to mluvíte?“

„O lampě na nočním stolku.“ Ukázala na jeho rozsvícenou. „Jako tahle.“

„Spálila se žárovka?“

„Asi.“ Objala se ještě pevněji. Spálila se žárovka logicky to chápala. Zato v tom, co cítila, žádná logika nebyla. V jejím utkvělém dětinském strachu, že zatímco bude spát, někdo se vplíží do pokoje, rozsvítí, schová se – a bude čekat, připravovat se a pozorovat...

„A tak jste mi to sem přišla říct?“ pokoušel se to pochopit.

„Ano.“

Bylo jasné, že ji rozrušilo něco jiného, uvědomil si chmurně. A co horšího, dívala se na něj podobně, jako občas Lily. Jako by čekala, co jí odpoví nebo jak vyřeší nějaký problém. Kdyby to byla Lily, věděl by přesně, jak ji uklidnit, ale Jiliana nebyla dítě a on k ní zcela určitě nechoval žádné otcovské city –

Byla velice žádoucí žena, v této chvíli však z nějakého důvodu hrozně vyděšená. Jeho tělo na ni reagovalo a chvělo se touhou – naprosto nepatřičnou touhou. Přisunul se blíž a dotkl se její tváře. V duchu si říkal, že ne proto, aby se jí dotýkal, ale aby se uklidnila. To určitě, sám sebe obvinil ze lži smutně. „Dám vám tam novou žárovku – chcete?“

„Ano.“

„Tak pojďme.“ Ale nemohl se od ní odpoutat. Ne hned teď, kdy vypadala, jako by se každou chvíli měla zhroutit. Působila neobyčejně měkce a proklatě přitažlivě se svou pletí, která se jí ve světle lampy matně leskla jako hedvábí, a navíc ho svrběly prsty, jak je toužil ponořit do jejích úžasných vlasů a rozcuchat je. „Bojíte se tmy, Jiliano?“

Chtěla to popřít, ale hned si uvědomila, jak hloupě by vyzněl její pokus popřít něco tak očividného. Tep se jí zvolna zpomaloval a strach ustupoval. Ale pořád ještě nebyla ve stavu vrátit se zpět do prázdnoty a tmy svého pokoje. „Ano,“ přiznala neochotně.

„Takže jste zvyklá spát při něčem silnějším, než je měsíční světlo?“

Bezmyšlenkovitě si odhrnula z čela pramínky vlasů, které jí okamžitě zase sklouzly zpět. „Vždycky nechávám rozsvícenou lampu.“

Dovolil si odhrnout jí vlasy, ale znovu jí sklouzly do čela. „Máte pro svůj strach nějaký konkrétní důvod?“

Jeho dotek ji rozechvěl. Složila ruce do klína a sklopila oči. Nemohla mu svůj strach vysvětlit, stejně jako nemohla zdůvodnit sama sobě, proč za ním přišla. „Podívejte, omlouvám se. Myslím, že vám mé chování musí připadat pomatené.“

„Neomlouvejte se. Nikdo z nás nedokáže ovládat podvědomý strach.“

„Ne, asi ne.“ Byl nečekaně chápavý, ale stejně si neuměla představit, že by i on mohl mít z něčeho strach.

„Taky není divu,“ řekl. „Octla jste se na neznámém místě a v neobvyklé situaci.“

Na jedné straně se v jeho posteli cítila velmi dobře, ale na straně druhé jí bylo trapně. Právě vítězil pocit trapnosti. Ale hned ji napadlo, že pro jejich situaci žádná pravidla etikety neexistují. Prostěradla na posteli byla hladká, jemná a plná jeho vůně. Jak seděl, hedvábné boxerky mu těsně lnuly k tělu a odhalovaly víc než dost z jeho mužnosti. Vyschlo jí v ústech. „Víte, když teď na to myslím, asi jsem měla vzbudit Jacquelinu.“

Usmál se, jako by četl její myšlenky. „Pročpak byste to měla dělat? Vždyť v tom případě bych byl spal celou noc.“

Takže minulou noc ji prohlédl, uvědomila si smutně. A přesto se jí celý čas věnoval a pomáhal jí hledat správný polštář. Další důkaz, že nebyl jen tak obyčejný muž.

„Kromě toho,“ dodal s úsměvem, „můj pokoj je blíž.“

Přikývla, ale cítila se dvojnásob hloupě. Minulou noc ho úmyslně vyrušila ze spánku, a přesto s ní měl trpělivost. A dnes v noci byli zase spolu, a znovu v nedostatečném oblečení. Nemoudře a bez rozmyslu se opět octla v jeho bezprostřední blízkosti. Nepřístojné a přesto velmi skutečné.

„Nechápu, jak můžete klidně spát. Myslím, že Steffan nedokáže nezamhouřit ani oko.“

Zajímalo by ho, jestli si uvědomila, že mu právě poskytla malou informaci o Wythovi. Od chvíle, co byla na ostrově, mu o něm nic neřekla – ne že by to potřeboval. „Pro mě je snadné spát. Všechny plány už mám hotové. Jsem připraven.“

„Tak absolutně si věříte?“

Přikývl a viděl, jak jí přes tvář přeběhl stín. Toužil po ní. *Chtěl ji.* Zvedl ruku a pohladil ji po hebké tváři. Ale pouhý jeden dotyk ho nemohl uspokojit. Kdyby to byla kterákoliv jiná žena, v jiné chvíli a za jiných okolností, prostě by jen natáhl ruku a vzal by si ji. Jenže ona nebyla kterákoliv jiná žena.

„Mrzí mě to, Jiliano,“ řekl tichým, trochu chraplavým hlasem. „Kvůli něčemu, co jste nezpůsobila, musíte projít peklem.“

Zamrkala. Omluva byla to poslední, co by od něj čekala. „Mrzí vás to natolik, abyste všechno odvolal?“

Pousmál se. „Vy to nikdy nepřestanete zkoušet, že?“

„Nikdy. Proč si, pro všechno na světě, myslíte, že bych se měla smířit s tím, co mě potkalo?“

„Po pravdě si to nemyslím, spíš doufám.“

„Doufáte?“

„Doufám.“ Dlouho pro něj byla pouze jménem. Jenom prostředkem k dosažení cíle, někým, koho neváhal využít. Ale pak ji uviděl, začal ji poznávat a teď, bůh mu pomoz, mu už záleželo na tom, aby byla šťastná. „Ale abych vám odpověděl na otázku, mrzí mě to dost na to, abych udělal všechno, co je v mých silách, a zpříjemnil vám pobyt, jak jen je to možné. Odvolat se to ale, Jiliano, nedá, ani kdybych chtěl.“

„A vy nechcete.“

„Ne, nechci,“ řekl rozhodně. „Ale je mi líto, že jsem vás do toho musel zatáhnout. Vím, že si ani za nic na světě nepřejete, aby váš otčím pro vás přišel a vystavil se tak kvůli vám nebezpečí, jenže musí zaplatit za zlo, které způsobil.“

„Někteří lidé,“ řekla tiše, „prožijí celý život, aniž by za své hříchy zaplatili.“

„To může být pravda, ale Wythe za vyvraždění mé rodiny zaplatí.“

Z jeho jistoty se jí málem udělalo špatně. „A až se tak stane, zabije to mou matku. To je to, co mě děsí kolik nevinných lidí zaplatí za Steffanovy hříchy? Já? Moje matka? Lidé na ostrově?“

„Nepočítám s nikým dalším.“

„To není pravda. Celou dobu jste měl v úmyslu mě do toho zapojit, takže jsem zaplatila.“

„Nemyslím, že by to byla velká cena. Jenom malé a krátké narušení vašeho života. Někdo by to považoval za dovolenou.“

„Nemáte ani tušení, o čem mluvíte,“ namítla třesoucím se hlasem.

Pevně stiskl čelisti. Bylo nečekaně těžké se na to dívat jejíma očima. Pomsta za onu leteckou havárii však byla tak hluboko v něm, že odvolat celou akci bylo prostě nad jeho schopnosti. „Už jsem se omluvil.“

„Myslíte, že vaše omluva to ospravedlní?“

„Ne,“ řekl tiše, aniž z ní spustil oči. „Neospravedlní. A to je vina, s kterou já budu muset žít celý život.“

Věřila mu. Věřila mu absolutně všechno, co řekl. Ale bohužel se necítila ani o trochu líp, protože byla pořád ve stejné, nebezpečné situaci.

„Nepřeháněla jste to s těmi obavami o vaši matku?“ zeptal se.

Povzdechla si, pak potřásla hlavou, znechucená jimi oběma, ale především sama sebou. Byl jejím nepřítelem. Jak to, že s ním mluví, ba dokonce sedí na jeho posteli a cítí se jako doma, ochotná se mu svěřit se svým trápením? „Opravdu nevím. Těžko říct. Má chatrné zdraví. Byly chvíle, kdy jsem nechápala, jak může dál žít, ale vždycky mě překvapila. Ovšem ztratit manžela by mohlo být tou poslední kapkou. Zbožňuje ho.“

„Až to budeme mít za sebou, a pokud budete pro ni potřebovat pomoc, stačí říct. Nebo pokud vy sama budete něco potřebovat, cokoliv na světě...“

„Nebudu vaši pomoc potřebovat.“ Stiskl rty. „Chcete říct, že mou pomoc nepřijmete.“

„Přesně to mám na mysli.“ Takže to vypadalo, že nemá jinou možnost, než nechat dva mocné muže hrát svou hru na život a na smrt. Ale až bude po všem, bez ohledu na výsledek, vrátí se zpět ke svému životu, což znamená dostat se co nejdál od nich obou.

Pozoroval ji a viděl, že se před ním uzavírá, a pokoušel se jí v tom zabránit. „Co budete dělat, až odsud odjedete? Vráťte se do Maine? Jako číšnice?“

„Je to můj život. A má práce.“

„Proč? Vždyť váš otčím je jedním z nejbohatších lidí na světě.“

„Jsou to jeho peníze, ne moje. Kromě toho ráda pracuji.“ Byla to pravda. Ale taky byla pravda, že Steffanovy peníze nikdy nechtěla.

„Opravdu se vám líbí žít v malém bytě?“

„Nepotřebuji moc místa.“ Jednoduše potřebovala být schopna opustit místo tehdy, kdy musela a chtěla. „Proč se vyptáváte na můj soukromý život?“

„Protože mi to nedává smysl.“

„Všimla jsem si, že v životě máloco dává smysl.“

Uvědomoval si, že od ní nemohl a neměl nic očekávat, ať už teď, nebo později, až to všechno bude za nimi. Ale nenechal se odradit. Tolik ji chtěl, že se mu to začínalo vymykat z rukou a on nevěděl, co s tím udělá. „Slyšel jsem, že jste se na mě vyptávala,“ řekl po chvíli.

„Cože?“ Nejprve nevěděla, o čem mluví. Pak si vzpomněla a rychle vysvětlovala: „Já jsem s tím nezačala.“

„Ale nepovídejte – Clay se mě pokoušel bránit.“

„Myslí si, že jste čestný muž.“

Maličko se usmál. Znovu se otvírala a ochranná zeď, jíž se obehнала, vždycky když pomyslela na to, čím se na ní provinil, padala. „Ale jeho jsem nikdy neunesl, že?“

„Tím to bude.“ Dívala se mu na rty. On vlastně ani strážce nepotřeboval, protože jeho úsměv dokázal odzbrojit docela účinně. „Clay vás obdivuje.“

Úsměv mu pomalu mizel. „Rád bych věděl, co bych musel udělat, abyste mě obdivovala vy.“

„Obdivovat vás?“ Jejich rozhovor neočekávaně měnil směr, a to jí poněkud bralo dech. V každém případě však byl tento obrat matoucí. Proč by chtěl něco takového? Musel v tom být nějaký skrytý smysl.

„To je pro vás nemyslitelné, že?“

„Absurdní.“

„Opravdu?“

„O co se to snažíte?“ V nočním klidu měla tichý, váhavý hlas. Stěží slyšela něco jiného, než tlukot vlastního srdce. Něco se mezi nimi dělo. Něco silného, co nedokázala zastavit.

„Opravdu jsem se na vás tak neodpustitelně provinil, Jiliano?“

Oči mu zářily jako tmavé smaragdy a jeho otázka byla opět podivná. „Pochopila jsem, proč jste to udělal, ale to neznamená, že se mi to příčí méně.“

Pocítil ničím neodůvodněnou radost. „Pochopení je prvním krokem.“

„Prvním krokem k čemu?“ zeptala se obezřetně.

„K mnoha věcem.“

Odpověď dávala široké pole možností. A v něm se skrývalo nebezpečí. Toužila ho hladit po těle, přestože takový pocit s žádným mužem nikdy předtím nezažila. Ve světle lampy však jeho tělo zářilo

jako tmavý satén a bylo vidět, jak mu pod kůží jemně hrají svaly. Ostražitě ho pozorovala. „Řekněte mi – proč vás zajímá, co k vám cítím?“

Její otázka přerušila tok jeho myšlenek a přiměla ho k zamyšlení. Přišla si k němu pro útěchu a on se ji snažil uklidnit, jak nejlépe mohl. Ale taky k němu přišla v jemné noční košili, sladce voněla a jasnýma očima jí bylo vidět až na dno duše. Mohl by jí odpovědět několika způsoby – a všechny by byly přijatelnější než pravda.

Chtěl ji.

Nakonec mu nezbylo, než říct po pravdě, na co myslel a co cítil. „Vím, že vás teď vyděsím,“ přiznával se pomalu zastřeným hlasem, „ale jste velmi žádoucí a já právě nemám na nic větší chuť, než položit vás na postel a celou noc se s vámi milovat.“

Vyděsit nebylo to správné slovo, pomyslela si. Vyděšená byla ze tmy. To, že je pro Sina Damarona žádoucí, ji pouze poplašilo, ale současně i potěšilo. Protože být žádoucí pro tohoto muže jistě nebude žádná maličkost. Určitě bude od ní žádat a brát všechno, ale taky bude dávat.

A zaručeně by ji nikdy k něčemu nenutil proti její vůli. Až toto poznání ji opravdu vyděsilo, protože pak už zbývalo jediné, na co si musela dát pozor. Ona sama.

Nikdy neměla vážnou známost a ani po ní netoužila. Už v mládí se stala citově nezávislou a nic po nikom nevyžadovala. Když dospěla, měla pár přátelských vztahů, které vyústily ve vztahy sexuální, ale vášeň v nich byla nezávazná a rozchod nikdy nebolel, ani se nikdy neohlížela zpět.

Milování se Sinem bude jiné. To věděla s naprostou jistotou. Začnou-li si něco spolu, nadcházející bouře nebude nic ve srovnání s tím, jak on ovlivní zbytek jejího života.

„Jiliano?“

Znovu se na něj soustředila. „Ano?“

„Nebojte se,“ řekl tiše. „Nestane se nic, co byste sama nechtěla.“

„Ano, já vím.“

Neodolatelně se na ni usmál. „Protože k vám chci být čestný, musím vám říct, že jsem se zatraceně snažil vám odolat.“

Pan Damaron je čestný muž, vybavila se jí Clayova slova. I ona Sinovi věřila. Byl čestný muž, řídící se vlastními pravidly i když spáchal jeden trestný čin, aby pomstil jiný, a až dorazí Steffan, velmi pravděpodobně spáchá další. Způsobil však, že zatoužila po milování a poprvé v životě měla pocit, že

je pro ni přímo nutností, což byl v jejích očích jenom další hřích. Nechtěla k němu nic cítit a zcela určitě ne touhu.

„Ale jste tady.“ Hlas se mu ztišil a zdrsňel. „A dívat se na vás znamená chtít vás.“ Zeslábla horkem, které se jí rozlilo celým tělem, a nemohla najít slova.

A on pokračoval: „Než jsem vás poznal, bylo mi lhostejné, co se stane s Wythem. Upřímně řečeno, pořád je mi to lhostejné, ale kvůli vám...“

Svraštila obočí ve snaze sledovat nový směr jejich rozhovoru. „Kvůli mně – co kvůli mně?“

„Co kdybych vám řekl, že se pokusím Wytha nezabít?“

„Co to má znamenat, Sine? Zkoušíte se mnou smlouvat?“

„A šlo by to?“

„Myslím, že by záleželo na tom, oč byste chtěl smlouvat.“

„Bod pro vás.“

„A jaká je odpověď?“

Natáhl se k ní a bříškem prstu jí začal hladit ústa. Okamžitě se jí zrychlil tep a zalilo ji teplo.

„Ne, Jiliano, nepokouším se s vámi smlouvat, jenom sleduji vaši reakci.“

„Promiňte, ale nevím, jak na to mám reagovat.“

Ruka mu klesla, očima jí však dál visel na rtech.

„Co kdybych vám řekl, že to stejně udělám?“ zeptal se a nečekaně jí pohlédl do očí. „Že se pokusím

Wytha nezabít? Že se ho pokusím předat úřadům živého?“

„Vy se pokusíte? Asi tak, jako se pokoušíte se mě nedotýkat?“ Vůbec nevěděla, proč to řekla.

„Mám se víc snažit?“

Správná odpověď byla ano, ale místo toho řekla něco jiného: „Odbočujete od tématu.“

„Já? Nebo vy, Jiliano? Kdo z nás odbočuje od tématu? Bez ohledu na to, o čem mluvím, tématem jste pořád vy.“

Polkla. „Pokusíte se Steffana nezabít?“

„Ano, myslím, že pokusím.“

„Proč?“

Zamyšleně, ale s třpytícíma se očima, řekl: „Asi bych nechtěl, abyste na mě celý život myslela jako na muže, který zabil vašeho otčíma.“

Zírala na něj. Sin Damaron byl jednoduše ten nejúžasnější muž, kterého kdy poznala. Unesl ji, za což ho nenáviděla, a pak jí všechno vysvětlil tak, že jeho čin chápala. A nejenom to. Umožnil jí, aby viděla, jak neuvěřitelně jemný a něžný je ke své dceři. A mezitím měl starost o ni.

Řekl, že ji chce, ale o nic se nepokoušel. Dotkl se jí, rozpálil ji. Provokoval ji. A co na tom všem bylo nejdivnější, když potřebovala bezpečí, šla za ním.

A teď ho minutu od minuty začínala chtít víc a víc. Byla to past, zase cítila, jak v ní roste strach. Rozhlédla se, jako by hledala cestu ven. „Nevadilo by vám, kdybyste mi teď vyměnil tu žárovku?“

„Ted?“

„Ano, prosím.“

Chvíli se na ni díval. „Mohl bych se zeptat, proč zrovna teď?“

Nemohla mu odpovědět. „Ne.“

„Zůstala byste, kdybych vás o to požádal?“

Lákalo ji to, a to vědomí jen zvětšilo její už tak velký strach. „Ne.“ Bez jediného slova vyklouzl z postele, šel ke dveřím a vyšel ven.

Všimla si, že jí srdce bije skoro tak bolestivě a silně, jako když za ním přišla. Ve chvíli procitnutí do tmy byl její první a jediný impuls utíkat za ním. Ani na okamžik nezaváhala.

V příštích dnech bude muset být opatrnější a pozornější. Žádné noční návštěvy. Žádné rozhovory, jejichž prostřednictvím by se ho naučila lépe znát. Žádnou příležitost k tomu, aby se jí mohl dotýkat, nebo aby se ona mohla dotýkat jeho. Už jí převrátil život naruby. Nemohla mu dovolit, aby se jí ještě víc pletl do života. To nemohla...

Jiliana se v posteli neustále převalovala, házela sebou a až nad ránem upadla do neklidného spánku. Když se pak konečně vzbudila, lampa na nočním stolku jasně svítila a venku bylo stejně krásně a klidno jako obvykle.

Ležela v posteli a vzpomínala na uplynulou noc.

Na hrozivou tmou, děsivý strach a na nečekaně ji přepadnuvší spalující touhu po Sinoví. Tato touha nebyla ani bezvýznamná, ani bezpečná. Nic nebylo v pořádku.

Ale stejně jak se naučila zvládat svůj strach, bude se muset naučit zvládnout i rašící touhu. Sin jasně řekl, že záleží pouze na ní, jestli se budou milovat nebo ne, a její rozhodnutí znělo ne.

Podle Sinových vlastních výpočtů by se Steffan měl už brzy ukázat a pak opět bude volná a vrátí se ke svému životu a Sin zase ke svému. Bylo těžké uvěřit v návrat zpět, do starých kolejí, ale bude se tak muset stát. Musí se tak stát. Bože, modlila se, dej, ať je všechno zase tak, jak bylo.

O chvíli později jí teplá voda ve sprše připomněla další podrobnosti uplynulé noci. Před očima jí vyvstaly nefritově zelené oči a spolu s přitažlivým úsměvem jí připomněly touhy a potřeby, které nikdy předtím necítila.

Pocitům se ale nedá důvěřovat, řekla si pevně. Z různých důvodů mezi nimi vládlo velké napětí. Kdyby bylo na ní, nikdy by na ostrov nepřišla. Co se Sina týkalo, byl by ji po celou dobu jejího pobytu ignoroval. Veškeré jejich pocity vznikali jako pouhý produkt nepřírozené situace, a co bylo důležitější, situace dočasné. Všechno pomine. Všechno.

Když se osušila, vzala si čisté prádlo, džínsy a tričko. Pro Sina muselo být balení jejích věcí dost jednoduché, pomyslela si ironicky. Moc se rozhodovat nemusel, protože džínsy a trička byly prakticky jediným jejím majetkem. Pokoušela se představit si Sina, jak jí balí věci a dotýká se nejen svrchního oblečení, ale i spodního prádla, podprsenek a kalhotek. Určitě se neloudal, spěchal, aby mohl co nejdřív vypadnout. Koneckonců ať už se dotýkal jejích věcí, nebo jí samotné, jejího srdce se dotknout nemohl stejně jako tajemství pevně v něm uzavřeného.

Oblečená a poněkud nervózní se zadívala na telefon. Věděla, že se od ní čekalo dodržování místních zvyků, tedy že si objedná jídlo u Jacquelinesy telefonem a počká, až jí ho přinesou. Jenže ona si na živobytí vydělávala jako číšnice. Nebyla zvyklá, aby ji jiní lidé obsluhovali, a nebylo jí to ani příjemné. Kromě toho byla příliš netrpělivá. Proto se vydala hledat kuchyň.

Po několika dnech na ostrově už věděla víc o uspořádání Sinova domu. Znala křídlo, kde měla pokoj, a taky objevila, že obytná část domu byla otevřená, vzdušná a hýřící tropickými barvami. Velmi příjemná a velmi živá. Možná že už nikdy nebude mít příležitost k pobytu na podobně krásném místě, a přesto se z toho nedokázala ani trochu těšit.

Jenom jednou se spletla, než našla kuchyň.

Nebyl tam ani Clay, ani Jacqueline. Místo nich spatřila dvě mladé ženy, přátelské, ale docela zmatené, když ji uviděly. Okamžitě jí však ochotně spěchaly posloužit a ohromilo je, když je zastavila.

„To je v pořádku,“ řekla a klidně se na ně usmála. „Já si něco udělám sama.“

Nalila si šálek kávy, do plátěného ubrousku si zabalila dva čerstvě upečené rohlíky a zamířila se snídaní na terasu před svým pokojem.

Ze svého místa měla perfektní výhled na ráj rozprostírající se před ní, s květinami všech barev duhy, které hustě a ve velkém množství kvetly a naplňovaly vzduch svou vůní. V dáli na modrozelené vodě tančilo slunce a třpytilo se na bílém písku.

Najednou se zamračila. Pomalu postavila na stůl šálek s kávou a podívala se kolem sebe pozorněji. Něco se změnilo. Zdálo se jí, že je tišeji než obvykle. A nezahlédla žádné stráže. Foukal vítr, ale panovalo neobvyklé ticho. Dokonce i ptáci na stromech byli jakoby zamlklejší.

Určitě to byla jen její fantazie.

„Dobré ráno.“

Vzhlédla přímo do dvou známých smaragdově zelených očí a dech se jí zúžil. Jeho tmavý vzhled příkře kontrastoval s jasně modrou oblohou bez jediného mráčku a každá buňka jejího těla si uvědomovala jeho štíhlé, svalnaté tělo a sexualitu, která z něj vyzařovala. Byl na něj opravdu krásný pohled.

Než se objevil, cítila se docela odpočatě. Taky s myslela, že ho nechce vidět. V obou směrech se mýlila. Se Sinem se ráno mžikem změnilo z klidného v bouřlivé a křičelo nevyslovenými pocity.

„Dostal jsem stížnost z kuchyně. Rozčilila jste dívky.“

Měl na sobě černou polokošili s krátkými rukávy, zastrčenou v černých kalhotách. Ve všem vypadal elegantně, pomyslela si.

Předsevzala si, že dnes zůstane v pokoji. V noci spolu vedli velmi intimní rozhovor. A když se jí dotkl, okamžitě se jí zrychlil puls a bylo jí horko, jenže musela myslet na to, že tady není na dovolené.

„Protože jsem se sama obsloužila?“

Přikývl a usmál se. „Zdá se, že je to tak.“

„To je nemuselo rozčilit. Nepotřebuji pomoc, když si chci nalít šálek kávy a vzít si teplý rohlík.“

„To nikdo nepotřebuje, ale je to jejich práce.“

„Nejsem zvyklá, aby mě lidé obsluhovali, Sine.“

A kuchyň určitě není teritorium, kam mohou jenom ti, co tam pracují.“

Posadil se na protějšší židli, ale nevypadal, že si chce odpočinout. „V tom s vámi já i většina personálu určitě budeme souhlasit, ale,“ – zakřenil se – „co se Jacquelines týká, její názor bude rozhodně opačný. Myslím, že to má co dělat s profesionální ctí nebo něčím takovým.“

Povzdechla si. Když se to vezme kolem a kolem, tohle nebylo nijak důležité. „Dobrá, Sine. Už se v kuchyni neobjevím. Koneckonců už tady dlouho nebudu.“

Chvíli ji vážně pozoroval a pak se podíval na hodinky. „Dnes je nádherně. Proč nejdete ven?“

„Já přece jsem venku.“

„Jo, v podstatě ano. Ale tuto terasu stíní dům. Měl jsem na mysli, abyste se se mnou šla projít na pláž, nebo aspoň na nižší terasu.“

Puls se jí zrychlil. To bylo poprvé, co vyhledal její společnost. „Vy chcete, abych se šla s vámi projít na pláž?“

Přikývl. „Tam dole u vody je moc hezky.“

Jeho pozvání by ji nemělo tak překvapit. Koneckonců v noci jí říkal, že ji chce. Dnes ráno však v jeho chování nebylo nic než pouhá zdvořilost. „Kde je Lily? Nechodívá tam obvykle každé ráno?“

„Rina ji učí šít šaty na panenky.“

„To se jí asi moc líbí.“

Znovu se podíval na hodinky a poznamenal: „Určitě dnes později odpoledne budeme mít módní přehlídku.“ Vstal, podal jí ruku, a než si to uvědomila, přijala ji.

Kapitola sedmá

„Usnula jste včera v noci po návratu do pokoje?“ zeptal se cestou po kamenných schodech dolů.

Už ji nedržel za ruku. A jen tak povídal. Vlastně proč by neměl, napadlo Jilianu. Až na to, že jeho chování bylo zcela určitě jiné než obvykle. Rozpačitější. Bylo to zvláštní, protože si byla jistá, že v jeho životě se vyskytlo jen málo rozpačitých chvil, tedy pokud vůbec kdy nějaké byly. Vyzařoval sebevědomí a půlnoční návštěva ženy, jakékoliv ženy, ho určitě nemohla vyvést z míry.

„Ano, usnula. A vy?“

„Já taky.“

Z profilu vypadal přísně a plně se ovládl – jako obvykle. Jen jako by se jí pohledem vyhýbal. Že by litoval toho, co jí v noci řekl?

Neměla by se o to zajímat. Ale pak by se s ním ani neměla procházet. „Stalo se něco, Sine? Myslím... dělá vám něco starosti?“

Letmo se na ni podíval. „Ne. Proč se ptáte?“

Pokrčila rameny. „Nevím. Vypadáte napjatě.“

„Nemyslíte, že k tomu mám důvod?“

„V noci jste mi říkal, že ze Steffana nemáte strach. Že spíte dobře.“

Neměla důvod zmiňovat se právě o tomhle. Nezamýšlela s ním přece spát a proto o tom vůbec nemuseli mluvit. „Kde jsou dnes ráno vaše strážě?“

„Jsou blízko.“ S údivem si všimla napětí v jeho hlase. „Obvykle je zahlédnu.“

„Opravdu? Pak se možná zlepšili a nejsou tak nápadní.“

„Domnívám se, že by působili mnohem odstrašivěji, kdyby byli nápadnější.“

„Záleží na tom, čeho chcete dosáhnout.“

„Asi ano, ale –“ Chytil ji za paži a přinutil ji zůstat stát vedle něj. Byli na poslední terase, přímo nad pláží. A něco nebylo v pořádku. Netušila co, ale věděla, že v noci, když seděla na jeho posteli, se s ním cítila mnohem klidnější než teď.

„Sine, co –“

„Pořád se ještě zajímáte o strážě? Proč? O koho přesně si děláte starosti?“ Ztuhla, když slyšela jeho strohý hlas. „Pokud se mě ptáte, jestli se bojím o vás a lidi na ostrově nebo o Steffana, pak to není otázka, která by si zasloužila odpověď.“ A nebyla to ani otázka, na kterou by mohla po pravdě odpovědět. Bylo toho tolik, oč se bála, a její obavy ležely hluboko v ní. Vězely tam, kde nedokázala rozeznat jeden strach od druhého. Mísily se a překrývaly, až všechny tvořily jedno obrovské jezero strachu.

„Máte pravdu,“ řekl po chvíli. „To není otázka, která by si zasluhovala odpověď.“

Pokoušela se nemyslet na svůj strach o něj. Měl už dostatek problémů a nepotřebovala si dělat další. Ale dnes ráno nedokázala na něj nemyslet. I když bylo kolem krásně, pevně se soustředovala pouze na něj.

Jak jinak, napadlo ji. Byl to dynamický, vitální muž, překypující mužností. Jak podrobně sledoval obzor, stál s rozkročenýma nohama, ruce v kapsách kalhot, a vítr mu čechral tmavé vlasy. Vypadal velmi klidně a tvrdě, jako vládce nad celou tou divokou krásou ostrova.

„Sine?“

„Ano?“ zamyšleně odpověděl. Chtěla, aby jí aspoň naznačil, co se stalo, ale nedokázala si vymyslet, jak ho o to požádat. „Žijete tady celý rok?“ Byla to hloupá, nejapná otázka, ale na lepší se nezmohla.

„Ne. Mám domov v New Yorku, ale jezdím sem tak často, jak je to možné. Stejně jako moji bratřenci. Je moc hezké, když tady můžeme být všichni pohromadě.“

„Musí to být prima, mít tak blízkou rodinu.“ Skoro ihned si uvědomila, že to neměla říkat. A samozřejmě ji vzal za slovo.

Poprvé toho rána se na ni opravdu podíval. „Vy máte evidentně taky blízkou rodinu, matku a otčíma. A zdá se, že jezdíte často domů.“

Zavrtěla hlavou. „Střední východ není můj domov. Jezdím tam za matkou, to je všechno. Jsem doma v Americe.“

„V Maine?“

„Kdekoliv se octnu.“

Přikývl a zahleděl se jí na vlasy, které čuchal vítr. „Slyšel jsem, že jste se hodně stěhovala.“

Povzdechla si, protože ji teď zamrzelo, že s ním vůbec šla. „Předpokládám, že vám to říkal někdo, koho jste poslal mě sledovat.“

„Předpokládáte správně.“

„To je opravdu lichotivé, Sine.“

Zvedl obočí. „Bylo to nutné.“

„Záleží na tom, jak se na to díváte.“

„Přirozeně jsem se na to díval ze svého hlediska.“

„Přirozeně.“ Dělal, co mohla, aby vedla klidný, nenápadný život, a přesto přitáhla pozornost. Sin ji našel, unesl a do určité míry ji svedl. Tomu poslednímu se těžko věřilo, ale byla to pravda.

Protože kdyby tomu tak nebylo, proč by s ním dnes ráno byla? Proč by se tak snažila najít téma, na němž by se s ním mohl bavit? A proč by to byla ona, kdo se teď cítil tak rozpačitě?

Nechápala, proč ji Sin vyhledal a požádal, aby s ním šla na procházku. Nevypadalo to, že by se o ni zajímal nebo si s ní chtěl povídat. Právě když se chtěla vrátit k sobě do pokoje. „Sine, máte nějaký zvláštní důvod, proč jste mě dnes ráno chtěl vidět?“

Slyšela nějaký zvuk, ale nedokázala ho hned rozeznat. Obrátil se k ní se zvláštním výrazem ve tváři. „Jiliano...“

„Co –?“ Podívala se směrem, odkud zvuk přicházel, a nízko nad oceánem uviděla letadlo mířící přímo na ostrov. „Je to jedno z vašich letadel?“ Už když se ptala, věděla, že není. Jen co se přiblížilo a ona rozeznala znaky, otočila se dotčeně k Sinovi. „Steffan? Je to Steffan?“

„Je to jeho letadlo,“ řekl tvrdě, „ale on pravděpodobně na palubě není. Na to je moc chytrý. Nepřišel by jen tak ve dne rovnou na ostrov. Je to průzkumný let.“

„Průz-?“ Zastavila se, když jí to došlo. „Vy jste to věděl,“ šokované šeptala. „Věděl jste, že sem letí jeho letadlo.“

Když letadlo letělo přímo nad nimi, zvedl hlavu a sledoval je. „Viděli jsme je na radaru, když ještě bylo na míle odtud.“

„Tak proto jste mě sem přivedl, aby mě mohl vidět každý, kdo je na palubě?“ Ani tváří v tvář jeho přiznání se jí nechtělo věřit, že jí to opravdu udělal. Cítila se pitomá, natvrdlá a neuvěřitelně dotčená.

Podíval se na ni s očima ztmavlýma nějakým citem, který nedokázala rozpoznat. „To je pravda.“

Přes rameno zahlédla Liona a několik mužů, jak se vynořili z domu. „A proto jste držel stráž z dohledu, aby Steffan nevěděl, kolik jich je a kde jsou.“

Přikývl. „Nikdo neví, jaké přístroje mají na palubě. Určitě kameru. Možná i termovizi. Ale pořád ještě nedokážou spočítat lidi v domě.“

„Zato se vrátí ke Steffanovi s fotkami, dokazujícími, že jsem tady.“ Byla zničená jeho lstí, ale současně v ní rostl vztek, až hrozilo, že se jím zalkne. „Proč mi lžete? Proč předstíráte, že chcete být se mnou? Proč jste mě sem prostě jen tak nepřitáhl?“

„Jiliano, mrzí mě –“

„Proč?“ Oči se jí zalily slzami vzteku a lítosti. Vztekla je potlačila. „Jsem váš zajatec, ne? To znamená, že mě máte ve své moci. Musím dělat, co vy chcete. Sakra, mohl jste mě znovu omámit chloroformem. Proč ne? Pak jste mě klidně mohl položit na nějaké lehátko. Vypadalo by to, že se opaluji. Jsem si jistá, že by to Steffana pěkně nadzvedlo.“

„Neměl jsem v úmyslu znovu použít chloroform. Dost na tom, že jsem to musel udělat jednou.“ Pronikavě se zasmála. „Výčitky svědomí, Sine? Nemyslíte, že je na ně poněkud pozdě?“ Pevně stiskl ústa. „Neměl jsem na výběr. Nešla byste se mnou, kdybych vám řekl pravdu.“

„Velmi správně. Nešla.“ Otočila se a vykročila od něj tak spěšně, že zakopla. Bleskem se po ní natáhl a chytil ji za paži. „Jiliano, ne –“

„Nechte mě, Sine.“ Vytrhla se mu a dala se do běhu ke schodům vedoucím na pláž. Seběhla je a nepřestala běžet, ani když byla na písku.

„Jiliano.“ Vyrazil za ní, ale pak se zastavil. Nenapadlo ho nic, co by jí mohl říct. Byla raněná a byl to on, kdo jí ublížil, s tím nemohl nic dělat.

„Chceš, abych pro ni někoho poslal?“ zeptal se Lion, přicházející k němu.

„Ne. Nech ji.“

Sledoval ji pohledem a zatínal ruce v pěst. „Sakra. Vlastně za ní raději někoho pošli, aby si neublížila.“

„Hned to bude.“ Lion odspěchal k domu.

Sin zůstal na místě a hleděl za ní. Když si uvědomila, co jí provedl, měla v očích bolest, která ho zasáhla až do morku kostí. Ale jinak to nešlo. Nechat ji vyfotit na terase byl nejspolehlivější a nejrychlejší způsob, jak dokázat Wythovi, že jeho nevlastní dceru skutečně unesli. Jakmile se Wythe na fotky podívá, už nebude na nic čekat, vymyslí plán a spustí akci. Přesně, jak si Sin přál.

Nahlas zaklel. Kdyby jenom bývala byla nějaká jiná možnost, jak nezranit Jilianu.

Jiliana neměla představu, kam utíká. Běžela podél vody a stěží si uvědomovala, že se pláž začíná mírně zatáčet s pobřežím ostrova. Jediné, co chtěla, bylo dostat se od Sina pryč. Tak daleko a tak rychle, jak jen to bylo možné. Nezáleželo na tom, že k ní byl laskavý a že o ni měl starost. Bylo jedno, že každým spatřením její náklonnost k němu rostla. Lhal jí. Běžela přes naplavené dříví a kolem skal. Utíkala, dokud ji nezačalo píchat v boku a nedocházel jí dech, že už nemohla udělat ani krok dál.

Lapala po dechu, bojovala o vzduch, až konečně padla do písku.

Sin s vysílačkou v ruce přecházel po horní terase, netrpělivě čekal na zprávu a zrakem neustále pátral po Jilianě. Jak utíkal čas, byl čím dál netrpělivější a plný obav. Konečně se z vysílačky ozval hlas.

„Zastavila se u Tyrkysové zátoky, Sine.“

„Co dělá?“

„Nic. Jenom tam tak sedí. Myslím, že se snaží chytit dech. Dala si pořádný běh.“

„Je v pořádku?“

„Ani jednou neupadla, pokud myslíš tohle. Není zraněná.“

Nevěděl, co tím k čertu myslel. „Zůstaň s ní.“ Vypnul vysílačku a zachmuřeně se podíval na Liona.

„Neobviňuj se,“ řekl jeho bratranec tiše. „Je v pořádku.“

„Kdyby se to jenom bylo dalo udělat jinak.“

„Jenže nedalo a ty to dobře víš.“

Věděl to, ale přesto nad tím znovu přemýšlel. Celou svou duší věřil, že je v právu. Jen co se týkalo Jiliany, měl velmi špatné svědomí.

Jiliana se rozhlédla a uvědomila si, že nemá ani ponětí, kde právě je. Tyrkysová voda, zářivě bílý písek, sytě barevné květiny – vypadalo to zde přesně jako část ostrova před Sinovým domem. Ne že by na tom záleželo. Jak by se mohla na ostrově ztratit? Kromě toho si byla jistá, že pro ni někdo přijde. Byla příliš cenná. Při tom pomyšlení ji až zamrazilo v zádech.

Ne. Nemá v úmyslu se nechat přivést zpět do Sinova domu jako nějaké vzdorovité dítě. Nebo ještě hůř, jako vězeň, jímž byla.

Zatraceně! Bylo od ní stupidní, že dovolila Sinovi, aby jí tak ublížil.

Měla vědět, že šelmy se nikdy nemění.

Měla mít na paměti, že škorpioni nedokážou udělat nic jiného než bodnout.

Rozhodně by se měla poučit a nezapomínat na to, že špatné činy na sebe obvykle vážou další špatné činy.

Sin ji využil, jak to dělal od samého počátku. To mu nikdy nezapomene.

Dlouho trvalo, než se v Sinových rukou znovu ozvala vysílačka. „Ano?“

„Kráčí směrem k domu.“

„Zůstaň s ní. Dej mi vědět, kdyby odbočila.“ S beznadějí v očích se podíval na Liona. „To si nezaslouží. Nic z tohoto si nezaslouží.“

„Nezapomínej, Sine – její bolest je jenom duševní, ne fyzická.“

Ne jako bolest našich rodičů. To sice Lion neřekl, ale viselo to ve vzduchu. Sin přikývl. „Budu moc rád, až to všechno bude za námi. A z mnoha důvodů. Ztraceně, neměl jsem ji nechat takhle odejít.“

Uběhla hodina, než se znovu ozvala vysílačka. „Ano?“

„Vchází do domu bočními dveřmi.“

„Díky.“ Okamžitě se obrátil k domu a pak se zarazil. Potřebuje být sama, pomyslel si. Nemá smysl za ní chodit. Bude mít příliš velkou zlost na to, aby ho klidně vyslechla. A navíc, co jiného by jí ještě mohl říct? Ne, musí se od ní držet dál, aspoň dnes. Musí jí dát čas...

Jiliana se nepřestávala chvět. Byla celá zpocená a tričko se jí lepilo na tělo. Nebyla zvyklá na běh, dokonce ani na cvičení, a i když na zpáteční cestě šla krokem, tvrdě platila za svou impulsivní reakci. Svaly ztuhly a protestovaly a i city se vymkly kontrole – lomcovala jí zlost, zmatek, a taky se cítila zraněná a zneužitá.

Svlékla se, vlezla do mramorové sprchy a pustila si tak teplou vodu, jak jenom byla schopná vydržet. Voda ji bodala do kůže a teplo dělalo dobře jejím zmoženým svalům. Celou ji obklopovala pára, ale přesto se nedokázala uvolnit. Zavřela oči a nechala vodu téct po svém těle. Její mysl se ihned zatoulala k Sinovi.

Poskytl jí na ostrově veškeré možné pohodlí. Takové, že když se mu podívala do očí a cítila na své kůži jeho ruku, málem zapomínala, že pro něj byla pouze návnadou. Snad ji i chtěl – vlastně mu věřila, když říkal, že ji chce – a ve stejné chvíli ji bez váhání využil, aby vlákal Steffana do připravené léčky.

Patrně nedokázala ve společnosti Sina normálně uvažovat. Zapomněla se proti němu chránit. Po pravdě, když byla s ním, zapomněla na všechno kromě něj.

Steffan musel být vzteky bez sebe, když ji viděl na fotografii stát se Sinem, což bylo samozřejmě přesně to, co Sin chtěl. A našťavý Steffan by mohl dělat chyby...

Voda po ní stékala stejně jako pocity bezmoci a zmatku. Co má teď, pro všechno na světě, jenom dělat?

Rozhodování bylo těžké. Jeho tíha na ní lpěla plnou vahou a brala jí poslední zbytky sil, že sotva stála na nohou. Navíc ráno nejedla, což jí právě nepomohlo, stejně jako důkladné vyčerpání zoufalým útekem od Sina.

Začínala se jí točit hlava, musela se opřít o mramorovou zeď. Omdlít právě teď, ztratit poslední zbytky sebeovládání, by bylo konečné ponížení. A to si opravdu nepřála.

Několikrát se zhluboka nadechla a předklonila se, aby dosáhla na mosazný kohoutek a mohla zavřít vodu. Okamžitě si uvědomila, že to byla velká chyba. Závrať se jí vmžiku vrátila. Zakymácela se, podlomila se jí kolena a hlavou narazila na kohoutek.

Bolest.

Tma.

* * *

„Bože, Jiliano, jste v pořádku?“

„Cože –?“ Zmateně si uvědomovala, že ji bolí hlava.

„Jiliano? Otevřete oči a podívejte se na mě.“

Otevřít oči bylo příliš namáhavé, i když naléhavost v Sinově hlase ji nutila poslechnout.

„Jiliano?“

Nakonec byla jeho vůle silnější. Pomalu zvedla víčka a podívala se přímo do Sinový popelavé tváře. „Co-co tady děláte?“

„Přišel jsem se podívat, jestli jste v pořádku, a když jste na klepání neodpovídala, vešel jsem dovnitř. Díky Bohu, že jsem to udělal. Zrovna jsem vás slyšel vykřiknout.“ Opatrně se dotkl jejího čela. „Co se k čertu stalo?“ Jemný dotek byl protikladem jeho drsného hlasu.

„Já... jenom jsem upadla. Nic to není.“

„Bože, Jiliano, skoro se mi zastavilo srdce. Opravdu.“

Co to říkal? Znělo to tak rozčileně. Dotkla se spánku prsty a odtáhla je umazané od krve. Uvědomila si, že leží v koupelně na zemi. Voda stříkala ze sprchy na ni i na podlahu. A dobrý Bože, byla nahá! „Já-já se musím obléct.“ Současně se pokoušela vstát a přikrýt se rukama, ale její úsilí vyšlo naprázdno, protože Sin byl rychlejší.

Tlumeně zaklel, zastavil vodu, nato ji zvedl do náručí a nesl do ložnice. Tam ji za neustávajícího klení opatrně položil na postel.

„Kdybych nepřišel –“

Sotva ho slyšela. V hlavě jí třeslo a kromě bolesti nic nevnímala. Jen že je pořád nahá. „Sine –“

Naslepo hmatala po přikrývce, aby se přikryla, ale on už se přes ni nakláněl a celou ji do ní balil.

„Je to tak lepší?“

Přikývla a sykla bolestí.

„Kruci, Jiliano. Vy jste se opravdu zranila. Co se sakra stalo?“ zeptal se znovu.

Mluvil klidně, ale jeho úzkost byla citelná a těžce na ni doléhala. Zavřela oči. „Nic to není. Musím si jenom chvíli poležet.“

„Dobře,“ mumlal. „Zůstaňte tak. Nehýbejte se. Hned se vrátím.“

Spěchal do koupelny a nepřestával se třást. Ještě teď mu žaludek sevřela křeč, když si vzpomněl na tu hroznou chvíli, kdy ji uviděl ležet zhroucenou se zkrvavenou tváří na podlaze koupelny. Kdyby se do hlavy udeřila silněji, mohla se zabít. Vypadalo to na vážné zranění. Možná bude potřebovat vyšetření a zůstat v nemocnici.

Rychle přemýšlel, co má udělat, a pak namočil žínku a vrátil se k ní. Matrace se pod jeho váhou prohnula a ona lehce vzdychla.

„Bože, mrzí mě to, Jiliano.“

„Spadla jsem,“ zamumlala. „Nestrčil jste do mě.“

Jsem v takovém rozpoložení, že jsem ochoten připustit si i vinu, pomyslel si chmurně. Přiložil jí žínku na ránu. Trhla sebou, i když byl nesmírně opatrný. „Obávám se, že byste mohla mít otřes mozku.“

„Ne. Tak vážné to není. Jenom menší –“

„Když jsem vás našel, byla jste v bezvědomí. To není maličkost. Ta rána... bylo tam tolik krve, ale“ prohlížel si ránu a začal ji čistit – „nemyslím, že bude potřebovat sešít. To je prima. Vůbec není tak velká...“

Mluvil vlastně sám k sobě, proto nechala oči zavřené. Tak ji bolela hlava, že byl na ni trochu moc. Zlost a zklamání z něho sálaly v silných vlnách a narážely na její tělo skoro jako bolest, která jí pulzovala v hlavě. A ano, cítila i jeho upřímnou starost o ni. Ať už mu zazlívala cokoliv, jeho starostlivost na ni účinkovala víc než vztek. „Myslím, že mašličková náplast to spraví.“ Úlevou si oddechl. „Nehýbejte se.“

Jak vstal, znovu se prohnula matrace. Nechal ji samu jen asi minutu nebo dvě a už byl zase zpět a přiložil jí na ránu náplast.

„Výborně,“ zamumlala, když skončil. „To bude v pořádku. Děkuji vám.“

„Rána bude v pořádku, ale pořád ještě můžete mít otřes mozku.“

„Ne, to není možné. Není to tak vážné. Vím to. Nemohla jsem být v bezvědomí víc než pár vteřin.“

„To si uvědomuji, ale dělá se vám pořádná boule a ať už se vám to líbí nebo ne, nespustím vás z očí.“

V té chvíli otevřela oči a byla překvapená, jak je bledý. „Nelíbí se mi to.“ Pokoušela se vstát, ale znovu se jí zatočila hlava a padla zpět na polštář.

„Vidíte?“

„Ne, nevidím.“ Nesnášela pocit bezmoci a zvedal se v ní vztek, když se o ni Sin tak upřímně staral. Rozplakala by se, kdyby si pevně neumínala to před ním neudělat. „Za chvíli mi bude dobře.“

„To doufám, ale stejně na vás dohlédnu. Úrazy hlavy mohou vypadat na první pohled jako maličkosti, ale mohou mít vážné následky.“

Potlačila zasténání. „Nechte mě o samotě.“

„Je mi líto, ale nemohu,“ řekl klidným, pevným hlasem. „Jestli vám to udělá dobře, berte to, jako že vám nedávám jinou možnost, a budete mít pravdu. Ale taky na to můžete pohlížet tak, že o vás mám opravdu strach, a taky budete mít pravdu. V každém případě jsem se rozhodl vám zůstat na blízku.“

Na to neměla co říct. Natolik byla rozumná, aby si uvědomila, že nemá sílu se s ním přít. Byl tak blízko, že se celá síla jeho osobnosti plně soustředila na ni. Jednodušší teď bylo neprotestovat. „Mohl byste odejít aspoň na tu chvíli, než se obleču?“

Zaváhal, pak se natáhl pro telefon. „Zavolám Jacquelinu, aby vám pomohla.“ Chytila ho za ruku, aby mu zabránila vytočit číslo. „To nedělejte.“

„A co když zase omdlíte?“

„Neomdlím.“

Pevně stiskl rty. „Proč jste tak umíněná? Jste zraněná. Potřebujete pomoc.“

„Ne, nepotřebuji. A nejsem umíněná. Zkrátka se s tím pokouším vyrovnat, jak nejlépe umím.“

Pomalu vydechl, na chvíli poražen její silnou vůlí. „Dobrá, ale počkám venku u dveří. Jestli se vám bude točit hlava nebo budete něco potřebovat, zavolejte.“ Vstal a podíval se na ni dolů svým tmavým, zářícím pohledem. „Máte pět minut, pak se vrátím.“

„Dejte mi deset.“

„Šest.“

Vřelý pohled jeho očí měl na ni skoro stejný účinek jako mdloba. Ale s trochou úsilí dokázala dát svému hlasu špetku sarkasmu. „Jste ke mně příliš hodný.“

Jeho oči ještě víc potemněly. „Je mi to líto, Jiliano.“

Další omluva, další bolest. Zavřela oči, bohužel ani to jí ho nedokázalo vypudit z mysli. Byla v něm taková síla, taková energie, že pořád cítila jeho přítomnost, přestože z místnosti odešel.

Velmi opatrně odhrnula pokrývku a sklouzla z postele. Závrať ji však přinutila opřít se o noční stolek. Po chvíli opatrně vykročila ke skříni.

I když bylo jenom pozdní odpoledne, nevzala si džínsy a tričko, ale kouřově modrý kaftan z té nejjemnější gázové tkaniny, který našla ve skříni. Neměla ani ponětí, čím byl, a bylo jí to jedno. Nevisel by v pokoji pro hosty, kdyby nebyl určen k použití. Pak šla do koupelny, kde našla lahvičku s aspirinem. Vzala si dva a nato se vrátila do postele, kde ji o chvíli později našel Sin. „Sledoval jste celou tu dobu čas?“ zamumlala. „Byl jsem za Lily,“ řekl, jako by neslyšel její sarkasmus, a podával jí sklenici vody a dvě pilulky. „Vezměte si je.“

„Už jsem si vzala aspirin. Nemáte nic na práci, třeba připravovat léčky?“

„Dělám to, co je třeba.“ Přitáhl si k posteli židli a posadil se. „Nemáte hlad?“

„Ne.“ Nechtěla, aby s ní zůstal. Byla příliš rozrušená, příliš rozzlobená. A jeho přítomnost její city jenom zamotávala.

„Už ten aspirin účinkuje?“ Zavřela oči. „Ne.“

„Budete se mnou mluvit?“

„Ne.“ Povzdechl si, promnul si oči a překvapilo ho, že ho bolí. Vzal si ty dva prášky sám. „Už jsem vám říkal, že je mi to líto. Co ještě mohu udělat?“

„Můžete mi přestat říkat, že toho litujete. Můžete mě nechat o samotě. Můžete mě ujistit, že vás nebudu muset vidět, dokud to všechno neskončí.“ Dokonce i jejím uším to znělo urážlivě, ale bylo to lepší než slzy.

„To nemůžu udělat, Jiliano.“

Jeho hlas byl hebký jako samet. Otočila se tváří do polštáře. Chladně ji využil ke svému účelu a teď se o ni jemně a něžně staral. Byla si jistá, že je to jen další trik. Stejně jako si byla jistá tím, že mu to nesmí dovolit. Byl příliš nebezpečný. Už si připustila, že ji přiměl zapomenout. Teď si navíc musela připustit ještě něco jiného. Že jí na něm začíná záležet.

Kapitola osmá

Noc se zdála delší než věčnost. Hodiny se skoro nehýbaly. Sin věděl, že on sám se nepohnul, alespoň ne ze židle u postele. Pozorovat spící Jilianu bylo totiž fascinující.

„To je opravdu absurdní,“ prohlásila mrzutě, když se v noci vzbudila a uviděla ho sedět u postele.

Usmál se. „Souhlasím.“ Stejně bylo absurdní zůstat v pokoji. A pozorovat ji bylo mučení. Ležela na zádech s hlavou odvrácenou k polštáři a husté řasy jí dělaly na tváři stín. Jednu paži s prsty zatátnými v dlani měla za hlavou. Nad spánkem měla lehce naběhlé zrudlé místo. Vypadala velmi křehce, velmi zranitelně a velmi žádoucí.

Před několika hodinami se konečně přestal obávat, zda má nebo nemá otřes mozku. Ale pořád u ní seděl. Neměl totiž na výběr. Navzdory tomu, jak moc se o to pokoušel, nedokázal se od ní odtrhnout. Nic pro to nedělala, a přesto ho pořád lákala.

Trvala na tom, aby světlo na nočním stolku svítilo, neřekla však proč. Byl tomu rád, protože ji mohl vidět, ale nemohl si pomoci, moc rád by věděl, co se za tím skrývalo. Vsadil by se, že šlo o víc než

o pouhý strach ze tmy. Příliš mnoho v jejím životě pro něj bylo hádankou.

A jako by už tak složitá situace sama o sobě nestačila, musel uznat, že je stejně komplikovaná jako krásná. A stejně svůdná.

Jak dýchala, její prsa se zvedala a klesala v hlubokém výstřihu kaftanu a přes tenkou modrou látku bylo vidět tmavší bradavku. To mu připomnělo...

Připomnělo mu to ten hrozný okamžik, kdy ji našel ve sprše na podlaze a z rány jí tekla krev. Měl o ni strach. Vlastně to bylo úžasné – takové silné city k někomu, kdo se v jeho životě neměl vůbec objevit. Dobrý Bože na nebesích – a zatím byla jako přílivová vlna.

Ani na další chvíli nemohl zapomenout. Na chvíli, kdy i přes svůj strach k ní pocítil prudkou žádost. To když ji položil na postel a viděl její nahé tělo třpytící se vodou, bledou hedvábnou pleť, kulatá a pevná prsa a ztuhlé růžové bradavky.

Ta chvíle rychle pominula a vrátil se strach, avšak teď, kdy věděl, že bude v pořádku, nemohl tu představu ze své mysli vypudit.

Zavrtěla se a zasténala ze spánku.

Jiliana věděla, že sní. Byl to pořád týž sen, který se jí zdál od doby, kdy byla malá. A jenž v ní, kdykoliv se jí zdál, vyvolával děsivý strach.

V tom snu byla tma, vždycky jenom tma. Byla všude kolem ní, obklopovala ji a ohrožovala. Někdo mohutný se nad ní nakláněl... a slyšela nechutná, ošklivá slova... Cítila dusivý strach, který nemohla ovládnout.

Nůžky...

Natáhla se pro ně a už je měla na dosah ruky.

„Jiliano? Jiliano!“

Nějaké ruce ji uchopily za paže. Vymrštila se a ze všech sil s tou překážkou zápasila. „Jiliano, miláčku, uklidněte se. Neublížím vám.“

„*Ne!*“ ječela ve snu. Nebo ve skutečnosti? Ty nůžky... Nůžky... „Vzbud'te se, Jiliano. Vzbud'te se, drahoušku.“ To byl Sinův hlas, který ji ve tmě volal. A říkal jí drahoušku...

Prudce otevřela oči. Uviděla ho, jak se nad ní sklání a tmavě zelené oči na ni hledí se zájmem. Jak známý pohled.

Zmateně se beze slova posadila, přitáhla si ho k sobě na postel a pevně ho objala kolem krku. Visela na něm, jako kdyby byl záchranný člun na rozbouřeném moři. Vyzařoval teplo a sílu, a to obojí právě teď zoufale potřebovala.

„Co se děje?“ zeptal se chraplavým hlasem. „Řekněte mi to.“ Hladil ji po vlasech a konejšil.

„Nevím.“ Tiskla se tváří k jeho hladké košili, z níž cítila jeho vůni. „Nemohu.“

Opatrně, aby se nedotkl bolavého místa na čele, ji jemně hladil prsty. „Připadalo mi, jako byste ve snu zápasila.“

Hrozně chtěla zůstat přesně tam, kde právě byla. V bezpečí jeho paží, ale věděla, že by to neměla dělat, že to nesmí udělat. Bezpečí a Sin byly dva různé pojmy, které k sobě nepatřily, i když právě teď to tak nevypadalo. Ale to byla jenom dočasná iluze, zrozená z její tísně. S povzdechem se od něj odtáhla. „Ano, zřejmě jsem zápasila.“

„Co se vám zdálo?“

„Já... opravdu se nepamatuji.“ Kdyby to tak byla pravda. Naneštěstí ten sen až příliš dobře znala. Dokonce i když byla vzhůru, nikdy se od něj zcela neodpoutala.

Byl tam, ve tmě, pozoroval ji a čekal, až jí bude moct ublížit.

Ty nůžky, dlouhé a ostré, měla u sebe. Nechtěla je použít, ale... Oči jí zalily slzy, skoro ji oslepily. Natáhla se...

„Nepamatujete se?“

Vystrčila jazyk a olízla si suché rty. Nikdy nemohla o svém snu hovořit, s nikým. Byl příliš ošklivý, příliš skutečný. „Opravdu ne. Už je mi dobře.“

Ty nůžky – byla na nich krev.

„Jiliano?“

Měl jemný hlas, právě takový, jakým ji budil z děsivého snu. Znovu, uvědomila si, jí byl dobrý, když měla strach. Udělala to bez rozmýšlení, a co bylo ještě divnější, aniž by se zaobírala faktem, že ji využíval. A on ji neklamal. Byl tady a ochotně jí pomohl z tmy. A zůstal s ní, aby ji utěšil.

Najednou si uvědomila, že ho vlastně určitým způsobem ona sama využívá – jeho sílu, laskavost, jeho starost o ni. Kdyby ho nebylo, ještě pořád by ji mučil její hrozný sen. Kdyby ho nebylo, ještě pořád by byla k smrti vyděšená.

To ji šokovalo. Aby potřebovala někoho, kdo by konejšil její strach, bylo pro ni něco nového. Tak dlouho byla – chtěla být sama. Teď však...

Jemně jí prstem pohladil bradu, aby upoutal její pozornost. „Co dělá vaše hlava?“

„Je to lepší.“ Opravdu, zlý sen a Sinová blízkost jako by jí všechnu bolest z hlavy vypudily. Jen co si to však pomyslela, tupá bolest se znovu ozvala. „Vlastně si asi zase vezmu pár aspirinů.“

„Přinesu vám je.“

„Ne.“ Chytila ho za ruku. „Potřebuji vstát.“

Podíval se na její ruku a pak na ni. „Tak jo, ale pomůžu vám.“ Postavil se a jemně ji zvedl nahoru. „Mám jít s vámi?“

„Ne.“ Nechat se obletovat, to pro ni taky bylo nové. Nevěděla, má-li se cítit chráněná nebo hlídaná, uklidněná nebo rozladěná.

„Počkám, až se vrátíte.“

Nebyla rozladěná a neměla námitky. Pravda byla, že ho u sebe chtěla. A vtom ji napadla podivná myšlenka. Z neznámého důvodu jí bylo určeno strávit s ním část každé noci.

V koupelně při pohledu do zrcadla sebou trhla. Na levé straně čela měla fialovou bouli. Nádhera, prostě nádhera. Na chvíli si přitiskla na obličej studenou žínku a pak si prsty prohrábla vlasy, aby modřinu aspoň z části zakryla. Spolkla a zapila aspirin a vrátila se do pokoje.

Sin na ni čekal, jak slíbil. Mohla by se na něj spolehnout, napadlo ji, když teď chápala jeho protiklady. Byl spolehlivý a solidní, a navzdory tomu ji byl schopen bez váhání držet proti její vůli. Svou přítomností zmírnil její hrůzu z noční můry, a přesto by ho nic nezastavilo v dosažení odplaty. A navíc byl mužem, jenž jí vztekem a touhou rozpálil krev.

Bůh jí pomoz, ale chtěla ho.

Při tom pomyšlení usoudila, že se zbláznila.

Pomaloučku tlumeně osvětleným pokojem až na druhou stranu postele. Měla by se cítit lépe, když je od sebe dělila postel, ale necítila. Ve vzduchu viselo napětí, jako by byl přesycený spoustou nevyřčených slov. Slova, která ji rozčilovala, protože se týkala citů, a kdyby byla vyřčena, mohla by být nebezpečná. „Budu už v pořádku, Sine.“

Přikývl s nevyzpytatelným výrazem ve tváři. „To je dobře.“

Napětí proudilo mezi nimi i kolem nich. Dotýkalo se jí a nutilo ji k rozhodnutí. Věděla, jaké bude, ale bylo to těžší, než čekala. Mnohem těžší. Musela se podepřít, proto si položila jedno koleno na postel. „Jste asi unavený.“

„Je mi fajn.“

„Už tady nemusíte zůstat. Měl byste jít k sobě do pokoje a vyspat se.“

„Přejete si to?“ Jeho hlas ji znervózňoval. „Ano, přeji si to.“ Přikývl, ale ani se nepohnul. Oči visely na ní.

„Jiliano... už jsem se vám za všechno omluvil.“

Mávnutím ruky se ho pokoušela zastavit. Nechtěla už slyšet žádnou další omluvu. Zněly příliš vážně. Tak vážně, že málem byla v pokušení mu odpustit. „Omluva nic neznamená, když nemáte v úmyslu napravit nebo změnit, co špatného jste udělal.“

„Máte možná pravdu, ale já jsem se vám musel omluvit.“

„To jste udělal. A teď prosím odejděte.“

„Za chvíli. Musím vám ještě něco říct.“

Třela si holé paže. „Už jste toho řekl příliš.“ A ona toho příliš vyslechla, a proto se taky změnila její city.

Bezděčně se začal škrabat vzadu na krku a přecházet po místnosti. „Jiliano, jsem zvyklý dělat si, co chci.“

Objala se kolem těla, jako by chtěla své pocity schovat. „To mi nemusíte říkat. Jsem tady proti své vůli právě zásluhou tohoto vašeho zvyku. Potřebujete zástavu? Nebo rukojmí? Prostě seberte na pláži Jilianu. Maličkost.“

Zastavil se a probodl ji pohledem. „To je pravda zajal jsem vás. Jenže pak, Jiliano, jste zajala vy mě.“

Navenek byla klidná, ale hluboko v ní to vřelo. „Nevím, o čem mluvíte.“ Totiž její rozum to nechtěl vědět, ale obávala se, že její srdce to naopak vědělo dobře. „Nic jsem neudělala.“

Skoro se usmál. „Nic kromě toho, že jste mě přiměla vás chtít. Mám velkou moc, Jiliano, ale proti vám nemám žádnou.“

„Vy máte všechnu moc, Sine.“

Zamířil k ní s výrazem tak vážným, jaký u něho dosud nikdy neviděla. Musela se silou přinutit neustoupit. Stála vzpřímeně oběma nohama na zemi.

„Mám moc, protože vás tady držím proti vaší vůli. V tomto máte pravdu, bohužel tady taky má moc končí.“

Zastavil se na dosah a srdce jí v hrudi poskočilo. Začínal se jí zpovídat.

„Kdybychom se octli spolu za jiných okolností,“ šeptal divoce, „získával bych vás vším, co mám. Šel bych za vámi na konec světa, kdybych musel. Nezastavil bych se před ničím. A nedal bych si pokoj, dokud byste nebyla moje.“ Oči mu plály ohněm, který v nich nikdy dřív neviděla. „Ale už jsem toho na vás uvalil dost. Nedovolím si vás k něčemu dalšímu nutit. Nebylo by to správné. Ale tím se nemění, co k vám cítím. Chci se s vámi milovat tak, až nebudeme schopni myslet na nic jiného, než jak udělat toho druhého šťastným.“

Úžasem nemohla mluvit. Nebyla na jeho slova připravená, stejně jako nebyla připravená, když se sklonil a přitiskl své rty k jejím. Trhla sebou, jako by dostala elektrickou ránu a zdálo se, že zaváhal.

Ale pak něco chraplavě zamumlal, znovu se sklonil a políbil ji tak, že ten polibek cítila v celém těle. A když skončil, cítila se jako rozumu zbavená.

„Dobrou noc.“ A najednou byl pryč.

Zvedla ruku a dotkla se prstem rtu tam, kde ještě cítila teplo jeho polibku. A uvědomila si, že se celá třese. Chtěla ho. Byla to nečekané a ohromující.

Mohla si svou touhu po něm vychutnat. Přímou ji cítila, jak se dere z jejího těla na povrch. Kdyby se podívala do zrcadla, určitě by ji měla vepsanou ve tváři, zářila a pulzovala by jí na kůži.

A všechno, co pro to musel udělat, bylo políbit ji. Starat se o ni. Zajímat se o ni. Dotknout se jí.

Když se to tak vezme, pomyslela si, její touha po něm nebyla zase tak nepochopitelná. Byla vržena do blízkosti pohledného, podmanivého muže ve vypjaté situaci. Bylo jenom přirozené, že od první chvíle k sobě začínali něco cítit, a to je různě silně hnulo. Spalovalo při zlosti, frustraci, teple sálalo při snaze skrýt přirozenou a samozřejmou vášeň.

A taky nemohla popřít skutečnost, že od chvíle, co ji přivezl na ostrov, to byla ona, kdo mu nedal pokoj a křížil mu cestu, kdykoliv to jenom bylo možné. Dnes v noci však od ní odešel. Jeho čest mu nedovolila si ji vzít.

Rozhlédla se po pokoji. Byla neobvykle tichá noc a jediným zvukem byl její vlastní dech. Být sama jí nikdy nevadilo. Vlastně byla sama docela ráda. Ale dnes v noci, kdy byl Sin jenom kousek od ní, zjistila, že nechce být v tom velkém pokoji bez něho. Nechtěla strávit zbytek noci, aniž by ho viděla, aniž by cítila jeho doteky a polibky. Nechtěla být po zbytek noci bez něho.

Sin ležel na polštářích, vysprchovaný, ale ještě bez pyžama, s očima před světlem lampy na nočním stolku zavřenýma. Boj, který se sebou svedl, ho vyčerpal. Otočit se od Jiliany a odejít z jejího pokoje bylo nejtěžší, co kdy musel udělat.

Byl pyšný, že se dokázal ovládnout, když jediný pohled na ni stačil, aby byl vzrušený, potil se a umíral touhou. A ona o tom neměla ani ponětí.

Pravda, přiznal se jí, že ji chce, ale dělal co mohl, aby skryl, jak velká je ta touha. Bylo toho už dost, s čím se musela vyrovnat. Vnutil se jí do života, rozvrátil jí ho, a to ještě nebyl konec. Musel ji nechat úplně samotnou.

Jen Bůh ví, jak pochyboval, jestli to dokáže.

Zaslechl, že se otevřely a zase zavřely dveře, a pak ji uviděl stát uprostřed pokoje jako kouzelné zhmotnění své touhy. „Jiliano?“

Na chvíli zaváhala a pak pokrčila rameny. „Nemohla jsem tam zůstat sama.“

Od první chvíle, od prvních hodin strávených v Maine jejím pozorováním, ji chtěl. A teď ji bude mít.

Vydechl si úlevou, vztáhl k ní ruce a ona k němu běžela, vyskočila na postel a padla mu do náručí.

Nezeptá se jí, proč přišla, umínil si, když jí drtil ústa svými rty a úplně se jí odevzdával. Alespoň na tuto krátkou chvíli v hluboké noci bude jeho. Víc nemůže žádat.

Prohloubil svůj polibek a líbal ji hluboce a tvrdě, jako by se jí nemohl nasytit. Chvěl se po celém těle. Tak dlouho ovládal svou touhu, že když ji teď měl v náručí, ovládní bylo to tam.

„Počkej,“ zašeptala a odtáhla se. Bezděčněji stiskl, neochotný ji pustit. „Počkej,“ řekla znovu, klekla si a přetáhla si kaftan přes hlavu. Odhodila ho a znovu si k němu lehla. Když se ho dotkla svým nahým tělem, jako by jím projel blesk a pak ho zachvátil oheň. Měl co dělat, aby se trochu uklidnil.

Celá se třásla touhou. Už se rozhodla a nebylo cesty zpět. Podle jeho výpočtů jim nezbývalo moc času. Možná proto se k němu tak tiskla a líbala ho. Až tato noc uběhne, bude zase sama. Ale teď bude brát a brát. Jak šly roky, litovala spousty věcí, ale této noci litovat nikdy nebude.

Hladila mu nahou hrud', pak ramena a záda a vychutnávala pohyb svalů pod jeho saténovou kůží. Nikdy v životě nepoznala takový hlad, jaký cítila po něm. Úplně ji stravoval. Znali se takovou krátkou dobu, a přesto se zdálo, že odjakživa čekala jenom na to, až ho ucítí v sobě. Už nevydržela čekat ani chvíli.

Pevně ho sevřela a přitiskla mu tvář na krk. „Sine, miluj se se mnou. Teď hned.“ Skoro se neovládl a další povzbuzení už nepotřeboval. Překulil se na ni, vklínil se jí mezi nohy a cítil,

jak se mu otevřela a přijala ho do své těsné, sametové hloubky. Připadal si jako v nebi uprostřed bouřlivé rozkoše.

A ten pocit trval.

Byla jako hedvábné kouzlo. Dokonalé blaho. Nikdy předtím neochutnal nic sladšího než její plet', nikdy necítil nic měkčího. Byla před nimi ještě část noci, přesto tušil, že nebude mít dost času na to, aby se s ní miloval tak, jak by chtěl. Nikdy na to nebude mít dost času.

Kolem nich byla tma. Leželi spolu ve zlatém kruhu světla lampy a s údy propletenými se k sobě tiskli. Ztrácela se s ním v divokém, horkém rytmu, který patřil jenom jim. Venku v dáli vládl spěch a řev oceánu, uvnitř vzrušení a divoká bouře primitivní základní lidské potřeby.

Každým jeho dotykem, každým polibkem ožívala víc a víc. Její kůže do sebe vpíjela jeho dotyky, jako by byla pouští, žíznící po dešti.

V jeho náručí se cítila jako v nebi, ale když ji vyplnil, bylo to horké peklo. A nemohla z toho vinit nikoho jiného než sebe. Věděla přesně, co dělá. Ať už to bylo dobře nebo špatně, byla přesně tam, kde chtěla být.

Její tělo si ho žádalo. Šeptanými slovy a dychtivými pohyby ho lákala hlouběji a prudčeji do sebe. Celým tělem jí probíhal oheň, hromadil se, vzmáhal se a mohutněl. Vzpínala se pod ním, vycházela mu vstříc, tiskla se k němu. A pak ucítila vyvrcholení, jemuž propadla a jež jí ve vlnách probíhalo celým tělem až k naprosté extázi.

A pak znovu, a ještě jednou.

Kapitola devátá

Jiliana vzdechla a prudce se vzbudila. Ležela nahá v Sinově ložnici, jen kolem nohou měla omotaná měkká prostěradla, vonící jeho vůní. Ale když otevřela oči, byla sama.

Znovu je zavřela.

Poslední, co si pamatovala, bylo, jak usíná Sinovi v náručí. Po jejich dlouhém milování jí přišlo přirozené odpočívat u něj a usnout s propletenýma nohama.

Potichu zasténala. Ta noc byla opravdu mimořádná. Poprvé v životě poznala opravdovou vášeň. Poprvé zažila orgasmus. A to byl jenom jeden z objevů, které té noci udělala. Udivila sama sebe, jaké vášně k Sinovi je schopna.

Oheň, jímž hořeli, neustával a potěšení bylo nepředstavitelné. Věděla, že přijede-li za ním, celá už beztak nemožná situace se ještě zhorší. Ale v té chvíli nebylo důležité, co udělal, nebo k čemu se chystal. Zdálo se jí správné jít za ním, a proto to udělala.

Hřích? Ne. Chyba? Nic jiného to ani být nemohlo. Ale chybovala s plným vědomím a úmyslně a odměnou jí bylo zjištění, jak hlubokého potěšení se Sinem je schopná dosáhnout a jak vysoko dokáže vzlétnout její tělo a duše.

Ted' však byl den, Sin byl pryč a ona musela nést následky svého jednání. Zase sama.

Vyklouzla z postele a vrátila se do svého pokoje. V koupelnovém zrcadle podrobně prozkoumala svůj obličej. Vypadala stejně jako včera, až na modřinu a malou mašličkovou náplast na čele. Shrnula si dolů několik pramínků vlasů, aby zakryla modřinu, a pak se na sebe znovu podívala. Zdálo se jí to, nebo měla mírně naběhlé rty? Lehce se dotkla spodního. Ne, nezdálo se jí to. Opravdu byly naběhlé. A rozcitlivělá pleť jenom zářila.

Letmo si vzpomněla na ženu, která byla matkou Lily. Cítila se po milování se Sinem stejně? Tak jedinečně? Jako by se nikdy s nikým nemiloval tak, jako s ní? Tak dokonale? Tak vášnivě? To proto se do něj zamilovala? Tak, že bez něj už nechtěla žít?

Zamračila se. Byla to stupidní myšlenka. Ona taková nebyla. Nemiluje ho. Jak by mohla? A určitěji nezničí, rozejdou-li se.

Těžce si vzdychla. To stačí, řekla si. Dost myšlenek na Sina a na to, co by bylo, kdyby. Nevěděla, co přinesou příští hodiny, ale určitě věděla, že se bude muset připravit na všechno.

Osprchovala se, oblékla a váhala, co má dělat. Jak stála uprostřed pokoje, uvědomila si, že vlastně doufá, že pro ni přijde Sin.

Proč tam vlastně nebyl, když se vzbudila? divila se znovu.

Sakra, Jiliano, napomněla se. Pak rázně, i když se vůbec tak necítila, vyšla na terasu, kde ji přivítal další nádherný den. Uvědomila si, že jí toto kouzelné místo v tropech přirůstá k srdci a že na ně nikdy nezapomene. Vlastně nevěřila, že by mohla zapomenout na jedinou minutu strávenou na ostrově, a určitě věděla, že nezapomene na lidi, které zde poznala. Sin... muž se zelenýma očima, rukama schopnýma ji rozpálit a s pevným tělem, jehož přičiněním dosahovala vrcholu za vrcholem, a přece chtěla stále víc a víc.

Blázne, napomenula se.

Pod ní, na hlavní terase, seděl Lion a mluvil s mužem, jehož tam dosud neviděla. Ovšem stříbrný pramen ve vlasech znamenal, že jde o dalšího Damarona. Sina nebylo nikde vidět, na rozdíl od stráží,

které byly všude. Hladová a taky proto, že neměla co na práci, zamířila ke dvojici, ale než k mužům dorazila, neznámý odešel.

Lion se na ni líně zazubil. „Dobré ráno.“

„Dobré ráno.“ Podívala se za vzdalujícím se mužem. „Vyrušila jsem vás?“

„Ne, Wyatt musel odejít.“

„Wyatt?“

„Můj bratranec.“

„Samozřejmě, kdo jiný. Nejsou snad v Ali všichni bratrance?“ Smíchy se zakuckal. „Věřte tomu nebo ne jsou. Ale chápu, že vás to tak udivuje. Posadila se ke stolu a vzala si Šálek kávy, usrkla a přidala do ní smetanu. „Neviděl jste dnes Sina?“ Doufala, že její otázka bude znít lhostejně, avšak veselé jiskřičky v Lionových očích jí prozradily, že ho neoklamala.

„Je ve své pracovně.“ Ukázal na její čelo. „Povídal, že jste upadla. Jste v pořádku?“

„Je mi fajn.“ Zaváhala. „Říkal ještě něco?“ Natáhla se pro lžičku a s hranou lhostejností si smetanu v kávě rozmíchala.

„O vás nic, pokud máte na mysli tohle.“ Lion se opřel zády o židli a zamyšleně ji pozoroval. „Ani o vás a o něm.“

Ze všech sil se bránila zrudnutí, jež, jak cítila, se jí rozlévalo po celém těle. Ačkoliv se po noci se Sinem cítila neuvěřitelně sebevědomě, jako by na jejím těle mohl každý vidět jeho doteky, její otázka byla hloupá a mrzelo ji, že ji vůbec vyslovila.

„Slyšel jsem, že vám Clay vyprávěl o Lilyině matce.“

Překvapeně se na něj podívala. „Sin vám to říkal?“

Usmál se. „Ne, Clay. Je trochu upovídaný.“

Stísněně se usmála. „Taky jsem si všimla.“

„Sin ji nikdy nemiloval, Jiliano. Byla oslňující, ale ani on, ani my ostatní jsme si neuvědomili, jak je vypočítavá a vychytralá. Rozhodla se ho ulovit. Sin nebyl naivní nebo neopatrný. Používal ochranu, ale selhala. A když mu řekla, že s ním čeká dítě, nabídl jí, že se o ni postará, ovšem to jí nestačilo. Proto se zabila, aby ho donutila zaplatit za to, že ji nemiloval.“

Jiliana seděla bez hnutí a poslouchala každé Lionovo slovo, avšak v hlavě jí vířila jediná myšlenka, a sice, že Lion se ji snaží držet od Sina stranou. „Proč mi to říkáte?“

„Pro případ, že by vás to znepokojovalo.“ Podařilo se jí zasmát. „A proč si proboha myslíte, že by mě to mělo znepokojoovat?“

„Řekl jsem pro případ. Byla to jenom moje poznámka.“

„Nemyslíte, že nějaké bývalé Sinový milenky jsou to nejmenší z mých obav?“

„To nevím. Zato vím, že by mě zastřelil, kdyby věděl, že jsem s vámi o tom mluvil,“ ledabyly pokrčil rameny, jako by mu na tom, co Sin doopravdy udělá nebo neudělá, nijak nezáleželo, „ale zjistil jsem, že vy dva toho máte už i bez této záležitosti mezi sebou dost.“ Klidně ji pozoroval. „Myslím, že nechci, abyste si o Sinovi něco špatného myslela.“

Pomalů a udiveně zakroutila hlavou. „Vy Damaronové jste neuvěřitelní. Prostě neuvěřitelní.“ Zlaté oči se mu zatřpytily. „To asi nebude poklona, že ne?“

Mávla rukou. „Co nevidět tady propukne peklo a vy se staráte o to, jestli osoba, která vám slouží jako návnada, bude mít o vašem bratranci dobré mínění nebo ne.“

„To není tak nepochopitelné, Jiliano. Záleží mi totiž na Sinovi a jemu zase velmi záleží na tom, aby se vám nic nestalo. Takže se samozřejmě i já starám.“

Věděla, že má pravdu, ale i jiní mají svou pravdu. „Vy Damaronové chcete všechno.“

„Ano,“ řekl. „A taky to většinou dostaneme.“

Většinou? Podle jejích vlastních zkušeností vždycky.

Sin... Toužila po něm. Chtěla vědět, jak se na ni po uplynulé noci podívá. Jestli ji znovu obejmě, políbí, jestli se s ní opět bude chtít milovat.

Vrátila se v myšlenkách k tomu, co Lion říkal o Lilině matce. V noci Sin použil kondom, ale kdyby se přece stalo, že by otěhotněla, nikdy by se to nedozvěděl. Nedovedla by snést lhostejné „postarám se o tebe“. Opravdu ne.

Poznala jeho vášeň. Jeho lhostejnost by snést nedokázala.

Světlo béžový koberec ztlumil její kroky, když vstoupila do Sinový pracovny. Čekala až do odpoledne a vyhlížela ho, ale když se pořád neukazoval, šla jako obvykle za ním.

I když v té místnosti nikdy předtím nebyla, našla ji bez potíží. Na opačné straně domu, než byly jejích pokoje, s jinou vyhlídkou, byla dřevem obložená, slunečná místnost, zařízená hnědým koženým nábytkem s vestavěnými policemi na knihy a velkým stolem z ořechového dřeva. Sin stál u okna a

telefonoval, ale jakmile ji uviděl, ukončil hovor a zavěsil. Vykročil k ní s očima planoucíma touhou stejně jako minulou noc.

„Ahoj,“ řekl chraplavě, vzal ji do náručí a dlouze políbil.

Oddechla si štěstím, že je zase u něho. Chtěla sice trochu zažertovat, že už zase šla za ním, aby mu ukázala, že na ni zase tak veliký dojem neudělal, ale všechna dobrá předsevzetí zmizela, jen co se jí dotkl, a ona roztála v jeho polibku, změkla a jen hořela.

„Ahoj,“ řekla, když konečné popadla dech.

Držel ji kolem pasu a tiskl ke svému pevnému tělu. „Bože, to jsem rád, že jsi za mnou přišla. Potřeboval jsem tě vidět.“

„Byla jsem ve svém pokoji. Nebylo tak těžké mě najít.“

„Já vím. Ale měl jsem moc práce,“ řekl tiše.

„Opravdu?“ Pokusila se odtáhnout, ale on si ji k sobě znovu přivinul.

„Ano, opravdu. Moc nerad jsem ráno od tebe odcházel.“ Usmál se na ni a hladil ji prsty po krku.

„Máš vůbec ponětí, jak nádherně vypadáš, když spíš? Měl jsem co dělat, abych odolal a nevklouzl k tobě zpět a neprobudil tě svým milováním.“

Při tom pomyšlení se jí rozproudila krev a skoro se podlomila v kolenou. Celým srdcem si přála, aby to byl udělal.

„Bohužel se něco stalo a musel jsem na to dohlédnout.“

„Něco se stalo? Myslíš, zatímco jsme byli spolu? Nic jsem neslyšela. Přišel někdo ke dveřím?“

„Zazvonil telefon, ale vzal jsem ho, než ses vzbudila.“

Nemohla tomu uvěřit. V jeho náručí spotřebovala všechnu svou energii a pak hluboce usnula. A teď se s ním chtěla milovat znovu. Odtáhla se od něj, a tentokrát ji nechal. „Byls tady celé dopoledne?“

„Většinou.“

Všimla si panenky, opřené o polštář na gauči a přikryté malou přikrývkou. „Heidi?“

Usmál se. „Veronika. Lily si tu chvilku hrála a nechala mi jedno ze svých dětí, aby mi dělalo společnost.“

„Je to báječná holčička.“

„Ano, je. Děkuji.“

„Říkala jsem si, kde asi je. Neviděla jsem ji s Rinou na pláži.“

Zatvářil se vážně. „Dnes ji raději držím v domě.“ Všechna dobrá nálada, kterou cítila, se rázem rozplynula. „Řekl jsi jí, proč?“

„Ne všechno. Jenom že přijdou zlí muži a že chci, aby byla v bezpečí.“

„Zlí muži?“

„Tomu dokáže porozumět.“

„Je špatné, když tomu musí rozumět.“ Mluvila k sobě, ale přesto jí odpověděl. „Máš úplnou pravdu.“

„Měl by být zákon, že děti se nesmí do ničeho špatného zatahovat, dokud nebudou plnoleté a nebudou se moct bránit.“ Pousmál se. „Takovému zákonu bych dal svůj hlas.“

Když se na ni usmál, celé tělo ji polilo horko. Po minulé noci to byl už známý pocit, po kterém znovu toužila. Ale byl nový den a zdálo se, že se na ně začínají valit události. „Už něco víš? Myslím o Steffanovi.“

„Ne přímo, ale ano – o tom byl právě ten telefonní hovor.“ Mluvil pomalu. „Vypadá to, že Wythe je připraven vyrazit. Náš zdroj říká, že teď už vyrazí ze Středního východu každou chvíli.“

„Kristepane!“ Z tváře jí zmizela všechna barva a ona klesla na gauč, když jí došlo, co řekl.

Bojí se o svého otčíma, pomyslel si a ucítil nerozumný nával zklamání. Nerozumný, protože to měl vědět. *Vždyť to přece věděl.*

Od té doby, co byl obdarován Lily, chápal, jak naprosto nekomplikovaná a bezpodmínečná může být láska dítěte. Jiliana ke svému otčímovi tuto lásku evidentně cítila.

Když to tedy chápal, proč ho její obava o Wytha tak zatraceně rozčilovala? Proč se na to nedokázal dívat objektivně? Proč si tolik přál, aby otevřela oči a podívala se na otčíma jako na netvora, jímž vpravdě byl?

Znovu se podíval na Jilianu a v duchu si nevybíravě vynadal. Vždyť ignoroval, co bylo v té chvíli důležité. Uvědomil si totiž, že je velmi rozčilená. „Už ti nebudu opakovat, jak moc mě mrzí to všechno, co budeš muset překonat, ale řeknu ti jen tolik, že už to máš skoro za sebou, Jiliano. Brzy budeš moct odjet domů.“

Objala se pažemi kolem pasu, aby se zahřála. Bylo jí tak zima, že cítila, že každou chvíli začne cvakat zuby.

„Jiliano?“ Sedl si k ní a vzal ji za ruku. „Jiliano, co se děje?“

„Ty se mýlíš.“

„V čem?“

„Pro mě to teprve začne.“

Nechápavě svraštil čelo. „Nevím, o čem mluvíš. Budeš to mít za sebou. Možná že už zítra.“

Už dlouho věděla, že ta chvíle přijde. Často na ni myslela. Ale teď si uvědomila, že Sin si tak vyžadoval její pozornost, že si nestačila promyslet, co bude dělat, až ten čas skutečně nadejde. Násilím se usmála. „Vím, že tě nikdy ani nenapadlo, že by Steffan třeba mohl uspět, dostat se na tento ostrov a zase ho opustit i se mnou, ale ta možnost tady je.“

„Absolutně mizivá.“

Jeho sebedůvěra by jí měla pomoci, ale nestalo se tak. Znovu se křivě usmála. Ať se jakkoliv pokoušela, nedokázala se přestat bát. Bylo toho tolik, co Sin nevěděl. Vlastně to nevěděl nikdo, protože o tom nikdy nebyla schopná mluvit. „Vidíš, co mám na mysli? Nikdy tu možnost ani nepřipustíš. Ale já o ní musím uvažovat.“ Nemělo smysl mu teď vyprávět o svých obavách, snad jedině z toho důvodu, že si zvykla u něj hledat útěchu, a tu jí poskytoval moc dobře. A právě ji velmi potřebovala. „Bojím se, Sine.“

Pustil její ruce. „Bojíš se, že se mu to nepodaří?“

„Ne.“ Zavrtěla hlavou. „Já se bojím, že to dokáže.“ Otočil si ji tvář k sobě. „Co to říkáš, Jiliano? Nemusíš se ničeho bát.“

Znovu pomalu zavrtěla hlavou. „Mýlíš se. Hrozně se mýlíš.“ Má smysl se mu svěřit? v duchu se ptala sama sebe. Snad jen takový, že se tím osvobodí od břemena mlčení, s nímž se musela potýkat už tolik let sama. Mlčení o něčem, co nikdy nikomu neřekla. A ve chvíli, kdy se k tomu rozhodla, se jí ulevilo. „Bojím se Steffana. Ty i tvá rodina jste správně usoudili, že mě přijde zachránit.“

Přikývl. „Ano? A co?“

„Představ si sebe na jeho místě, Sine. Protože mu na mě tolik záleží, musí pro mě přijít. Tím se vystaví velkému nebezpečí, a proto bude příšerně vzteklý, že se stal tak zranitelný. Věř mi, já ho znám. Jestliže se mu podaří dostat mě odtud, postará se, aby se to už nikdy neopakovalo.“

Pokrčil rameny. „Vím, co máš na mysli. Možná tě dá hlídat, ale spousta lidí žije s osobními strážci celý život.“

„Taky se jim dá uniknout nebo je odstranit.“ Potrásla hlavou. „Ne. Odveze mě zpět na Střední vý –

chod a postará se o to, že tam zůstanu až do konce života.“

Výraz na tváři se mu měnil od zmateného po naprostý úžas. „Myslíš tím proti tvé vůli?“

„Přesně to.“

Zkoumala jeho tvář, aby zjistila, jestli opravdu a dokonale porozuměl tomu, co říkala. „Jedinou podmínkou toho, že jsem si tak dlouho mohla žít po svém, bylo, že jsem ho velmi poslušně a každého půl roku lítala navštěvovat.“

Svrátil obočí. „Navštěvovat jeho a svou matku. To jsi chtěla říct, nemám pravdu?“

Povzdechla si. Nechápal to a pro ni bylo tak těžké mu to vysvětlit. Vstala a postavila se k oknu. Jeho blízkost ji tolik uklidňovala, že nechtěla nic jiného, než aby ji držel v náručí. Ale kdyby to teď udělal, nikdy by nebyla schopná říct mu úplně všechno. „Využil mou matku k tomu, aby mě roky mohl držet v kleci.“

„V kleci?“

Podívala se na něj přes rameno. „V kleci. S řadou zaměstnanců a stráží, abys věděl, na mě neustále dohlížel, kdykoliv jsem se od něj vzdálila. Nikdy mě neobtěžovali, myslím fyzicky. Ale věděla jsem, že jsou poblíž. A pořád jsem měla pocit, že mě mohou kdykoliv sbalit a dopravit zpět k němu. To je jeden z důvodů, proč jsem se tolikrát stěhovala. Nenáviděla jsem být pod jeho stálým dohledem a stěhování bylo mým pokusem o utajení. Ve skutečnosti dost hloupým, protože nakonec mě vždycky našli. A i když jsem dodržovala svou část dohody, jezdit každých šest měsíců domů či častěji, když byly svátky, dělala jsem, co jsem mohla, abych v době mezi návštěvami mohla žít svobodně.“ Objala se pažemi. „A pak jsi mě unesl a já jsem byla zase v kleci.“ Šel k ní a přitáhl si ji k sobě. „Musela sis myslet, že tě unesl Wythe.“

„Ano. A to by znamenalo, že nadobro. Něco, z čeho jsem měla celé roky strach. Dobře vím, že kdyby se tak stalo, ztratila bych svobodu navždy.“

Pevněji objímal a mlčel, jako by se pokoušel v tom všem vyznat. Byla zraněná a vystrašená a on taky. Protože teď pochopil, že ho nikdy nebude milovat. Muže, jenž ji držel v kleci proti její vůli, lhostejno jak zlaté nebo pohodlné, když celý svůj život bojovala o svobodu. A co bylo nejsmutnější, i kdyby tohle všechno předem věděl – že se bojí být zavřená v kleci a že mu vezme jeho srdce i duši, – stejně by nic nemohl udělat jinak. Přitiskl svou tvář na její hedvábné vlasy.

„Ještě je toho víc,“ zašeptala. „Pověz mi všechno,“ řekl, ale zavřel oči ve strachu před tím, co ještě uslyší. „Moje matka Steffanovy chyby nikdy neviděla. Je mu oddaná a myslí si, že on je stejně tak oddaný jí.“

„A není?“

„Využívá ji.“ Hlas se jí zlomil, ale pokračovala s očima pevně upřenýma na obzor: „Když se to tak vezme, začalo to ještě před tím, než se s ní oženil. Od samého začátku byl posedlý mnou. Samozřejmě tehdy jsem tomu nerozuměla. Viděla jsem jenom muže, který mi plnil každé přání. Vždycky trval na tom, abych s nimi chodila na jejich schůzky, což se mi moc líbilo, protože jsem se cítila velmi dospělá. Moje matka si samozřejmě myslela, že je to nádherné. Vzali se a všechno šlo dál stejně, jako to začalo, s jeho neustálou pozorností a nepřestávajícími dárky. Ale po nějaké době se najednou cosi stalo a já jsem se před ním začala stydět, ačkoliv jsem k tomu neměla žádný důvod. Jenom jakýsi pocit, že s ním nechci být. A pak, jednou v noci, ke mně vlezl do postele a vzbudil mě.“

Zděšením ho zabolet žaludek. Zůstat teď zticha bylo nejtěžší, co kdy musel dokázat, protože měl hrozný pocit, že ví, co bude následovat, a nechtěl to slyšet.

„Ted' už si uvědomuji, že byla spousta nocí, kdy přišel ke mně do pokoje a pozoroval mě ve spánku. Ale té noci toho vypil trochu víc a rozhodl se, že se svou posedlostí něco udělá. Vlezl mi do postele a vzbudil mě. Vzbudil z hlubokého spánku nevinné dítě, které si až do té chvíle myslelo, že svět je jenom dobrý. Probudila jsem se v úplné tmě s jeho rukama na mém těle.“ Otrásla se. „Bylo to hnusné. Ty ruce se mě všude dotýkaly. A ty řeči, které vedl...“

Objal ji pevněji a s ústy na jejím uchu jí šeptal. „Bože, Jiliano, je mi to tak líto.“

„Nevím, proč ti to vůbec říkám...“

Otočil ji tváří k sobě. „Zato já to vím. Chceš, abych pochopil nebezpečí, do kterého jsem tě uvrhl, přesně to chceš.“

„Myslíš?“ Zkoumala jeho tvář, jako by si chtěla zapamatovat jeho rysy a soucit, který v ní viděla. Aby si na to mohla v budoucnu vzpomenout. „Nejsem si tím jista.“

„Na důvodu nezáleží. Jsem rád, že mi to říkáš. Pokračuj.“

Odstoupila od něj. „Nůžky... vystříhovala jsem si obrázky z časopisů a lepila si je do sešitu.“ Usmála se. „Nebylo na tom nic divného. Vystříhovala jsem si fotky šťastných rodin – matek, otců, dětí a všech dohromady, jak spolu hezky žijí – něco, po čem jsem asi podvědomě toužila.“

„Po tom touží každé dítě.“

„Plakala jsem,“ vrátila se k tématu, „křičela jsem a byla jsem k smrti vyděšená. Nahmatala jsem nůžky a Steffana jsem bodla. Tak silně, jak jen to šlo, což samozřejmě nebylo moc. V devíti letech jsem nebyla nijak silná. Ale stačilo to k jeho zastavení. Vbodla jsem mu je do ramene. Když se zvedl, aby si je vytáhl, vyskočila jsem z postele a utekla.“

„Díky Bohu. A co se stalo pak?“

„Přestože byl zvrácený, je zvrácený, nechtěl mě tak rozrušit. Od té chvíle jsme udržovali zvláštní příměří, i když on svým způsobem pokračoval. Dárky. Pozornosti. Cokoliv si vzpomeneš. V té době matka onemocněla, a i když jsem byla ještě moc mladá, pochopila jsem, že by ji zabilo, kdyby to věděla, proto jsem jí nic neřekla. Zvládla jsem to sama a Steffan čekal na svou příležitost.“

„To pro tebe muselo být náročné. Vždyť jsi byla ještě dítě.“

„Dospěla jsem rychle. Musela jsem. Od té noci jsem se v pokoji zamykala a nechávala svítit světlo. Když jsem byla starší, požádala jsem, aby mě poslali do internátní školy. Musím říct, že mě dlouho nechtěl pustit. Zachránila mě jediná věc, a sice jeho sebeklam. Věřil, že jednou, až vyrostu a poznám svět, změním na něj názor a budu ho milovat. Byla to jeho naděje, ještě pořád je to jeho naděje. Hnusné, co? Ale je to moje záchrana.“

„Díky Bohu za ni.“

„Ano. Nakonec mě nechal jít pod podmínkou, že se budu každých šest měsíců a o dovolené vracet. Souhlasila jsem a dodržovala jsem dohodu, protože koneckonců měl v rukou dobro mé matky. Byla to taková mírná forma vydírání od nás obou – každý z nás měl něco, co ten druhý chtěl. On chtěl mě a já zase, aby se staral o matku. Ale nikdy jsem se tam nevrátila žít. A co se týká mé matky, Steffan věděl, že kdyby se s ní cokoliv stalo, odejdu navždy. Takže se o ni po celé ty roky stará velmi dobře.“

„Ten panchart.“ Vzteky zatínal pěsti. „Zabiju ho. Už jenom proto, že celé ty roky žil.“ Vzpomněl si, jak chtěl, aby otevřela oči a viděla, jaký je Wythe netvor. Ted’ naopak, po tom všem, co vyslechl, si přál, aby mohla nechat oči zavřené.

Podívala se na něj a on v jejích očích viděl všechen ten strach. „Nikdy to nevzdal, Sine. A vždycky, když tam jedu...“ Zachvěla se. „Nedostane mě. Nedovolím mu to. Ani kdyby přešel přes tebe a tvé muže. Nedostane mě.“

„K tomu nedojde,“ řekl pevně. „To ti slibuji.“

Vztáhl po ní ruce. Chtěl se jí znovu omluvit. Chtěl ji držet tak pevně, aby jí nikdo nemohl znovu ublížit.

A ze všeho nejvíc ji nechtěl nechat odejít. Ale bylo pro něj peklo, když mu došlo, proč ji bude muset nechat jít. Bylo to hrozné.

„Tati, tati, chci, aby sis se mnou hrál!“ Lily vběhla se smíchem do místnosti jako malé sluníčko, blondáté kučery jí poletovaly kolem tváře a k tělu si tiskla panenku. Prudce se zarazila, když viděla, že objímá Jiliana. „Ahoj,“ řekla najednou stydlivě.

Jiliana se vymanila ze Sinová objetí a kousek poodstoupila. „Ahoj, Lily. Přišla sis pro své děťátko? Veroniku?“

„Hmm.“ A podívala se zvědavě na otce svýma zelenýma očima. Šel k ní, přitiskl ji k sobě a políbil ji na hebká dětská líčka. „Kde je Rina?“

V té chvíli Rina rázně vrazila dovnitř. „Tady jsi, maličká. Ty jsi ale pěkně mazané děťátko. Právě se vzbudila z odpoledního spánku, pane Damarone, a jen jsem se otočila, už byla pryč.“

„Lily,“ pohrozil jí Sin vážně, ale mírně. „Neříkal jsem ti, že musíš zůstat s Rinou?“

„Hmm. Jiliana si s tebou hraje?“

„Jiliana a já spolu mluvíme. Ale na to jsem se tě neptal. Proč jsi Rině utekla? Přece jsem ti říkal, proč je tak důležité, abys byla pořád s ní. Pamatuješ?“

Přikývla. „Ale já jsem tě chtěla vidět.“

„To je v pořádku, příště s sebou ale vezmi Rinu, ano? Chci slyšet, že jsi rozuměla.“

„Rozuměla.“

„To doufám, protože je to velmi důležité.“ Objal ji, pak ji postavil na zem a ona utíkala na gauč sednout si k Veronice. „Proč si nevezmeš Veroniku s sebou do svého pokoje? Za chvíli za tebou přijdu.“

Zavrtěla hlavou. „Pojď hned.“

„Lily –“

„Sine, nedělej si se mnou starosti. Jestli s ní chceš jít, já půjdu k sobě do pokoje. Koneckonců to je docela dobrý nápad.“ Celá se chvěla, potřebovala být chvíli sama a uklidnit se.

„Můžeš jít taky,“ řekla Lily a překvapila tím všechny tři dospělé. „Tati, že může jít Jiliana s námi?“

„Nejdřív bych si s Jilianou chtěl promluvit o samotě. A pak může jít s námi, pokud bude chtít. Ale, zlato, já si teď nemůžu hrát. Pamatuješ, co jsem ti říkal o těch zlých pánech? Musím ještě něco zařídit, aby nemohli nikomu ublížit.“

Sklouzla z gauče, v každé ruce panenku. „Tak jo.“

Jiliana se na Lily usmála a okamžitě se rozhodla. „Budu u tebe za chvíli.“

„Pospěš si,“ odpověděla Lily. „Pospíším.“ Sin se k ní otočil, jen co Lily s Rinou odešly. „Nemusíš si s ní hrát, jestli se ti nechce.“

„Bude to pro mě dobré. Zaměstná mě to a možná na chvíli zapomenu, co se děje.“ O tom posledním pochybovala, ale proč by to nezkusila.

„Tak jo.“ Natáhl ruku a přivinul ji k sobě. „Pokus se nemít už strach. Víím, že je to skoro nemožné, ale zkus to. A já se moc vynasnažím tě nezklamat.“

Nezklamat? podivila se. Sama sebe by mohla zklamat, kdyby ho chtěla víc, než by pro ni bylo dobré, a kdyby ho postrádala, až odsud odejde. Ale on ji nemohl nikdy zklamat, protože jí nikdy nic nesliboval.

Kapitola desátá

Jiliana si s Lily opravdu užila, když se úplně ponořila do nevinného světa malé holčičky. Ale ani na okamžik se jí nepodařilo zcela se uvolnit, a když měla Lily večeřet, omluvila se a odešla.

S přibývajícímí hodinami byla stále napjatější a po setmění už byla tak nervózní, až se přestávala ovládat. Když za ní přišel Sin, málem na něj křičela.

„Kde jsi byl? Co se stalo?“

„Promiň, že jdu tak pozdě,“ omluvil se a šel rovnou k věci: „Wythe před několika hodinami opustil Střední východ.“

Přitiskla si ruku na srdce. „Kde je?“

„Nevíme.“

Srdce se jí zastavilo a znovu se s prudkým bušením rozběhlo. „Jak to myslíš?“

„Je z dosahu jak našeho zdroje, tak radaru.“

„Ne.“ S nevírou zakroutila hlavou. „To není možné. Říkal jsi –“

Položil jí ruce na ramena, jednak aby ji uklidnil, jednak aby tím dotykem uklidnil sebe. „Nikdy jsme si nemysleli, že ho budeme moct sledovat každou minutu, Jiliano. Jsme velmi dobří, ale nejsme NASA. A až bude blíž, může letět nízko nad vodou a my ho zase nebudeme moct sledovat. Ale to je v pořádku, protože víme přesně, kdy odletěl a jak dlouho mu to sem bude trvat. I když se někde zastaví, aby natankoval nebo přibral další muže, budeme na něj připraveni. A co je nejdůležitější, nepozorovaně se na ostrov nemůže dostat.“

Cítila, že se chvěje. Chtěla se uklidnit, proto se od Sina odtáhla. Ztracený Steffan! Celé roky vládl nad jejím životem a pořád ještě má moc k zbláznění ji vystrašit. „Chceš se zasmát?“

Pohlédl na její bledou tvář. „Pochybuju, že je tady něco k smíchu.“

„Tohle ano. Steffan si určitě myslí, že je rytíř na bílém koni, který mě jede zachránit, zatímco já se celá třesu strachy, že by se mu to mohlo podařit.“

„Opravdu si myslíš, že tomu věří?“

„Absolutně. Říkala jsem ti, že se nikdy nevzdal.“

„Nu, až to skončí, nezbude mu nic jiného, než se vzdát. Bude mrtvý nebo ve vězení.“

Bylo tak těžké uvěřit, že by se Steffana mohla přestat bát nebo že by mohl ztratit svou moc vládnout nad ní až do konce jejího života, ale musela to zkusit, pokud vůbec měla přežít tuto noc. „Lily už spí?“

Přikývl. „Užila si tě – což jsem mimochodem pořád poslouchal – byla úplně hotová.“

„I já jsem si ji užila.“ Podívala se na něj. „Můžeš se mnou chvíli zůstat?“

Zaťal zuby. „Nejdu teď nikam. Řekl jsem Lionovi, kde mě najde. A dokud mě nebude potřebovat, budu s tebou.“ Vzal ji za ruku a vedl k posteli.

O něco později ležel Sin vedle Jiliany, v dřímotách se k němu tisknoucí zády.

Bylo ironií osudu, že chvíle, na kterou celé roky čekal – chvíle, kdy osoba, která vyvraždila jeho rodinu, bude konečně vydána do rukou spravedlnosti bude také chvílí, kdy ztratí milovanou ženu.

Tak. A teď si to konečně přiznal. *Miluje ji.*

Ještě nikdy se nezamiloval. Nikdy nezakusil ten pocit, kdy se vám žena dostane pod kůži a zmocní se vašeho srdce. A to Jiliana rozhodně udělala.

A on byl odsouzen ji ztratit.

Za chvíli bude muset vstát a obléct se, ale nemohl se k tomu donutit. Ještě ne. Každá minuta, kterou s ní mohl strávit, byla výjimečná.

Nejraději by otiskl její tělo do svého, aby ji mohl cítit, i když už bude pryč, svými dotyky ji označkovat na celém těle, aby na něj nikdy nezapomněla. Ale ze všeho nejvíc ji nechtěl nechat odejít.

Jeho nepřítelem byl čas. Už ho moc neměli. Vlastně pochyboval, že by ho vůbec kdy mohl mít dost, aby ji mohl milovat tak, jak by chtěl. To se však ona nikdy nedozví, protože by to neunesla.

Hodiny ubíhaly a on se pořád nemohl donutit vstát. Už nikdy ji nebude mít, uvědomil si, a už jenom při té myšlence cítil bolest. A čím víc na to myslel, tím nesnesitelnější to bylo.

Jemněji vzal za rameno, otočil ji k sobě a vstoupil do ní tak hluboko, že dál už to nešlo. Musel se s ní pomilovat ještě jednou.

* * *

S hlavou na Sinově široké hrudi naslouchala Jiliana pravidelnému tlukotu jeho srdce. Ten uklidňující zvuk v ní vyvolával pocit bezpečí, tepla a ochrany. Bohužel věděla, že tahle chvíle pomine a ona zase bude sama.

Většinu svého života žila sama. Na útěku. V marné snaze osvobodit se od Steffana. Nebylo to jednoduché, ale dařilo se jí to.

Ted' však, ať už to mezi Sinem a Steffanem dopadne, jak chce, její život bude jiný.

Poté, co poznala Sina, co se s ním milovala, už nikdy nebude stejná. Jak by mohla být, když ted' ví, že Sin existuje.

Zvonící telefon přerušil ticho a skončil její pohodu. Než se pohnula, Sinová dlouhá ruka se natáhla pro sluchátko.

„Ano?“ Naslouchal. „Hned tam budu.“ Prudce se posadila účinkem návratu všech obav ze Steffana.

„Co se děje?“

Hodil telefon zpět do vidlice, vyskočil z postele a začal se oblékat. Jakmile postel opustil, okamžitě ucítla, jak s ním zmizelo všechno teplo, a zamrazilo ji až do morku kostí.

„Sine, řekni mi to.“

„Na pobřeží zahlédli dva potápěče, jednoho v Tyrkysové zátocě a druhého na druhé straně ostrova v Jeřábí zátocě a nad přistávací dráhou krouží dvě helikoptéry.“ Zapnul zip na kalhotách a natáhl si košili. „Už to začalo.“

Udělal se jí špatně. *Steffan si pro ni přišel.* „Ta místa nejsou moc blízko, že ne?“

„Moc ne.“ Podíval se na ni. „Včera jsi do Tyrkysové zátoky běžela. Ve tmě a s mými muži kolem to Wythovi a jeho mužům chvíli bude trvat.“

Skousla si spodní ret. „Vypadá to, že se rozptýlili, aby rozdrobili tvou pozornost.“

„Je to tak, ale s tím jsme počítali. Na dobytí ostrova je to vynikající taktika.“

„Věř, že Steffan se bude snažit uspět,“ mumlala a třela si paže s pochybnostmi, bude-li jí ještě vůbec někdy teplo.

Oblečený šel k ní a tvářil se vážně.

„Poslyš, Jiliano, musím přesně vědět, kde budeš celou dobu, protože tak budu mít o starost míň. Slibuješ, že tady zůstaneš?“

„Ano.“ Slíbit to bylo snadné. Slíbila, ale vzápětí se cítila jako ochrnutá. Jako by se už nikdy neměla hýbat. „Sine... buď opatrný.“

„Budu.“ Sklonil se a políbil ji na čelo. „Zamkni za mnou. Brzy bude po všem. A...“ Chvíli se na ni díval.

„Copak?“

Povzdechl si. „Nic. Než se naděješ, budu zpět.“

Slyšela za ním klapnout dveře, v uších cítila, jak silně jí pulzuje krev, a studený strach jí sevřel útroby. Sin se svou rodinou měli plný ostrov mužů pouze k jedinému účelu – zajmout Steffana, než se dostane k ní.

V žádném případě nemohla být klidná. Sin o něm mohl mít všechny informace na světě, a přece ho nemohl znát tak dobře, jak ho znala ona.

Nezáleželo na tom, jak se cítí. Musela někam jít. Ze všeho nejhorší by bylo zůstat na místě. Přinutila se vstát a obléct se, jen se jí zdálo, že jí všechno trvá dvakrát tak dlouho než obvykle. Uvědomila si, že za to asi může strach. Když konečně byla hotová, stála uprostřed místnosti a rozhodovala se, co má udělat.

Sin ji žádal, aby se zamkla, ale určitě by se zbláznila, kdyby nemohla dělat nic jiného než zírat na čtyři zdi. Kromě toho se jí ani trochu nelíbilo být někde uzavřená, zvláště když Steffan byl tak blízko.

Otevřela francouzské okno a vyšla na terasu. Měsíc svítil vysoko na noční obloze bez jediného mráčku. Jemný vánek ohýbal listy palem a za nimi tiše šplouchalo moře a naráželo na pobřeží. Byla to

další nádherná noc v ráji a ona se cítila strašně bezmocně a osaměle. Před domem nepostřehla žádný pohyb.

Jenom v dálce slyšela křik.

Otočila se a šla si do kuchyně pro nejostřejší nůž, jaký tam byl. S ním se vrátila do pokoje, kde přecházela z místa na místo a každou chvíli se dívala na hodiny. S nožem v ruce se sice necítila bezpečněji nebo lépe, ale aspoň už nebyla neozbrojená.

Kromě nahodilých výkřiků nic neslyšela. Bože, na co myslela, když Sinovi slíbila, že zůstane v pokoji? Měla jít s ním. Odporoval by, ale mohl na tom trvat. Protože kdyby byla s ním, po jeho boku, necítila by se teď tak na ráně.

Lákalo ji jít k Lily do pokoje a vklouznout k ní pod přikrývku, jako by ji její nevinnost mohla ochránit. Samozřejmě že ne, velmi záhy zjistila, že nevinnost naopak přitahuje zlo.

Ještě jednou vyšla na terasu a propátrávala pozemek. V dáli slyšela nerozeznatelné zvuky. Všude kolem ní v měsíčním světle číhaly stíny, hýbaly se, rozplývaly a znovu se tvořily. Nervy měla obnažené jako elektrické dráty.

„Jilie.“

Krev jí stydla v žilách, měla pocit, že svět kolem ní se hroutí. *Steffan*. Zleva slyšela jeho drsný šepot.

S nožem v ruce se otočila za hlasem. Steffan stál na kraji terasy, rozčilený a celý v černém. Oči se mu třpytily mrazivou posedlostí, kterou tak dobře znala.

S úsměvem jí podával ruku. „Jilie, přišel jsem si pro tebe.“ Najednou byla zase malá vystrašená holčička. „Ne.“ Úsměv mu zmizel. „Jilie, musíme jít, okamžitě. A dobrý Bože, nač máš ten nůž? Odhod’ ho.“

Viděla za ním dva muže, *jeho* muže, s připravenými zbraněmi. I Steffan držel v druhé ruce automat a mířil na ni. „Míříš na mě,“ řekla.

„Cože?“

Podíval se dolů na zbraň, jako by zapomněl, že ji drží. Okamžitě ji zasunul do pouzdra. „Promiň. Zapomněl jsem. Pojd’me. Nemáme moc času.“ Znovu k ní vztáhl ruce. „Rychle, Jilie.“

Těžce polkla a ucítila žluč. „Nejdu s tebou.“

Rychlostí hada změnil výraz obličeje. Najednou ho měl chladný a zlý. „Ale, jdeš.“ Než se mohla pohnout, přiskočil k ní a sevřel jí paži. Držel ji tak pevně, že upustila nůž. „Jsem tady kvůli tobě. Tohle všechno je jenom tvoje chyba. Kdybys zůstala doma, kam patříš –“

Hrůzou bez sebe se mu vytrhla. „Nech mě být! *Nedotýkej se mě!*“

„Sakra, Jiliano, teď na to není čas. Musíme se odtud dostat. Damaronovi muži tu budou co nevidět. Promluvíme si později, ale teď se mnou půjdeš domů.“

Po všech těch letech, po všech kompromisech a strachu, po takovém úsilí zůstat volná, skončila v rozhodujícím boji tváří v tvář Steffanovi. A přišla o nůž, svou jedinou zbraň. „Proboha, Jiliano,“ zasyčel, „tvá matka čeká.“ Všechno se semlelo najednou. Zezadu slyšela dva údery a Steffan pro ní znovu natáhl ruku. Odpor a hrůza se v ní zvedl, a přehlušily všechno ostatní. Bez přemýšlení ho popadla za zápěstí a palcem mu zmáčkla tlakový bod, jak se to naučila kdysi dávno v jednom kurzu sebeobrany. Nato mu zkroutila ruku a on šel s bolestivým výrazem ve tváři k zemi.

„Jilie!“ Byl na kolenou, s bolestivě zkroucenou paží. „Co –?“

To už se ale odněkud vynořil Sin a namířil mu na hlavu svou zbraň. „Řekni jenom slovo, Jiliano, a navždy zmizí z tvého života.“

Jeho tichá a klidná slova dopadala na Steffanovu bledou, šokovanou tvář. S překvapením si uvědomila, že ho přemohla, aniž k tomu potřebovala nůž. Stačilo jí využít pouze svou váhu a obratnost a konečně jí byl vydán na milost a nemilost.

„Dostal jsem ho, Jiliano. Stačí slovo a je po něm.“

Ale ona nemohla.

Byl to jedinečný pocit, mít ho na kolenou a vidět, jak cítí bolest, kterou mu ona způsobila. Steffan zaklel. „K čertu s tebou, Damarone, za to mi zaplatíš!“ Sin ho ignoroval, svou pozornost věnoval Jilianě. „Stačí slovo. Co s ním chceš udělat?“

Slzy jí vyhrkly do očí, na tváři i na těle jí vystoupil pot a lapala po dechu. Chtěla, aby byl Steffan mrtvý. Chtěla to tak moc, že chuť toho cítila až v ústech.

„Jiliano, neposlouchej ho!“

Zatímco zprvu se čas vlekl, najednou, z ničeho nic, letěl jako splašený. Těsně za sebou viděla ležet na zemi dva Steffanovy muže, nad nimiž stáli Damaronovi strážci. Sin jí dával příležitost vyřídít Steffana jednou provždy. Využije ji. Pustila Steffanovu paži a poodstoupila. „Ne.“

„Co ne?“

„Nechci ho zabít. Nechci, aby zemřel. Chci, aby šel do vězení za to, co provedl. Chci, aby byl až do konce života v kleci, jako jsem já byla až dosud.“

„Jilie! Co to probůh říkáš?“

Naposled se na něj podívala. Pokud si na něj vůbec kdy vzpomene – a ona si předsevzala udělat všechno pro to, aby se tak nestalo – chtěla si ho pamatovat, jak vypadal teď. Vystrašeného, raněného a bezmocného, přesně takového, jak se cítila ona tehdy dávno, jedné noci, kdy jí vlezl do postele. „Loučím se s tebou, Steffane. Jednou provždy. *A navždy.*“

„Ne, ne. Toto všechno je pro tebe jenom šok. Nevíš, co děláš.“ Sila jeho sebeklamu ji udivila. „Já vím přesně, co dělám.“

„Ne! Poslouchej mě! I když mě Damaron nechá zavřít do vězení, dostanu se ven. To se neboj!“

„Nebojím se. Vůbec ne.“ Podívala se na Sina, absolutně si jista, že se svou rodinou dohlédnou na to, aby byl Steffan až do konce života z cesty. Nikdy víc se ho už nebude muset bát. Srazila ho na kolena a teď ho Sin zavře do klece. „Sbohem,“ řekla a konečně pocítila takový klid, jako nikdy předtím. Odpovědí jí byla sprška kleteb se srdcervoucími prosbami, ale jí to bylo jedno. Vešla do svého pokoje a zavřela za sebou dveře.

* * *

O něco později, když začalo svítat a obzor nad ostrovem se zbarvil do perlově šedé, se otevřely dveře jejího pokoje a vešel Sin. Bez váhání ji strhl do náručí. „Bože, tolik mě mrzí, že se k tobě dostal. To bylo to poslední, co bych si byl přál.“

Zavřela oči a vychutnávala sílu jeho paží. Připadalo jí, že ji tak nedržel celou věčnost. Ve skutečnosti to bylo stěží pár hodin. „To nevadí.“

„Ale mně to vadí.“

„Zapomeň na to.“ Neochotně se od něj odtáhla. „Muselo se to stát.“

„Ne, nemuselo.“ Ještě pořád v jeho napjatém těle vřel vztek. „Měl jsem se k němu dostat dřív než on k tobě. A zatraceně dobře vím, že jsem ho měl odstřelit.“

Vzal její tvář do dlaní a díval se jí hluboko do očí. „Řekni, že jsi v pořádku.“

„Jsem. Opravdu.“ Zasmála se, až ji překvapilo, jak lehce jí to šlo. „Cítím se, jako bych ze sebe shodila padesát kilogramů. Netušila jsem, že vztek a strach mohou tolik vážit.“

„Já bych spíš vsadil na vztek než na strach,“ řekl zamračeně. „Cítil bych se teď mnohem líp, kdybych ho byl zabil.“

„Ne.“ Zvedla ruku a pohladila ho po tváři. Poprvé tak utěšovala ona jeho. „Nechtěl bys přece mít na svědomí takový hřích. A nakonec já taky ne.“

Namáhavě se nadechl. „To je to jediné, co mě může utěšit. I tak toho bylo na tebe dost.“

„Kde je?“

„Je pryč. Všichni jsou pryč. Zatímco spolu mluvíme, Wythe je na cestě do New Yorku, kde už na něho čekají úřady. Doprovázejí ho dva moji bratřenci, kdežto muži, kteří s ním byli, se vracejí na Střední východ. Nemáme s nimi žádné účty a bez ohledu na to, co se stalo, nechceme začít válku.“

Sepjala ruce. „Takže je konec. Konečně bude smrt tvé rodiny potrestána.“

„Ano.“

„Myslíš, že se ti teď bude líp spát?“

Přikývl. „Co se týká Wytha, určitě.“

„To je dobře. Jsem ráda.“

Přikývl, založil si ruce a pozoroval ji. Chtěl jí toho ještě tolik říct, a bylo toho tolik, co říct nedokázal. Ale především tady bylo něco, co si nemohl nechat pro sebe. „Řeknu ti, co mi vadí. To, že už za mnou v noci nepřiješ. Nevím, jestli vůbec budu spát.“

„Doufám, že to není pravda.“ Viděla mu v očích touhu, slyšela ji v jeho hlase. Ted' mu ale nedokázala vyjít vstříc. Ted' ne.

Všiml si zachvění v jejím hlase a cítil se poražen. Prošla peklem kvůli něčemu, s čím neměla nic společného. Nechtěl nic, než jí pomoci. Měl velkou moc a mohl toho pro ni tolik udělat, jen kdyby mu to dovolila. „Tvá matka,“ řekl. „Co s ní chceš udělat?“

„Odvezu ji do Států do dobré nemocnice.“

„Nenapadlo té nikdy, že jí Steffan mohl dávat drogy, aby tě přinutil se vracet?“

„Ano, to mě napadlo. A víckrát, ale nikdy jsem s tím nemohla nic dělat. Ted' můžu a konečně se dozvím, co jí opravdu je. Děkuji.“

Ponuře se usmál. „Není zač.“ Pak v něm vzklíčila naděje. „Budeš potřebovat peníze. Mohl bych ti pomoci.“

Zavrtěla hlavou. „Už dlouho mi Steffan dával peníze na zvláštní konto. Zatím jsem se jich ani nedotkla, ale teď to udělám. Pro maminku. Usoudila jsem, že to bude správné.“

Nebylo nic, co by pro ni ještě mohl udělat, uvědomil si. Podal jí svou vizitku. „Ať budu kdekoliv, najdeš mě na tomto telefonním čísle. Slib mi, že mi zavoláš, jestliže budeš cokoliv potřebovat.“

Zírala na vizitku a přes slzy nic neviděla. Uvědomovala si, že odejít bude mnohem těžší než to, čím právě prošla. „Zůstaneš na ostrově?“

„Ne, za pár hodin letím s Lily do New Yorku. Na ni čeká školka, kterou hrozně miluje, a já se musím vrátit ke své obvyklé práci.“ Odmlčel se a horečně přemýšlel, co takového říct, aby se situace mezi nimi změnila, co by ji přimělo s ním zůstat a přijmout jeho pomoc. Ale nenapadlo ho absolutně nic. „Jsi už připravená na cestu?“

„Chtěla bych se ještě rozloučit s Lily.“

Jiliana ji našla na pláži s kbelíkem plným harampádí, které už stačila nasbírat. Rina seděla na kameni o pár metrů dál a hlídala ji.

Lily je zase na pláži, všechno je tedy v pořádku pomyslela si Jiliana. Když se přiblížila, Lily k ní vzhledla a sladce usmála. „Ahoj.“

„Ahoj, Lily.“

„Přišla sis se mnou hrát?“

„Ne, miláčku, přišla jsem se rozloučit.“

„Proč?“

Správný dotaz, pomyslela si Jiliana ne že by v Maine měla něco důležitějšího než kdekoliv jinde.

Klekla si do písku před Lily, aby jí viděla přímo do očí. „Musím jet domů.“

„Aha.“ Lily se začala kývat ze strany na stranu – to byl její způsob nesouhlasu. „Můžeš tady zůstat se mnou a s tatínkem. Líbíš se mu.“

Jiliana se usmála. Kéž by byl život tak jednoduchý, jak si Lily představuje. „Mrzí mě to, ale musím jít, miláčku.“ V očích holčičky se objevily slzy a zatřpytily se jí na řasách. Nemohla si pomoci, musela Lily k sobě přivinout. „Neplač, Lily. Tvůj tatínek říkal, že se vracíte do New Yorku. Čekají tam na tebe tvoji kamarádi.“

Lily se na ni vážně podívala. „Možná že jim po mně bylo smutno. A Kirby je možná taky smutný.“

„Tvůj pes?“ Jiliana se pousmála a dodala: „Asi máš pravdu.“ Ještě jednou holčičku objala, vstala a šla k domu.

Sin na ni čekal na hlavní terase. Podíval se na ni. „Musím tě nechat jít. Vím to. Ale nejsem si jist, že to dokážu.“

Nikdy neměla menší chuť se usmívat, ale usmála se. „Myslím, že jsem připravená.“ Bylo zvláštní, že se jí chtělo mu poděkovat, jako by po celý uplynulý týden byla opravdu jeho hostem. A on si její díky plným právem zasloužil. Daroval jí svobodu. Díky jemu ji Steffan už nikdy nebude obtěžovat.

„Já ale nejsem připraven na tvůj odchod,“ namítl.

„Přesto mě necháš odejít, protože jsi mi dal slovo. Koneckonců jsi čestný muž, jak tvrdil Clay, pamatuješ?“

„Pak nemám jinou možnost. Tryskové letadlo na tebe čeká. Lion tě doprovodí.“

„To není nutné.“

„On si myslí, že je. A kromě toho...“

„Copak?“

„Nedůvěřuje mi a já si taky nevěřím.“

Zelené oči mu zaplály, že hned uhodla, co přijde.

„Mohlo by mě napadnout zase tě unést a tentokrát bych ti už nedovolil odejít.“

Jako vždy, i teď mu věřila.

Všechno je jako tehdy, napadlo Jilianu, stojící na divoké, neupravené pláži v Maine. Cítila na tváři vítr, chutnala na rtech sůl a viděla, jak vlny narážejí na pobřeží. Maine zůstalo stejné, i pláž byla stejná a život kolem ní se taky nezměnil. Zato ona se změnila.

Jimmy vzal na její místo někoho jiného, ale měl dobré srdce a byl pořád stejně uřečněný, takže nabídl její staré místo i jí a nelámal si hlavu, bude-li mít dost práce pro další číšnici. S díky odmítla.

Teď byla volná. Svobodná jako vítr, jako moře, jako ptáci. Byl to opojný, nádherný pocit. Už se nemusela ohlížet přes rameno a bát se, jestli ji nesledují Steffanovi muži. Nemusela se strachovat, že ji jednoho dne Steffan dopadne a odvede proti její vůli na Střední východ.

Její matka teď byla v New Yorku, kde se léčila v jedné z nejlepších nemocnic v zemi. Dělali jí spoustu vyšetření a lékaři byli optimističtí. Bez ohledu na výsledky si Jiliana byla jistá, že je její matce lépe.

Byla pochopitelně rozčilená, když se dozvěděla, že Steffan je ve vězení, jak se ostatně dalo čekat. Ale Jiliana doufala, že jednou, až na tom bude se zdravím lépe, bude schopná pochopit aspoň část z toho, co se stalo. Možná že jí nikdy nebude moct říct všechno, ale doufala, že se jejich vztahy upraví a získají na vřelosti.

Zatím se bude muset rozhodnout, co bude dělat. Měla před sebou celý svět. Měla matku a měla taky spoustu peněz.

Přesto byla nešťastná, bolelo ji srdce a toužila... po Sinovi.

Milovala ho. Nevěděla, jak se to stalo nebo kdy, ale milovala ho. Bylo to proti zdravému rozumu, vsí logice, ale ona ho milovala.

Milovala ho z celého srdce.

Jenom nevěděla, co s tím bude dělat.

A pak jí to došlo.

Viděla ho sedět na stejné skále, na které seděl před měsícem, a zírat na moře. Slunce právě zapadlo a na obloze nebyl ani mráček. A díkybohu bylo po bouři.

Tentokrát už věděla, aniž se musela přesvědčit, že jeho oči budou mít nádhernou smaragdovou barvu.

Nebála se, když ho viděla poprvé, a nebála se ani teď. Ale obavy věru mala. Otočil se a jen co ji uviděl, vstal. „Ahoj.“ Dychtivě si ji prohlížel. „Jak se máš?“

Stáhl se jí žaludek. Sepjala ruce a cítila, že má vlhké dlaně. Věděla, co mu chce říct, ale nevěděla, jak mu to říct, a už vůbec netušila, jak na to bude reagovat. „Fajn. Jak se má Lily?“

„Dobře. Pořád o tobě mluví.“

„Opravdu?“ Navzdory své nervozitě se usmála.

Přikývl, podíval se jí na ústa a pak zase do očí. „Vzkázala jsi, že mě chceš vidět. Žádný důvod. Nic.

Jenom místo a čas. Měl jsem strach, že se něco stalo.“

„Nic se nestalo. Opravdu jsem tě jenom chtěla vidět.“ Nezměnil se, pomyslela si a hladově na něj hleděla. Nepřišel ani o špetku síly a přitažlivosti.

Natáhl ruku a dotkl se jejích vlasů. „Jsi v pořádku? Myslím *opravdu* v pořádku?“

„Ano, opravdu jsem. Podle tvé otázky soudím, že jsi mě nedal sledovat, když to nevíš.“ Chtěla ho jenom poškádlit, ale nějak se stalo, že její slova vyzněla mnohem vážněji, než měla v úmyslu.

„Už bych to neudělal.“

„Já-já vím. Nemyslela jsem –“

„Jsem rád, že ses ozvala, Jiliano. Skoro jsem se zbláznil, když jsem nevěděl, co je s tebou.“

„Všechno šlo dobře. Velmi dobře. Kromě toho, že jsem tě opravdu chtěla vidět.“ Měla pocit, že jí tuhne jazyk, a rozpačitě se zasmála. „Přemýšlela jsem o předstíraném únosu.“

„To nemusíš dělat. Půjdu, kam budeš chtít.“ Srdce jí poskočilo radostí. „Ty to bereš vážně.“

„A ty mě zase hrozně znervózňuješ.“ Pokrčila rameny. „Promiň. Musím ti něco říct a jenom si dělám starosti, jak se na to budeš tvářit.“

Pokoušel se představit si, co tak závažného mu musí říct, že jí to dělá starosti, ale dokázal se soustředit jenom na to, co jí musel říct on sám. Co jí měl říct už před třemi týdny. Vytrysklo to teď z něho jako gejzír vody: „Miluju tě, Jiliano, a je mi bez tebe nanic. Kdyby ses mi neozvala, nevím, jak dlouho bych ještě vydržel a nešel tě hledat.“

Slyšela jenom tu první větu, vlastně jen její první část – *miluju tě*. „Ty mě miluješ?“

Zachvěl se. Myslel si, že mu bude stačit ji vidět. Ale nestačilo. Chtěl se jí dotýkat, líbat ji, ale bál se, že kdyby s tím začal, nebude schopen přestat, ať by jakkoliv protestovala. A tak před ní stál s rukama v kapsách a celé tělo ho bolelo, jak moc po ní toužil. „Tolik tě miluju, že jsem tě nechal odejít. A od té doby jsem toho každý den litoval. Pro tebe to bylo správné, ale pro mě už to nemohlo být horší. Já –“

Zvedla ruku. „Počkej. Přestaň.“ Dělal ji potíže všechno pochopit. „Než něco dál řekneš, nech mluvit mě.“

Vytáhl ruce z kapes a vztáhl je k ní, ale pak se vzpamatoval a zasunul je zpět. „Jestli mi chceš říct, abych odešel, nedělej to, protože nevím, jestli bych toho byl schopen.“

Někde uvnitř cítila rodící se štěstí spolu s nadějí do budoucna. Naděje a štěstí pro ni byly něco tak nového, že se bála jejich zmizení, zklame-li teď. „Miluju tě, Sine. To ti chci říct. *Miluju tě*. Ale musela jsem opustit tebe i ostrov, abych byla schopná si to uvědomit. Musela jsem být nejdřív volná, než jsem se s tebou znovu mohla setkat.“

Chvilí mlčel, ale oči mu zářily. „Musíš velmi, velmi dobře vědět, co říkáš, Jiliano. Nechal jsem tě odejít jen jednou. Už nikdy to neudělám.“

Radostně se zasmála a objala ho kolem krku. „Když zvážím, že jsi mě původně unesl, bylo by na místě říct, že budu moct kdykoliv odejít.“

„Ale nebudeš,“ řekl přísně a přitáhl ji k sobě. „A musíš to vědět předem. Protože jak se jednou vezmeme, už se ode mne nikdy nedostaneš. Navždy ztratíš možnost se ode mne odpoutat. Jednoduše bych nesnesl, kdybys mi odešla.“

„Vzít se?“ Ted' byla řada na ní, aby ztratila řeč. Zvláštní, že na svatbu nikdy nepomyslela. Uvědomila si, že by ji k Sinovi připoutala až do konce života. Ale koneckonců, to je přece láska, ne? A ona ho opravdu miluje.

Tlumeně zaklel. „Vylekal jsem tě. Promiň. To jsem nechtěl.“ Políbil ji na vlasy a odtáhl se, aby jí viděl do tváře. „Poslední týdny bez tebe byly pro mě peklem.“

Rozuměla mu. Také si ho z mysli nedokázala vypudit ani na chvíli. Toužila, aby sem za ní přijel, aby mu mohla říct, že ho miluje celou svou duší. A doufala, že uslyší totéž. Uslyšela, a on pak udělal další krok, když jí prozradil, že se s ní chce oženit.

Nic z toho, co řekl, nemohlo něco změnit. Měla vlastní sílu. Byla volná a mohla návrh přijmout nebo odmítnout, vdát se za něj nebo ne. Ale pravda byla, že nechtěla být volná bez něj.

Hleděla na něj a oči jí zářily láskou. „Ano, Sine, vezmu si tě.“ Nepožádal ji o ruku, uvědomil si. Jednoduše to považoval za samozřejmé. „Děkuji,“ řekl tiše.

„Já ti děkuji,“ šeptala, šťastná jako nikdy v životě. Až ted' pochopila, že láskou k Sinovi získala novou svobodu. Ted' mohla zahodit všechny staré noční můry a dívat se do budoucnosti, která určitě bude naplněná láskou a smíchem, radostí a vášní. „Chci s tebou strávit celý zbytek svého života,“ zašeptala, „a chci s tím začít hned.“

Zamručel, vzal ji do náručí a začal ji líbat, jako by s tím nikdy nehodlal přestat.